PEGGY DERN

Secretul Cristinei

ALCRIS
Romance



Capitolul 1

Când maşina făcu brusc un salt într-o parte în scrâşnetul pneurilor şi al frânelor, se auzi izbitura metalului de marginea trotuarului. Dar era deja prea târziu.

Sub lumina orbitoare a farurilor, incapabilă să se mişte, îl zări pe şoferul bolidului care o lovise; înconjura capota în fugă. Tânăra fată îl văzu aplecându-se asupra ei şi-i simţi mâinile pe corp. Apoi bărbatul vorbi. Crezu că înţelege că-şi reproşa accidentul. Totuşi, dacă n-ar fi fost atât de îndemânatic, lovitura ar fi fost mult mai puternică. Oricum, nu fusese vina lui.

Privise în cealaltă parte a drumului şi cum aceasta era liberă, pornise pe această stradă, strada principală din Paradisul surferilor, care era foarte aglomerată.

- Staţi liniştită! îi strigă bărbatul.

îi apărea ca o siluetă neclară. îşi dădu totuşi seama că un picior imaculat îngenunche alături de ea, în praf. Cuvinte al căror sens nu-l înţelegea, ajungeau cu greu la mintea sa învăluită în ceaţă.



„Oare de ce vorbeşte atât de greu?“ se gândi în timp ce încerca să se ridice şi să respingă mâinile care o cercetau.

Când în sfârşit reuşi să se mişte, îl auzi că murmura cu o voce plină de gratitudine:

- Dar este o copilă! Domnul fie lăudat, trăieşte! îşi adâncise privirea în ochii imenşi ai tinerei fete. Aceştia păreau pierduţi pe faţa lividă, aureolată toată de şuviţe de păr blond.

Cuvintele ajungeau acum la ea destul de clar pentru a le înţelege şi replică în grabă:

- Nu sunt o copilă şi mă simt foarte bine. încercă încă o dată să îndepărteze mâinile care o cercetau. Gestul de respingere fu atât de violent, încât bărbatul se dădu imediat înapoi. în timp ce făcea eforturi pentru a se îndrepta, nu înceta să repete pe un ton care se voia dur şi taios:

- Mă simt foarte bine.

Dar vocea îi tremura încă. Ajutată de un braţ solid, tânăra fată se întinse lângă bara de protecţie a maşinii lungi, gri. Privi pe rând bărbatul şi somptuoasul Jaguar care o trântise. Durerea o făcu să ţipe când vru să se ridice în picioare.

- Ascultaţi, spuse bărbatul, vă voi duce la un doctor, numai în cazul în care...

Tânăra fată notă o ezitare şi avu impresia că nu voia să-şi termine fraza. Dar brusc, reluă...



- Numai în cazul în care nu vreţi să semnalaţi accidentul la poliţie.

- Nu! exclamă ea atât de brutal, încât bărbatul se întrerupse si strânse ochii pentru a o observa mai bine.

Tânăra fată se îndreptă cum putu, întinzându-şi trupul plăpând si subţire. Trebuia să-şi regăsească siguranţa cu orice preţ.

Primind privirea sa piezişă, bărbatul reluă:

- Vă găsesc prea tânără pentru a vă plimba singură noaptea. Mai ales în această staţiune unde se poate întâmpla orice. Ar trebui să fiţi de mult timp acasă, în pat.

O privea cu intensitate.

- Si de ce acest refuz categoric?

Vocea îi devenise brusc mult mai fermă, aproape autoritară.

- Dacă nu vreţi să semnalaţi accidentul la poliţie, adăugă, ar trebui să vă vadă cel puţin un doctor. Nu vreau să rămân cu greutatea asta pe umeri.

- Vă spun că mă simt foarte bine, insistă tânăra fată. Puteţi să plecaţi. Oricum, vă mulţumesc că aţi oprit şi m-aţi ajutat.

Bărbatul înţelese că aceste cuvinte însemnau concedierea, dar nu se mişcă.

- Permiteţi-mi să vă spun, draga mea copilă, că nu voi pleca. Fie vă voi duce la un doctor, fie vă voi duce acasă. Aţi înţeles? Apropo, unde locuiţi? La Surferi sau la „Gold Cast?“

Se opri brusc, cu ochii aţintiţi asupra unei maşini retrase, al cărui şofer îi privea curios.



- Ce se întâmplă? întrebă acesta din urmă cu brutalitate. Aveţi necazuri?

Privirea bărbatului se îndreptă asupra Jaguarului, apoi asupra tinerei fete.

Oare îi auzise întrebarea? Nu putea fi sigur. Dar ea se întoarse calmă şi exclamă:

- Nu, mulţumesc, totul este în regulă. Am vrut doar să prind o pisicuţă care era gata să fie strivită.

Vorbise cu degajare, cu zâmbetul pe buze, dar el o văzu încordându-se lângă bara de protecţie. Cei doi bărbaţi se măsurară o clipă, apoi maşina se îndepărtă în vâjâitul motorului.

Penumbra o împiedica să vadă expresia uimită a interlocutorului său:

- Bine imaginată povestea dumneavoastră, remarcă acesta. Este pentru a-mi dovedi talentele de actriţă, sau pentru a ascunde adevărul? Pentru că, dacă asta este situaţia, cu mine nu va merge. Vă las la doctor, sau în faţa uşii dumneavoastră. Alegerea vă aparţine, încheie pe un ton care nu admitea nici o replică.

Când vru să se îndepărteze de maşină, tânăra fată se strâmbă de durere, dar cuvintele îi fură la fel de ferme ca cele ale bărbatului:

- Nu locuiesc aici şi vă repet că mă simt

foarte bine. Nu se pune problema să merg la un doctor. Vreau să prind



autobuzul pentru Brisbane.

- La ora asta? se miră el. Dar este aproape ora unu dimineaţa!

în clipa când se întoarse, îi văzu piciorul. Scoţând o exclamaţie, o trase sub lumina farurilor.

Rănită, tânăra fată sângera abundent. Fără o vorbă, o luă în braţe şi o duse până la maşină, unde o aşeză cu atenţie pe scaunul din faţă. Apoi se strecură alături.

- Nu insistaţi, este încuiată, exclamă când degetele pasagerei căutară pe pipăite să deschidă uşa.

Din tonul vocii, aceasta înţelese că nu glumea.

- Aţi face mai bine să staţi liniştită, continuă bărbatul. Pentru că nu aveţi domiciliu, vă voi duce la mine. Vom vedea ce vom face, după ce vă voi examina.

Maşina puternică demară încet şi se angajă pe drumul naţional, depăşind centrul Paradisului surferilor. Luminile oraşului se stingeau una câte una. Vehiculul rulă cu viteză pe esplanada care mergea de-a lungul oceanului. Brusc, zgomotul şi culorile celebrei staţiuni balneare

dispărură; tocmai intraseră într-un parcaj subteran. O centură de siguranţă pocni şi cu o uşurinţă foarte sportivă, bărbatul se ridică din scaunul său. Deschise portiera pasagerei şi, cu o mână fermă, vru s-o ajute să coboare. Dar aceasta îl respinse cu violenţă.

- Sunt cunoscut aici, şi nu vreau necazuri, îi spuse el, cu o voce glacială. Eu sau poliţia, de acord?



în timp ce vorbea, întinse braţul spre un telefon situat între ascensoare. Cum tânăra fată continua să tacă, se îndreptă spre el în pas sprinten. îl urmă, împotriva voinţei ei.

Bărbatul folosi una din numeroasele chei din legătură şi uşile ascensorului culisară fără zgomot. Se strecurară înăuntru şi se lăsară duşi în cea mai deplină linişte. Ea nu îndrăznea să-l privească. Mocheta groasă care acoperea podeaua înăbuşea cel mai mic sunet. Pe pereţii lucraţi cu migală observă o oglindă şi un pastel foarte frumos, reprezentând plaja surferilor, în plin soare. Ansamblul era de o mare şi strălucitoare eleganţă.

Brusc, ascensorul se opri. Tânăra fată se afla în faţa unui vestibul cu lumina filtrată, unde se găsea o singură uşă pe care bărbatul o deschise grăbit. Fără o vorbă, îi făcu semn să treacă. Ştia că trebuie să-l asculte. Luxul şi frumuseţea

complet orientală a salonului în care pătrunse, o lăsară fără grai. Dar nu avu răgazul să privească mai mult.

Bărbatul îşi lăsă cheile pe o masă mică şi-şi aruncă neglijent haina pe un fotoliu. Apoi se întoarse spre ea.

- Bine, declară, mă numesc Ashley Carlton, dar dumneata?

Vorbea din nou ciudat, fără să articuleze cu adevărat. Rămase tăcută. El făcu gestul de a se îndrepta spre telefon.

- Am uitat, exclamă tânăra fată, pro... probabil m-am lovit la cap când m-a izbit maşina.



Uluit, lăsă să-i scape ceea ce ea bănui a fi o înjurătură, deoarece limba îi era necunoscută.

- Ascultă, încep să mă satur până peste cap, şuieră printre buzele strânse. O prinse cu violenţă de umăr. Reţinându-şi un ţipăt, tânăra fată se strâmbă de durere.

- Eşti rănită, nu? Nu mă înşel?

Simţi că-şi stăpânea cu greu mânia, dar nu răspunse. Bărbatul puse mâna pe telefon cu un gest furios.

- Mai întâi îl voi suna pe doctorul meu, apoi la poliţie, o anunţă. Am avut o noapte infernală şi fără să mai am pe cap şi toată această poveste.

- Vă rog, nu faceţi asta, îl imploră.
Degetele bărbatului se opriră pe cadran şi o observă. Expresia pe care i-o citi în ochi îl făcu să şovăie şi închise.
- Vă rog, nu sunaţi doctorul, insistă tânăra fată. Sunt doar puţin julită.
Priviră împreună piciorul pe care curgea încă sângele.
- Oh, mai ales n-aş vrea să vă murdăresc mocheta, se scuză ea.
Stupiditatea observaţiei îl făcu să zâmbească. Pentru prima dată, Ashley apăru ca o fiinţă normală. Apoi, fără ca tânăra fată să poată reacţiona, o luă în braţe. Aceasta făcu un efort puternic pentru a se elibera şi Ashley, privind-o, înţelese că era înspăimântată.
- Te duc doar în baie. Nu te nelinişti, nu mă gândesc să te seduc.



Cu un zâmbet ironic pe buze, împinse o uşă care dădea spre un culoar lung.

- Oricum, ar trebui să fii mai atrăgătoare decât eşti acum, adăugă.

Cuvintele şfichiuitoare păreau să iasă dintr-un coşmar în care tânăra fată plonjase de ore. Aruncă o privire rapidă în oglindă şi constată dezastrul oftând.

Părul auriu, de obicei atât de mătăsos şi strălucitor, cu cascada sa de bucle, nu mai era

decât nişte beţişoare ţepene şi pline de praf. De când părăsise plaja, nu-l mai spălase. Pe faţa de o paloare înspăimântătoare, doar o pată de sânge aducea o tentă de culoare. Cu siguranţă, îşi atinsese obrazul cu mâna însângerată. Cât despre ochii imenşi în care se reflecta strălucirea aurie a chihlimbarului, erau şi mai mari de teamă.

Dar teama fu deja înlocuită de mânie. Oare cum putuse face o remarcă atât de puţin măgulitoare? Se încordă jignită şi-l fulgeră cu privirea.

- Vino, spuse Ashley, îţi voi curăţa rana.

Un zâmbet larg îi lumina chipul bronzat de soare, dezvelindu-i dinţii foarte albi. Intimidată, tânăra fată îşi plecă ochii.

- Pot s-o fac şi singură, murmură, cu spatele rezemat de perete.

- Nu fi ridicolă. Scoate-ţi sandalele.

Ashley se aplecă pentru a pune mâna pe ele şi reuşi în



ciuda mişcării sale rapide de a se da înapoi.

în faţa acestei atitudini, trăsăturile bărbatului se înăspriră, iar ochii albaştri se întunecară. Dar chiar înainte de a-şi lăsa mânia să izbucnească, o voce blândă, vorbind într-o limbă străină, îi întrerupse.

Tânăra fată se întoarse atât de energic, încât

nou-venitul rămase nemişcat. în acea clipă, Ashley Carlton vorbi. Se începu o discuţie. Tânăra fată ar fi vrut atât de mult să fugă. îi observa temătoare.

Oare era posibil să-ţi imaginezi doi bărbaţi mai diferiţi? Ashley, cu părul blond presărat de şuviţe aproape albe şi ochii adânci albaştri, care puneau în evidenţă nuanţa arămie a tenului, putea fi suedez, în timp ce însoţitorul său, brunet şi scund, era asiatic, fără îndoială chinez... Discuţia dintre ei era foarte animată. Oare ce-şi puteau spune? Dacă măcar ar putea înţelege! Ashley gesticula cu o sanda încă în mână. Apoi, brusc, privirea i se îndreptă spre cea pe care o avea încă în picior şi, ridicând ochii, întârzie îndelung asupra siluetei sale. Fără să ştie de ce, obrajii tinerei fete deveniră stacojii.

„Tânăra noastră necunoscută cu siguranţă nu este săracă“, se gândi Ashley. Cumpărase foarte multe haine feminine în ultimii zece ani pentru a şti că rochia şi sandalele proveneau de la cele mai bune firme. în acea clipă, vorbi chinezul:

- îmi permiteţi să vă examinez rana, domnişoară? Nu aveţi de ce să vă temeţi, am profesat în ţara mea. Vocea îi



era foarte melodioasă şi vorbea aproape fără

accent.

Tânăra fată se dădu înapoi la perete, cu ochii aţintiţi asupra acelui bărbat cu chipul atât de puţin familiar. Dar vorbise cu atâta blândeţe, încât acceptă. Ashley ridică din umeri şi părăsi baia.

- Aşezaţi-vă pe acest scaun şi puneţi piciorul pe genunchiul meu.

împinse un scaun pentru ea şi se aşeză pe marginea căzii. Cu foarte multă atenţie, curăţă piciorul murdar.

- Iată.

înălţă capul şi-i zâmbi.

- Nu este nimic, veţi vedea. Treabă doar de câteva zile. Nu veţi avea nici măcar o cicatrice.

Se ridică şi se îndreptă spre un dulap de toaletă ticsit cu sticluţe şi cutii. Negăsind ceea ce căuta, o părăsi câteva clipe.

în timp ce-l aştepta, tânăra fată îşi lăsă privirea să rătăcească în jur. Ca şi restul apartamentului, baia era luxoasă. O iluminare indiscretă făcea să strălucească părţile cromate şi pardoseala în culori discrete. Printr-o uşă întredeschisă, zări o cameră.

Dar durerea o aduse la realitate şi îşi plecă ochii asupra piciorului. Acesta fusese curăţat perfect şi cu excepţia câtorva julituri, într-adevăr, părea nu prea distrus. Bărbatul se

întoarse şi unse rana cu un unguent brun, al cărui miros



o făcu să se strâmbe.

- Neplăcut, nu-i aşa? observă chinezul, surprinzându-i expresia. Dar veţi vedea, este foarte eficace.

O pansă cu nesfârşită blândeţe şi se ridică.

- Veţi dormi aici. Domnul Ashley doreşte asta

îşi adună medicamentele şi părăsi încăperea la fel de tăcut cum părea că face orice.

Tânăra fată pătrunse în cameră şi dintr-o singură privire cuprinse ansamblul decorului care, de data aceasta, era tipic australian. Un covor verde deschis şi draperii asortate puneau în valoare culoarea crem a cuverturii din dantelă de pe pat. Se duse până la uşă, pentru a o încuia cu cheia.

Apoi se întoarse în baie şi scotoci printre flacoanele din dulapul de toaletă. Cuvintele lui Ashley îi răsunau încă în minte „ar trebui să fii mai atrăgătoare"... Evident, nu voia să atragă atenţia bărbaţilor, dar avea totuşi datoria de onoare de a părea prezentabilă.

îşi spălă rapid părul. Când fu uscat, îşi scoase din poşetă o perie şi începu să-l coafeze. Cu bretonul care-i cădea peste ochii căprui-aurii şi buclele care-i aureolau chipul fin, semăna cu

un paj din Evul Mediu.

Cu o strâmbătură de dispreţ pe buze, făcu inventarul poşetei: pudrieră, ruj de buze, batiste şi un portmoneu cu... un amărât de dolar şi nişte mărunţiş. Brusc, i se făcu din nou teamă şi se repezi în fotoliul adânc, de lângă măsuţa de toaletă. Oare ce era pe cale să facă şi mai ales ce



tocmai lăsase în urma ei? Trupul îi fu străbătut de un lung fior de gheaţă. Şi dacă...? Uşoare bătăi în uşă o făcură să tresară. Ridicând faţa cuprinsă de teamă, tânăra fată aşteptă. Se ciocăni din nou.

- Da? întrebă în şoaptă, fără să facă nici o mişcare.

- Este Han, domnişoară. Vă aduc un bol cu ciocolată.

Clătinându-se, se îndreptă spre uşă pentru a trage

zăvorul. în spatele ei se afla Han, cu o tavă cu un bol aburind într-o mână şi cu nişte haine împăturite în cealaltă.

- Este o pijama a domnului Ashley, îi spuse chinezul. Este nouă... Şi beţi acest amestec, adăugă arătându-i tava cu un aer complice. Vă va ajuta să dormiţi.

Trecu pe lângă ea şi se duse s-o aşeze pe noptieră. Apoi, lăsând în jos plapuma de puf, la

picioarele patului, puse pijamaua pe pernă. „Noapte bună, domnişoară“, murmură.

îl urmări cu privirea, fără să răspundă. Uşa se închise încet şi ştiu că, de data aceasta, nu va avea rost s-o încuie.

îşi scoase rochia care, deşi roasă şi murdară, rămăsese un model original de bună calitate şi făcu să alunece costumul de baie de-a lungul trupului bronzat. Când îmbrăcă bluza de la pijama, observă că nu era din mătase, ci din bumbac foarte fin, cu o bandă albă care se întindea pe margini. în timp ce o încheia, se privi în oglindă şi văzu că-i cobora până la genunchi.

Tânăra fată se strecură cu voluptate între cearşafurile curate. Vrând să stingă lampa de pe noptieră, privirea îi



căzu pe ceaşca de ciocolată. Se făcuse atât de mult timp de când nu mâncase nimic! îşi privi ceasul mic din aur şi, constatând că era deja ora două, bău repede lichidul uleios până la ultima picătură.

Cu lumina stinsă, se ghemui sub pătură. „Nu voi reuşi să adorm vreodată“, se gândi. Seara aceasta fusese cu adevărat îngrozitoare! Dar în ciuda ei, pleoapele i se îngreunară şi totul dispăru; fără să-şi dea seama, căzuse imediat în cel mai profund somn. Somniferul nu dăduse

nici un gust băuturii. Aşa că nu auzi conversaţia care avea loc în camera vecină. Conversaţie a cărui subiect arzător era.



Capitolul 2

Numai o rază de soare ilumina camera cufundată în penumbră. Când tânăra fată deschise ochii, avu o clipă de ezitare. Oare unde era? Apoi, brusc, îşi aminti. Se ridică dintr-o săritură. Era deja puţin trecut de ora nouă! Tocmai îşi dădu seama că se adâncise într-un somn profund în clipa în care se culcase. Privirea i se opri asupra ceştii goale şi înţelese că fusese drogată.

Părăsi patul şi se îndreptă încet spre fereastră. Perdele se deschiseră încet când apăsă pe un buton aflat pe perete.

- Oh! exclamă.

Vederea care i se oferea ochilor, o lăsă mută de admiraţie. Doar câteva vile superbe o despărţeau de oceanul ca turcoaza, ale cărui valuri înspumate veneau să se spargă pe nisipul galben al unei plaje imense.

Fascinată, tânăra fată rămase nemişcată. Dar reveni foarte repede la realitate şi se duse în baie. Un duş rece o revigoră şi observă că piciorul deja n-o mai durea. Când fu



îmbrăcată, se pieptănă şi îşi lumină buzele pline cu o urmă de ruj. în timp ce se privea în oglindă, inspiră profund, apoi părăsi camera.

Pe culoarul mic se aflau în faţă două uşi. „Cu

siguranţă, un apartament", se gândi. Trebuia să fie mult mai vast decât al său. Probabil aparţinea stăpânului acelor locuri… Brusc, se întoarse şi-şi îndreptă paşii spre salon.

Noaptea trecută, pe jumătate inconştientă, nu făcuse decât să-l observe. Dar acum, în lumina strălucitoare a zilei, putu să-l contemple pe îndelete. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet auriu pe care erau desenate plante şi păsări colorate şi necunoscute. Pe jos era întins un covor gros în nuanţe de cafeniu-auriu.

Privirea îi fu atrasă de un tablou care reprezenta doi ţărani chinezi. Se părea că ochii le erau pentru vecie întorşi spre salonul luxos cu mobile sculptate şi încrustate în fildeş şi cu canapele noi. O fereastră cu geamuri se deschidea spre o terasă inundată de soarele care domina oceanul.

Coborî câteva trepte şi după ce străbătu sufrageria, pătrunse într-o bucătărie al cărei stil contrasta cu cel al celorlalte încăperi: era ultramodernă, cu o pardoseală strălucitoare şi o mulţime de roboţi electrici pentru menaj. Lângă masă, Han o privea cu veşnicul zâmbet pe buze.

- Bună ziua domnişoară, exclamă, pe un ton vesel. Micul dejun este pregătit. Doriţi ceai, sau cafea?



îi arătă cu un gest o masă mică ascunsă într-o

firidă. Rafturi din sticlă o despărţeau de bucătărie.
Nesigură, vru să-i pună întrebări. Dar îi mulţumi şi se aşeză pe scaunul pe care i-l oferi.
- Mulţumesc, repetă cu voce înceată.
Ridică ochii spre el.
- Cum vă numiţi?
- Han, domnişoară, îi răspunse. în realitate, numele meu este mai complicat, dar domnul Ashley preferă să mă numească astfel...
O privi cu intensitate.
- Oare pot să-l cunosc pe-al dumneavoastră?
Tânăra fată ştia că aştepta un răspuns. Dar în tulburarea sa, se sustrase privirii chinezului, lăsând să-i scape furculiţa.
- Foarte bine, murmură acesta, vom vedea mai târziu.
Pe trăsăturile bărbatului se citea amuzamentul şi ea se
simţi roşind. Ofensată, îşi luă furculiţa şi începu să mănânce cu poftă. Han îi aduse o ceaşcă de cafea. Fără să îndrăznească să-l privească, îl întrebă cu voce timidă:
- Han... în ciocolata de aseară a fost oare un somnifer?
- Oh nu, domnişoară, se miră chinezul. Erau doar ierburi care provin din ţara mea. M-am gândit că vă vor ajuta să dormiţi.
- Este adevărat, am dormit foarte bine, recunoscu tânăra fată. Mulţumesc pentru tot.

Păru că ezită.



-Acum, îmi poţi arăta oare cum voi putea ieşi de aici, te rog.

- îmi pare rău, dar nu este posibil, replică Han ferm. Domnul Ashley doreşte să vă vorbească şi nu se va întoarce înainte de prânz.

- Dar trebuie să plec, exclamă ea.

Se simţi cuprinsă de teamă.

- Unde vreţi să mergeţi? întrebă Han, cu o voce care redevenise liniştită. Dacă doriţi să vă întoarceţi acasă, vă va conduce domnul Ashley.

- Destinaţia mea nu vă priveşte, strigă tânăra fată. Şi de altfel, plec imediat.

îşi luă poşeta şi alergă spre uşă.

- Este încuiată cu cheia, domnişoară, o preveni Han pe un ton hotărât. Haideţi, luaţi ziarul continuă el şi mergeţi să vă instalaţi pe terasă în aşteptarea domnului Ashley.

- Nici nu se pune problema, plec, şuieră tânăra fată. Totul este ridicol.

Şi arătând spre salon, adăugă:

- Până la urmă voi crede că m-aţi răpit. Aspectul acestui loc se pretează foarte bine acestui gen de istorie.

Chinezul schiţă un zâmbet ironic.

- Nu vă neliniştiţi, o asigură. Este casa domnului Ashley.

îi arătă încăperea cu un gest larg şi reluă:

- A adus totul din Vietnam. Toate acestea îi amintesc o perioadă... şi de o persoană...
Se întrerupse şi o privi.



- Vă rog, aşteptaţi-l.

Acceptă, împotriva voinţei sale. De altfel, avea oare de ales? Si apoi, prin minte îi trecu un gând. Luă ziarul şi se duse pe terasă. Citi superficial titlurile mari şi parcurse toate paginile, vizibil în căutarea unui anumit articol. Era atât de absorbită, încât nu-şi dădu seama că este observată din umbră.

Vădit decepţionată de a nu fi găsit nimic, tânăra fată se ridică şi, cu coatele rezemate de balustradă, se pierdu în contemplarea peisajului. Nu auzi uşa de la intrare deschizându-se şi nu-i observă pe cei doi bărbaţi care pătrunseră în încăperea imensă. Ceea ce-i atrase atenţia fu vocile lor.

- Este un noroc că te-am întâlnit, Ashley. Cu ascensorul acesta personal şi blestematul de robot telefonic, nu te pot găsi niciodată!

- Edmond, ştii bine că răspund întotdeauna mesajelor.

Recunoscuse vocea bărbatului cu Jaguar.

- întotdeauna... când îţi convine, replică interlocutorul său. Mă întreb ce cred prietenii tăi când nu reuşesc să te păcălească. Din fericire, rămâne biroul.

- Dragul meu Edmond, secretara mea este şi mai eficientă decât robotul. Nu-mi dă decât apelurile profesionale.

Se lăsă o scurtă tăcere.

- Acum, spune-mi ce te aduce, continuă Ashley pe un ton ferm. Stii sigur că nu-mi pot permite să fiu permanent deranjat.



- înţeleg.

Toată iritarea dispăruse din vocea celuilalt bărbat. Tânăra fată percepu în ea tristeţe când vorbi din nou.

- Mă îngrijorează mătuşa ta... Tu nu-i dai veşti niciodată! se lamentă. Trebuie să vii neapărat diseară la un grătar.

- Uitasem, exclamă Ashley.

Cuvintele unchiului nu păreau să-l fi supărat. Continuă pe un ton amuzat:

- Oricum, linişteşte-o pe mătuşa Beth: nu veţi mai avea de ce să vă îngrijoraţi de extravaganţele mele. Cel puţin pentru un timp...

- Ce vrei să spui? întrebă Edmond, surprins. N-am remarcat să-ţi fi redus cheltuielile.

- Imaginează-ţi că am părăsit-o aseară pe cea care era cauza nebuniilor mele!

Edmond făcu o pauză înainte de a răspunde.

- Oare chiar asta îţi doreai?

Vocea îi era fals compătimitoare.

- Era atât de frumoasă.
Ashley izbucni în râs.
- Da, superbă, dar puţin prea pretenţioasă. Oricum, acum este de domeniul trecutului.
- Este păcat, murmură Edmond. Consideram să formaţi perechea ideală. Si apoi, este timpul să-ţi aranjezi valizele şi să-ţi formezi un cămin.



-Oare mă vedeai căsătorit cu Delice?

Ashley părea că se distrează bine.

-Este ultimul lucru pe care l-aş face.

Apoi tăcu şi reluă brusc, gânditor:

-Este adevărat că nu-mi displăcea să fiu cu ea...

Tonul i se schimbase. Tânăra fată se întrebă dacă
exprima regret sau indiferenţă. Nuanţa era interpretabilă.

Edmond schimbă brusc subiectul.

-Voiam să-ţi vorbesc despre asta mâine, dar mai bine să ştii imediat. Există câteva probleme pe şantier şi la birou. Secretara lui Fenton a plecat, dar va fi uşor de înlocuit. Nu, problema cea mai importantă este şantierul... Sunt prea multe comenzi, Ashley. Trebuie să te ocupi de asta.

- De acord, voi încerca să trec mâine, promise Ashley. Apoi se lăsă tăcerea. Tânăra

fată îi observa cu atenţie şi
nu-l văzu pe Han pătrunzând în încăpere.

-Acum te voi lăsa, anunţă Edmond. Dar promite-mi că vii diseară...

-Vei bea un pahar înainte să pleci, îl întrerupse Ashley. Dacă vrei, rămâi la prânz.

- Nu mulţumesc, eşti amabil, îi răspunse unchiul. în schimb, voi bea cu plăcere un scotch.

Han îl servi şi Edmond se îndreptă spre terasă. în timp ce admira vederea, îşi duse paharul la buze. în acea clipă o văzu pe tânăra fată retrasă într-un colţ. Aceasta se ridică şi



rămase nemişcată. Cei doi bărbaţi schimbară cuvinte rapide în acea limbă pe care n-o înţelegea.

- Cine sunteţi? o întrebă Edmond, măsurând-o cu un aer suspicios.

în acea clipă apăru o mână şi o prinse de încheietură. Se simţi trasă în interiorul salonului.

- Cine este, Ashley? îl întrebă unchiul. Credeam că nu era nimeni aici.

- Problema, Edmond, este că nu sunt în stare să-ţi răspund. Tânăra mea necunoscută jură că şi-a uitat numele, de când am lovit-o cu maşina.

Tânăra fată încercă fără succes să se desprindă din menghina care-i strângea braţul. „Pare că se amuză", se gândi furioasă. într-

adevăr, în ochii albaştri întunecaţi ai lui Ashley, strălucea o licărire de ironie.

- De când ai lovit-o cu maşina? se miră Edmond.

- Da, aseară.

- Dar ce face aici? De ce nu s-a întors acasă? continuă stupefiat. Ai luat legătura cu Sedgwick?

- Oh nu, unchiule Edmond, răspunse Ashley râzând. Sunt sigur că mica mea necunoscută n-ar vrea să iau legătura cu avocatul meu. Nu-i aşa, frumoaso?

îi legănă mâna pe care i-o ţinea prizonieră. Tânăra fată încercă încă o dată să se elibereze.

- Nu voia nici doctor, nici poliţie. Aşa că, nu te gândi la avocat...



- Dar... insistă Edmond. Nu crezi că dat fiind averea ta?

- Oh nu, unchiule! în nici un caz nu cred că a fost premeditat. Nimeni nu ştia că mă întorceam acasă. Mai întâi a avut loc o petrecere foarte plictisitoare şi apoi Delice...

Vocea avea din nou acea nuanţă ciudată.

- Intenţionam să rămân, dar lucrurile s-au desfăşurat neplăcut. Mă întorceam când a avut loc accidentul, îţi jur că este o întâmplare.

- Cum vă numiţi, draga mea copilă?

Bărbatul cu părul cărunt se întorsese spre ea.

Nu semăna deloc cu Ashley.
Oare ce trebuia să răspundă? Putea să spună pur şi simplu că voia să plece? Strânsoarea lui Ashley deveni mai puternică şi ştiu că nu va putea părăsi acest loc... decât dacă dădea un răspuns.
- Cristina, murmură, Cristina Seaton.
Privirea sa o întâlni pe cea a lui Ashley şi înţelese imediat că acesta n-o credea.
încheietura mâinii îi rămăsese prizonieră.
- Ei bine, Cristina, propuse Edmond, cred că ar fi mai bine să vă conduc acasă. Absenţa dumneavoastră probabil îi nelinişteşti pe părinţi. Sunteţi încă o copilă...
Brusc, privirea i se înăspri şi întrebă pe neaşteptate:
- Dar ce vârstă aveţi?
Ashley izbucni în râs. Tânăra faţă nu înţelegea.



- Si dacă îţi spun că are şaisprezece ani, întrebă, te-ar deranja atât de mult?
Se întoarse spre ea.
- Ei bine, spune-ne... Cristina, ce vârstă ai cu adevărat?
Ezitase intenţionat să-i rostească numele, era sigură
de asta.
- Tocmai am împlinit optsprezece ani, şuieră ea. Si sunt destul de mare pentru a şti ce

vreau să fac. Tot ce-mi doresc, este să ies de aici.

- Da, aveţi absolută dreptate, aprobă Edmond. Nu are nimic de făcut aici, continuă adresându-se lui Ashley. O voi duce la mătuşa Beth... până când vom lămuri situaţia.

De data aceasta strânsoarea fu atât de violentă, încât tânăra fată lăsă să-i scape un strigăt. Totuşi Ashley vorbi foarte calm:

- Nu, Edmond, nu va pleca nicăieri. Eu am găsit-o, este a mea.

- A ta, exclamă unchiul năucit. Dar ai înnebunit! Nu spune asemenea prostii, dragul meu. Mătuşa ta şi cu mine vom elucida problema şi o vom trimite pe această copilă de unde vine.

- N-o vei lua nicăieri, insistă Ashley. Va rămâne aici. Oricum, cunoaşte condiţiile plecării sale. Nu-i aşa?

Acum i se adresa ei, ţinând-o încă prizonieră.

- în acea clipă te voi conduce acasă, frumoasă necunoscută... oh, iartă-mă... Cristina!



Cei doi bărbaţi aşteptară răspunsul, dar aceasta rămase mută. Brusc, fără să se aştepte la asta, Ashley îi eliberă mâna.

Edmond vorbi:

- Singurul lucru care nu este în ordine la tine, Ashley, este că ai avut întotdeauna tot ceea

ce ai vrut. Prea mulţi bani, prea multe femei...
Vocea sa era un amestec de mânie şi dezamăgire.

- Ba nu, exagerezi, unchiule.

Replicase foarte calm, dar cu o urmă de tristeţe în voce, tânăra fată ar fi putut jura. Totuşi, când o privi, îşi spuse că era imposibil. Era atât de arogant, atât de sigur de el...

Han îi murmură câteva cuvinte şi Ashley i se adresă din nou unchiului.

- Ştii, îi voi telefona mătuşii Beth pentru a-mi cere iertare. Nu se pune problema să-mi las invitata singură diseară. De altfel, nu este decât un grătar, o persoană în plus sau în minus...

Brusc, Cristina înţelese că era singura ei şansă. Va fi multă lume acolo diseară şi nu va putea fi supravegheată. Poate va avea ocazia să scape?

- Oh, dar ador grătarele, exclamă. Domnule?
- Domnul Blythe, răspunse Edmond prompt.

Apoi pe un ton mai stăpânit, adăugă:

- Da, desigur, veţi putea veni, draga mea. Dacă Ashley este de acord. îl întrebă pe acesta din urmă, din privire.



- Dacă aceasta este dorinţa Cristinei, fie, vom veni. Dar, adăugă întorcându-se spre ea, îmi pare rău să-ţi spun că va trebui să te abţii să faci baie în piscină, dacă tinerii doresc asta. Bandajul s-ar putea să-i intrige.

„îl detest“, se gândi Cristina. „Este odios“. Stia totuşi că nu putea face nimic, Ashley era stăpânul. Se dădu înapoi brusc, când degetele sale se îndreptară spre umerii goi, acoperiţi de hematoame.

- Va trebui de asemenea să-ţi acoperi umerii.

Apoi se întoarse spre Edmond şi adăugă cu un zâmbet larg:

- îţi las timp să-i povesteşti toate astea mătuşii Beth, o voi suna mai târziu.

îşi luă unchiul de braţ şi îl conduse spre uşa de intrare.

Mânia clocotea în Cristina, dar era neputincioasă. Cu ochii plini de lacrimi, se întoarse spre fereastra cu geamuri şi nu auzi paşii înfundaţi care se apropiară. Doar un ordin dat în ceea ce presupunea a fi limba chineză, o aduse la realitate. Nişte mâini o îmbrăţişară, dar nu vru să le privească şi închise pleoapele.

- Han îţi va trata loviturile, frumoasă copilă, murmură Ashley cu voce blândă. După aceea, vom merge să mâncăm de prânz.

Se îndepărtă şi Cristina simţi nişte degete calde pansându-i umerii care o dureau.



- Du-te şi te spală pe mâini înainte să trecem la masă, exclamă Ashley pe un ton vesel.

Tot fără să-l privească, tânăra fată părăsi salonul. Când înţelese că o urma, făcu o mişcare

înapoi.

Ajunşi la uşa camerei sale, bărbatul îşi trecu braţul înaintea ei, pentru a o deschide. Cristina se întoarse brusc şi în aceeaşi clipă, Ashley îşi duse mâna la părul său bogat. îi mângâie şuviţele blonde cu nesfârşită blândeţe. Speriată, ridică ochii spre el.

- Ai un păr splendid, Cristina, îi şopti.

Strălucirea ochilor albaştri o înfioră, dar făcu un efort pentru a nu părea tulburată. Ashley îi adresă un zâmbet fermecător şi dispăru brusc în camera sa. Gânditoare, tânăra fată închise uşa. Se duse să contemple câteva clipe oceanul, apoi, hotărâtă să asculte de ordinele primite se îndreptă spre baie pentru a se spăla pe mâini. Oricum, într-o zi va primi permisiunea să părăsească aceste locuri. Acest bărbat arogant nu va putea face nimic pentru a o împiedica. La amintirea acelor cuvinte incredibile, „eu am găsit-o, este a mea", se simţi din nou cuprinsă de mânie, iar Cristina îşi jură să-i demonstreze că nu aparţinea nimănui. Cu un gest furios, luă peria şi îşi netezi buclele rebele. Apoi ieşi.

în bucătărie, Ashley o aştepta.

- Ah, bine! Iată-te, Cristina, exclamă când o zări. Vino şi ia loc, Han ne-a pregătit una din specialităţile sale.



Se instală şi Han îi servi. Prânzul se desfăşură

într-o tăcere aproape totală. Cristina detesta ceea ce avea în farfurie, dar după prima îmbucătură, îi adresă un zâmbet lui Han, spunând:

- Este delicios!

Când masa fu terminată, acceptă o ceaşcă de ceai. De-abia asculta conversaţia dintre cei doi bărbaţi. Pierdută în gânduri, tresări când Ashley i se adresă:

- Ce intenţionezi să faci în această după-amiază? Cu soarele acesta, sper că nu vei rămâne închisă.

Stupefiată, îl privi o clipă, apoi întoarse repede privirea şi se ridică.

- Cum îndrăzneşti să-mi pui o asemenea întrebare? exclamă. Dar pentru că ai întrebat, îţi voi răspunde: lasă-mă la staţia de autobuz pentru Brisbane.

Ashley zâmbi.

- Si se poate şti cum îţi vei plăti biletul, frumoasă necunoscută? remarcă. Stii că în acest încântător oraş există numeroase modalităţi de a procura bani, dar...

Cristina îl săgetă cu privirea. Dacă ar fi putut, l-ar fi lovit! Dar se hotărî să-i facă jocul.

- Nu m-am gândit la asta, admise pe un ton tăios, dar pentru aşa ceva ar trebui să adaug puţină culoare machiajului meu, nu-i aşa?

- Dacă asta vrei, frumoaso, îi răspunse fără

s-o scape din ochi, n-are rost să mergi în oraş. Sunt aici.



Expresia neînduplecată a lui Ashley o înspăimântă, dar îşi depăşi foarte repede teama şi izbucni.

- N-am nevoie de dumneata, domnule Carlton! exclamă cu violenţă. Lasă-mă să plec. Şi dacă vrei să ştii totul, află că-mi voi vinde ceasul. Este foarte scump şi îmi va ajunge cu uşurinţă să-mi plătesc biletul pentru Brisbane. Acolo voi munci. Nu mă sperie asta!

Ashley n-o scăpă din ochi.

- Ai mai muncit deja, Cristina?

Aceasta îi susţinu privirea, dar rămase tăcută.

- Oare, din întâmplare, nu eşti încă la liceu?

După câteva clipe de nehotărâre, Cristina se hotărî să vorbească.

- Nu, am părăsit şcoala anul trecut şi am urmat cursuri de secretariat.
- în acest caz, ştii să baţi la maşină? o întrebă cu o urmă de interes în voce.
- Da, în sfârşit, nu foarte bine încă, mărturisi tânăra fată. Dar există deja posturi pe care le voi putea ocupa.
- Bine.

Punând capăt acestei conversaţii, însoţitorul său se ridică.

- Nu mi-ai răspuns în legătură cu această

după-amiază. Oare ce ai spune de o baie bună?
Era gata să continue, când văzu scuturându-se părul blond şi des.



- Nu? în acest caz, dă-mi o sugestie.

Cristina vru să răspundă, dar Ashley i-o luă înainte, ca şi când îi citise gândurile.

- Nu te nelinişti Cristina, te voi conduce acasă. Dar deocamdată, vom ieşi.

Vorbise cu o voce fermă şi tânăra fată înţelese că nu avea rost să protesteze. Ashley se îndepărtă apoi, brusc, făcu stânga-mprejur.

- Si să nu te gândeşti s-o ştergi englezeşte îndată ce voi întoarce spatele, exclamă pe un ton ameninţător. Altfel, anunţ un prieten ziarist şi povestea dumitale se va afla mâine dimineaţă pe prima pagină a tuturor ziarelor! Toată lumea va fi încântată să aibă un articol despre mine... Apropo, când vom ieşi, mi-ar plăcea să nu mergem alături.

Cristina nu-şi putu stăpâni mânia. Sări de pe scaun, furioasă.

- Te urăsc! îi strigă. Dacă eram bărbat, te-aş fi ucis.

Amuzat, Ashley râse sonor.

- Grăbeşte-te să te duci să te pregăteşti, scorpie mică. Te iau cu mine.

Apoi se întoarse spre Han.

- Te poţi întoarce acasă. Pentru această

seară, ne vom descurca.
Han se înclină, zâmbind.
- Mulţumesc, domnule. Soţia mea va fi încântată să mă vadă.



Cristina tresări. Aşadar, era căsătorit. Totuşi, îl crezuse celibatar. Brusc, gândurile i se întrerupseră. Oare Ashley era şi el căsătorit? începu să-l observe cu atenţie.

înalt, de aproximativ treizeci de ani, avea pielea tăbăcită de soare. Părul, de un blond strălucitor, îi înconjura faţa cu trăsături regulate. Era teribil de seducător. Poate trăia cu o femeie... Observaţiile lui Edmond îi reveniră în memorie. Oricum, puţin îi păsa.

O voce dură o scoase din meditaţie.

- Te duci să te pregăteşti, da sau nu?

Cristina îl fulgeră cu privirea şi alergă în camera sa. Oare cine se credea? Dar îi va arăta cine era ea. Nimeni nu-i va influenţa viaţa! Se coafă rapid şi-şi luă poşeta. Ashley o aştepta la uşa de intrare.



Capitolul 3

Soarele dispăruse deja în spatele colinelor când Jaguarul se angajă pe strada principală din Paradisul surferilor. Pentru prima dată de când părăsiseră apartamentul, Ashley se întoarse spre Cristina. Nemişcată în scaun, aceasta privea mulţimea pestriţă care invadase trotuarele. îi urmări direcţia privirii şi observă două tinere fete bronzate, încântătoare în costumele de baie minuscule, roz. Hoinăreau fără să se preocupe de agitaţia pe care o producea trecerea lor.

- Porţi şi dumneata acest gen de lucruri, Cristina? întrebă Ashley cu un zâmbet amuzat pe buze.

- Oh da, bineînţeles, răspunse aceasta, roşind... dar nu aşa sexy, se grăbi să adauge. Sunt frumoase, nu-i aşa?

- Da, dar dacă vrei părerea mea, replică Ashley, prefer să se lase mai mult loc imaginaţiei...



Tânăra fată îl observă pe furiş, apoi întoarse privirea. Acum, mergeau de-a lungul oceanului şi Cristina admira spectacolul în tăcere. Razele aurii ale soarelui care apunea mângâiau valurile, iluminând suprafaţa strălucitoare a

apei. Curând, Ashley se angajă pe un drum opus, care urca pe coline. Oare unde o ducea? se întrebă tânăra fată. Curiozitatea, amestecată cu teamă, o împiedică să profite de peisajul strălucitor. Arbori uriaşi care se conturau pe cerul ca flacăra, lăsau să apară în depărtare oceanul cu reflexe irizate. Seara de vară era atât de plăcută...

Jaguarul rula cu viteză şi curând ajunseră la un portal larg, deasupra căruia Cristina putu citi o inscripţie: „Fabrica de cherestea Carlton". Pneurile scrâşniră pe pietriş când Ashley opri în faţa unei clădiri mici din lemn, înconjurată de o peluză cu eucalipţi cu frunzişul des.

Tânăra fată nu se mişcă, dar când el îi deschise portiera îşi puse, firesc, mâna în cea care i se întindea. Un zâmbet fugitiv lumină faţa lui Ashley.

- Aşteaptă-mă, exclamă îndreptându-se spre o clădire mai îndepărtată.

Un bărbat cu părul cărunt îi venea în întâmpinare. Fără îndoială, auzise maşina sosind. Se salutară. Cristina rămase lângă Jaguar observându-i şi începuse să-şi piardă răbdarea când ei se apropiară.

- Ti-l prezint pe Alan Fenton, directorul nostru.

în timp ce-şi strângeau mâna, Ashley o luă de umeri.



- Şi iat-o pe Cristina Seaton, Alan, declară strângând-o lângă el.
- încântat, domnişoară.

Vocea lui Fenton avea intonaţii calde şi el îi plăcu imediat Cristinei.

- Cristina este fiica unui prieten al mătuşii Beth, reluă Ashley. Este aici pentru câteva zile.

Tânăra fată strânse pumnii. Oare cum putea minţi atât de neruşinat?

- O voi duce înapoi, continuă el cât mai natural posibil. Acum, că am rezolvat mica noastră problemă, am o treabă de terminat.

Fenton scutură din cap. Oare era într-adevăr mulţumit? Cristina nu era sigură.

- Sunt de partea dumitale, Ashley, dar eşti cu adevărat fără milă, declară.

în taină, Cristina îl aprobă.

în timp ce îi ţinea portiera maşinii şi ea se aşeza pe scaun, Ashley se aplecă şi scoase capul prin fereastra sa. Exclamă pe un ton zeflemitor:

- Eşti prea serios, Alan. Vino săptămâna viitoare acasă, să mâncăm de prânz.
- Fără ceremonie, îţi mulţumesc, răspunse acesta ferm. Nu-mi permit niciodată mai mult de o jumătate de oră pentru masă şi este deja prea mult!

Ashley scutură din cap zâmbind.



- Asta te priveşte, Alan, dumneata eşti patronul... Si chiar cel mai bun din regiune! Cunosc foarte mulţi care ar fi încântaţi să te aibă... dar nu voi face niciodată prostia să te las să pleci! Oricum, vino miercuri, este un ordin!

Motorul maşinii puternice vui şi demară în trombă.

Doar o licărire portocalie mai strălucea încă la orizont şi penumbra cuprinsese deja pădurea. Ashley rupse brusc tăcerea.

- Dacă mi-ai vorbi puţin despre dumneata, Cristina? Dacă te numeşti astfel, lucru de care încă mă îndoiesc.

Tânăra fată privea strada fără să răspundă.

- Sunt gata să te ajut, să ştii, reluă el.

Vorbise cu o extraordinară blândeţe. Cristina tresări când îşi puse mâna peste a sa. Lăsă capul în jos.

- Este imposibil, murmură, imposibil...

Ashley îşi retrase mâna şi tăcerea dintre ei se prelungi. Când vorbi din nou, bărbatul nu mai avea aceeaşi voce.

- Am avut impresia că l-ai apreciat pe Fenton. Mă înşel?

Cristina îl privi uimită.

- Ce-ai spune să lucrezi pentru el?
- Să lucrez pentru el. Dar... cum?
- Am crezut că înţeleg că ştii să baţi la maşină, îi răspunse fără să-şi ia ochii de la

drum, iar noi avem nevoie de o tânără secretară.
Vocea îi deveni brusc mai puternică.

- Dar te previn. Dacă accepţi, vei face ceea ce ţi se va spune.

îi aruncă o privire rapidă.



- Nu ştiu de ce, reluă, dar am impresia că ai fost obişnuită să asculţi ordine.

Tânăra fată nu reacţionă. în schimb, începuse să se gândească la propunere. Fabrica de cherestea era departe de coastă. Era la nord şi Cristina voia cu orice preţ să fugă din sud. Ei bine... Şi apoi, trebuia să-şi găsească o ocupaţie până la... O străbătu un fior. Dacă măcar ar fi ştiut până când!

Vocea lui Ashley o aduse brusc la realitate.

- Ei bine?
- Da, de acord, şopti Cristina.

Nu era destul de aproape de el pentru a-i simţi corpul relaxându-se brusc.

- Va trebui să găsesc o locuinţă, reluă tânăra fată încet.

Ashley lăsă să-i scape o exclamaţie.

- De ce? Nu te simţi bine la mine?
- Nu fi ridicol.

Cristina căpătă siguranţă.

- Ştii foarte bine că nu pot rămâne la dumneata.
- Şi de ce? o întrerupse Ashley cu o voce

ascuţită.

- Pentru că... nu ar fi corect. înţelege-mă.

îi văzu degetele crispându-se pe volan.

- Poţi să-mi explici de ce? în zilele noastre nu se mai miră nimeni să vadă o femeie împărţind apartamentul cu un bărbat.



Cristina ştia că avea dreptate, dar nici nu se punea problema. Nu pentru că o jena, ci pentru că nu voia.

- îmi pare rău, declară pe un ton aspru, dar nu am mijloacele de a împărţi un asemenea apartament, domnule Carlton.

Ashley izbucni în râs.

- Am putea totuşi aranja, îi replică, vizibil foarte amuzat. Ce crezi oare?

Cristina era jignită. Dar se abţinu să răspundă prea violent. Atitudinea pe care o avusese faţă de ea cu o ocazie similară îi rămăsese în memorie.

- Este imposibil, asta-i tot.

- Nimic nu este imposibil, remarcă Ashley. Vom mai vorbi. Deocamdată, ce ai spune să mergem să hoinărim la Surfer?

Cristina scutură din cap.

- Sunt membru la „Twin Club“, de cealaltă parte a fluviului, continuă el, am putea merge să bem un pahar.

- Nu.

De data aceasta, refuzul era categoric.
- Nu eşti foarte amabilă, Cristina, oftă Ashley. Poate ai prefera clubul de golf „Trast River“?
în sinea sa, tânăra fată zâmbi. „Si grătarul?“ se gândi. Repede îl uitase! Dar preferă să tacă.
- Te rog, domnule Carlton, oftă, mă doare încă piciorul. Nu doresc nimic.

- De acord, ne întoarcem acasă, acceptă Ashley.
Aşadar, nu voia să meargă în sud, îşi spuse el. Refuzurile succesive îl convinseseră.
Rulară în tăcere pe drumul în serpentină. Când ajunseră la primele case, Ashley vorbi din nou.
- Vom trece prin faţa unuia din şantierele mele, Cristina. Nu te superi dacă mă opresc o clipă?
Ce dezinvoltură în voce! Se comporta ca şi când o cunoştea dintotdeauna!
Opri maşina în faţa unui teren imens unde fuseseră săpate primele fundaţii ale unui imobil. O lăsă câteva minute singură. Apoi reveni, gâfâind.
- Te vei supăra dacă dau un telefon?
Era într-adevăr absurd!
- Şi dacă aş răspunde da? îl ironiză.
Ashley avu un gest de surpriză.
- De când te cunosc, am tot ascultat, fără

nici o reacţie, continuă Cristina, cu o urmă de enervare în voce.

- îmi pare rău, draga mea copilă, că te inoportunez, exclamă bărbatul, aşezându-se pe scaun. Dar dacă vrei să pleci, lămureşte-mi misterul dumitale. Ti-am spus-o deja de o sută de ori!

Cristina tresări. Oare de ce îi vorbea atât de aspru? întoarse capul şi-i întâlni privirea.

- Du-te şi rezolvă-ţi treburile, şopti ea cu o voce indiferentă. Te voi aştepta.



Ochii albaştri aruncară fulgere şi Jaguarul se avântă în vuietul motorului. Ashley conducea repede, prea repede. Cristina se ghemui pe scaunul său. Trebuia să rupă tăcerea apăsătoare, să spună ceva, orice...

- Construieşti imobile, domnule Carlton?

Acesta păru că se destinde.

- Nu. Societatea mea are interese în a furniza terenuri. Si vindem toate materialele de construcţii.

Depăşiseră centrul oraşului şi mergeau din nou de-a lungul coastei.

- Ai terenuri pe aici? întrebă Cristina, arătând ţărmul.

- Desigur, le-a cumpărat tatăl meu, sunt ani de atunci... cu mult înainte de invazia turiştilor.

Un zâmbet nostalgic îi apăru pe buze.

- Nu eram născut încă. Stii, Cristina, murmură el, viaţa este ciudată...

Lăsă fraza neterminată, ca şi când era incapabil să rostească urmarea. Acum, noaptea îi învăluia, izolându-i de lumea exterioară. Era o clipă propice confidenţelor.

- Tata a făcut al doilea război mondial, reluă Ashley. A participat la cele mai sângeroase lupte şi a scăpat mereu... Imediat după întoarcere s-a căsătorit, iar eu m-am născut foarte repede. Si apoi, a dus-o pe mama în Europa. A fost... ca o călătorie de nuntă! Nu s-au mai întors niciodată. Au murit într-un cutremur care a devastat Balcanii şi de care nimeni n-a auzit vorbindu-se vreodată!



Ashley tăcu, cu un suspin în voce. Cristina avu o dorinţă irezistibilă de a-i lua mâna. Dar îşi reveni foarte repede.

- Aveam trei ani şi o avere! Avocatul şi unchiul Edmond au administrat totul până la majoratul meu.

Un zâmbet plin de tristeţe îi lumină faţa.

- Erau înnebuniţi! Toate preţurile urcau şi era imposibil să vândă înainte să împlinesc douăzeci şi unu de ani. A sosit în sfârşit marea zi şi, ironia sorţii, am fost chemat în Vietnam. Doi ani de serviciu militar!

Cristina nu-şi lua ochii de la el. Trebuia să

recunoască faptul că era teribil de seducător!

- La întoarcere, am vândut destul de multe terenuri. Cele din Paradisul surferilor mi-au adus milioane. Dar nu-mi pasă cât de multe, adăugă pe un ton dezamăgit.

Era oare sincer, sau voia să pună capăt conversaţiei? Tânăra fată îl observa cu curiozitate. Tocmai oprise maşina în faţa unui imobil în construcţie. îl privi gânditoare coborând şi dispărând în clădire.

Deodată, realiză că era singură. Şi dacă ar profita de absenţa lui? Cu un gest rapid, deschise portiera şi se strecură cu supleţe afară din maşină. Se îndreptă în fugă spre o cabină telefonică pe care o zărise în trecere. Cu mâna tremurând, tânăra fată luă receptorul şi formă un număr. Nu răspunse nimeni. Lăsă să sune de vreo zece ori, apoi închise cu nervozitate.

Era oare un semn bun, sau dimpotrivă... Când se pregătea să formeze din nou numărul, îl văzu pe Ashley



lângă Jaguar, în conversaţie cu un alt bărbat. Se strecură rapid afară din cabină şi se întoarse la maşină. Oare o observase? Ashley nu-i acordă nici o atenţie şi se instală la volan fără s-o privească.

Câteva clipe mai târziu, intrară în parcajul subteran al imobilului lor. Nu-şi adresaseră nici o vorbă şi pătrunseră în apartament tot în

tăcere.

- Si dacă te-ai duce să prepari câte o ceaşcă de ceai, Cristina? exclamă Ashley întinzându-se pe o canapea.

Aceasta îi adresă un zâmbet stereotip şi răspunse încet:

- Cu plăcere, dar... nu cunosc obiceiurile lui Han...

- Ei bine, ar fi timpul să te descurci puţin, micuţo, o ironiză Ashley. Dacă nu ştii unde să găseşti un ceainic, este încurajator pentru mai târziu!

într-adevăr, avea talentul de a o exaspera. Se repezi furioasă în bucătărie. Va vedea el! Găsi imediat serviciul de ceai aşezat pe o superbă tavă de argint. După ce-şi îndeplini sarcina, i se alătură în sfârşit lui Ashley în salonul mare.

Acesta privea atent la televizor şi părea absorbit de o partidă de golf. De-abia dacă o remarcase. Cristina aşeză tava pe o măsuţă joasă, lucrată cu migală, şi umplu ceştile.

- O lacrimă de lapte şi un cub de zahăr pentru mine, şopti Ashley.

Cristina se execută. Oare de ce îl asculta astfel? Cu ceaşca în mână, se duse pe terasă. Luna era sus şi oceanul



sclipea sub licărirea sa argintie. Pierdută în visare, nu-l văzu pe Ashley apropiindu-se şi tresări când îi puse mâna pe umăr.

- îl voi suna pe Edmond, Cristina. Prefer să-i vorbească el lui Fenton despre dumneata...

în timp ce se rezema cu coatele de balustradă, continuă:

- Mâine dimineaţă, Han te va conduce la Sundale. îţi trebuie neapărat o altă ţinută pentru a merge la serviciu.

Vârî mâna în buzunar şi scoase o sută de dolari.

- Tine, cred că vor ajunge.

Cum Cristina scutură din cap în semn de negare, insistă:

- Nu fi ridicolă, te rog!

- Nici nu se pune problema, protestă Cristina, cu o urmă de mândrie.

- De acord, dacă ţii, mi-i vei înapoia!

în voce i se percepea iritarea.

- Dar încep să mă satur până peste cap de manierele dumitale! Ce înseamnă asta? Nu te-aş putea cumpăra cu...

- Poate, îl întrerupse prompt Cristina, dar ţi-i voi înapoia îndată ce voi încasa primul salariu.

Se gândi deodată că nu va rămâne destul de mult timp pentru a-l încasa. Nu se punea problema să lucreze la fabrica de cherestea. Dar nu avea importanţă. Va găsi un mijloc de a-i plăti. De altfel, mâine dimineaţă, va telefona.



- Pot să duc tava înapoi? îl întrebă pentru a pune capăt acestui dialog jenant.

în loc de răspuns, Ashley ridică din umeri şi se îndepărtă de balustradă. în acea clipă se ciocniră. Prin materialul subţire al cămăşii, tânăra fată îi simţi căldura trupului. Tresări, incapabilă să lupte împotriva tulburării care o cuprindea. Brusc, el se îndepărtă:

- Voi lipsi o oră sau două, o anunţă pe un ton tăios. Vei găsi cărţi în bibliotecă, lângă salon.

Fără să-i lase timp să răspundă, Ashley părăsi terasa şi Cristina auzi trântindu-se uşa de la intrare. Oare de ce se retrăsese atât de brusc? Nu reuşea să-l înţeleagă.

Oftă şi se duse să se ghemuiască într-unul din fotoliile adânci din salon. Cât de plăcută era noaptea... Se simţea aproape bine...

în minte îi apărură nişte imagini.

Tinereţea sa strălucitoare, petrecută între serate, grătare, zile întregi la piscină... Pe buze îi apăru un zâmbet amintindu-şi de tinerii bărbaţi care o însoţeau seara... Niciodată după miezul nopţii! înainte să plece, îi săruta tandru pe obraz!

Oh, desigur, avusese şi adoratori! Dar nu se gândise încă niciodată la marea poveste de dragoste, căsătoria. Oricum, nu avea decât şaptesprezece ani. Aşa că avea tot timpul...

Brusc, chipul lui Ashley le înlătură pe cele ale admiratorilor. îşi reproşă că se gândea la el. Era atât de



arogant, plin de el, amator de femei frumoase, era sigură de asta. De altfel, îl auzise pe Edmond vorbind despre ultima sa cucerire, o frumuseţe! Şi vor mai fi şi altele! „Dar nu eu", îşi jură Cristina. Totuşi, amintirea trupului său lângă al ei o făcu să se înfioare şi i se abandonă cu melancolie.

începuse să bată vântul şi răcoarea care se lăsase o scoase din gândurile sale. Brusc, se simţi obosită. Cu lacrimi în ochi, făcu un efort pentru a ajunge în cameră. Câteva clipe mai târziu, adormi.

Când Ashley se întoarse, toate luminile erau încă aprinse.

- Cristina?

Nici un răspuns nu veni să tulbure liniştea. Aşa că se îndreptă spre camera tinerei fete, a cărei uşă nu era încuiată cu cheia. O întredeschise încet şi se apropie tiptil de pat. Dormea, cu părul auriu împrăştiat pe pernă şi mâna fină depăşind cearşafurile mătăsoase. Tabloul era fermecător. Şi totuşi, când Ashley părăsi încăperea, chipul său căpătase o duritate neaşteptată.



Capitolul 4

Când Cristina deschise ochii, soarele intra în valuri în cameră. Sub mângâierea razelor calde, se întinse cu voluptate. în această dimineaţă, lumea îi zâmbea... Nostalgia îi dispăruse în

noapte. Auzi în depărtare valurile izbindu-se de ţărm.

Ferestrele cu geamuri îi ofereau spectacolul întotdeauna minunat al oceanului scânteind în lumina dimineţii. Cerul azuriu se topea la orizont în albastrul pur al apei. Dar Cristina nu-şi pierdu vremea.

Plecând privirea văzu că nu-şi dăduse osteneala să se dezbrace, când se culcase în ajun. Rochia deja şifonată, avusese mult de suferit.

„Haide“, îşi spuse, „pentru a începe ziua, nimic nu se compară cu un duş bun“!

Lăsă jetul de apă rece să şiroiască îndelung pe trupul subţire şi izbucni în râs privindu-se în oglindă. Teama de



a-şi uda piciorul rănit o făcuse să ia o pauză complet caraghioasă! Râsul îi răsună foarte limpede, copilăresc încă.

înfăşurată într-un cearşaf de baie în culori vii, se şterse cu graţie. „Ce ghinion“, se gândi îmbrăcându-şi rochia. Cristina detesta să poarte haine murdare.

„Noroc că am acceptat suta de dolari“, se felicită. în dimineaţa aceasta, scrupulele o părăsiseră. Se bucura la gândul de a devaliza magazinele şi un zâmbet radios îi lumină trăsăturile delicate.

Cu o mişcare energică, îşi perie părul ud şi, încruntată, îşi studia imaginea în oglindă cu o mină care exprima îndoiala. Brusc, se bătu la uşa camerei. Cristina îşi luă timpul de a-şi sublinia uşor buzele cu ruj, apoi traversă încăperea însorită pentru a merge să deschidă.

- Bună ziua, domnişoară, salută Han.

Căra o tavă plină cu flacoane şi bandaje.

- îmi permiteţi? adăugă schiţând un pas pentru a intra.

Cristina îl lăsă să treacă şi-l văzu îndreptându-se spre
baie. îi făcu semn să-l urmeze.

- Apropiaţi-vă, domnişoară Cristina. Vă voi examina rănile.

Han făcu să alunece delicat rochia pentru a-i descoperi umerii şi scoase pansamentele cu nesfârşită blândeţe.

- Oh, dar sunt aproape vindecate! exclamă cu o voce prietenoasă.



Tânăra fată îndrăzni o privire în oglindă şi oftă uşurată. Avea dreptate. Umerii rotunzi nu mai lăsau să se vadă decât un bronz perfect.

- Nu mai merită osteneala să-i acoperiţi acum. Nu se mai văd prea mult.

Han îi arătă un scaun, adresându-i un zâmbet larg.

- Acum, arătaţi-mi piciorul.

Cristina se execută, dar de data aceasta se strâmbă când văzu rana. O găsea urâtă, încă foarte infectată. Totuşi, servitorul o linişti.

- Este perfect! exclamă acesta.

Luă un flacon care conţinea o pudră albă, pe care o presără pe rană.

- Câteva zile încă şi veţi alerga ca mai înainte! îi spuse ridicându-se. Dar dacă vreţi, vă veţi putea scălda încă de astăzi.

în timp ce-şi aranjă unguentele pe tavă, Han continuă:

- Vă pregătesc micul dejun, domnişoară Cristina. Grăbiţi-vă. Nu uitaţi că în dimineaţa aceasta trebuie să mergem să facem cumpărături.

Cum era deja gata, Cristina porni pe urmele sale, gândindu-se că nu-i era deloc foame. Un suc de portocale şi nişte pâine prăjită îi vor fi mai mult decât suficiente.

- Han, murmură ea, de ce vrea domnul Carlton să mă ţină aici? Nu reuşesc să-i înţeleg motivele...

în sinea sa, Cristina era convinsă că nu era cu „intenţii rele“. Nu era destul de bine pentru el! Han o scoase din gânduri.



- Domnul Ashley vrea doar să se asigure că nu vor fi complicaţii în urma accidentului. Atâta tot.

Oare cum putea să-l creadă? Evident, cei doi bărbaţi îşi băteau joc de ea. Totuşi, tânăra fată tăcu. Ce i-ar fi putut spune lui Han? Era atât de amabil.

O jumătate de oră mai târziu, ascensorul îi cobora în parcaj. Cristina observă imediat absenţa maşinii lui Ashley. Oare unde era? Oricum, nu avea nici o importanţă.

Dorinţa de a-şi reînnoi garderoba o făcu să alerge în urma lui Han care tocmai dispăruse într-un cupé gri deschis. Merseră de-a lungul ţărmului în direcţia Paradisului surferilor. Soarele era deja sus pe cer şi ziua promitea să fie minunată. Cristina îşi rezemă confortabil capul pe spătarul scaunului şi nu se mai gândi la nimic. După ce parcară, Han îi adresă un zâmbet călduros.

- Am de făcut nişte cumpărături, domnişoară. Ne întâlnim în două ore, la intrarea centrului comercial. Să faceţi alegeri bune!



Uimirea i se întipări pe faţă. Oare nu se temea că va profita de aceste clipe de libertate pentru a fugi? Ceea ce o surprinse şi mai mult fu că nu simţea această dorinţă.

Nu, ceea ce voia, era doar să telefoneze. Se

îndreptă în pas vioi spre magazine şi pătrunse în prima cabină telefonică. Formă numărul cu febrilitate.

- Oh nu! gemu.

Ca şi ieri, telefonul rămase mut. Oare ce se întâmplase? Desigur, putea suna la birou. Dar în acest caz trebuia să-şi dea numele... Era imposibil. Va încerca din nou mai târziu, orice ar fi. Deocamdată, cea mai dragă dorinţă a sa era să uite tot, fie şi doar pentru câteva ore...

Cristina se hotărî să înceapă cu lenjeria. Petrecu acolo o mulţime de timp. Ce plăcere să alegi dintre încântătoarele bustierele de mătase şi sutienele brodate cu dantelă. Era pentru prima dată... întotdeauna i se cumpărase lenjeria, fără să fie consultată.

„La pantofi, acum!“ îşi spuse cu entuziasm. Nişte pantofi albi eleganţi, cu puţin toc, se adăugară pachetelor deja numeroase. Ce bine era să hoinăreşti...

în timp ce căsca ochii la vitrine, se gândea la ce va cumpăra pentru a merge la serviciu. Trebuia să fie impecabilă. După lungi ezitări, se hotărî în cele din urmă pentru o fustă strâmtă de culoarea nisipului şi câteva bluze



în tonuri calde şi ca ambra, care se armonizau

de minune cu pielea sa cu reflexe aurii.

Deodată, Cristina zări pe un manechin o rochie încântătoare, de un albastru strălucitor. Nu putu să reziste tentaţiei de a o încerca. Ce scurtă era! Nu îndrăznise încă niciodată să poarte ceva asemănător.

în timp ce se dădu un pas înapoi pentru a se studia în oglindă, îşi dădu seama că trupul îi devenise brusc provocator. Picioarele i se lungiseră, se formaseră frumos...

Cu atât mai rău dacă nu-i mai rămâneau bani, rochia îi plăcea prea mult. Fără să vrea, obrajii i se îmbujorară. Totuşi, nu se gândi la Ashley! Nu pentru el făcuse această achiziţie!

Brusc, îşi privi ceasul. Deja prânzul! Han o aştepta probabil de mult timp. Cu braţele încărcate de pachete, îl găsi în locul stabilit. Când o văzu sosind în fugă, izbucni în râs.

- N-ar rost să precizez că v-aţi găsit fericirea, se amuză Han.

întoarcerea la apartament se făcu cu bună dispoziţie. Când pătrunse în salonul inundat de soare, un sentiment ciudat o cuprinse pe Cristina. Avea impresia că acest loc îi era cunoscut dintotdeauna. Cumva ca şi cum era acasă.

Cu un mic gest prietenesc, tânăra fată îl salută pe Han şi o şterse în camera sa. După ce

desfăcu pachetele,



incertitudinea puse stăpânire pe ea. Oare cum îşi va putea ocupa după-amiaza? îi veniră în minte cuvintele lui Ashley în legătură cu biblioteca şi Cristina se îndreptă spre ea.

Luminate de o imensă fereastră cu geamuri, sute de opere acopereau pereţii. Privirea îi rătăci în căutarea unei cărţi care ar putea s-o intereseze. Exista aici orice... în afară de romane de dragoste. „Evident, Ashley prefera să trăiască aventurile“, bombăni Cristina. După o rapidă examinare superficială a rafturilor, unde descoperi exemplare superbe, se hotărî în sfârşit pentru o operă istorică.

Cu picioarele întinse pe balustrada balconului, tânăra fată nu reuşea să se concentreze asupra lecturii. Chipul lui Ashley venea să se suprapună peste toate paginile pe care le întorcea. Maxilarele hotărâte şi puternice, gura senzuală, şuviţele blonde şi ochii ca marea... „Dar sunt nebună“, se gândi brusc. Nu va ceda farmecului acestui domn Carlton!

Briza îi mângâia umerii goi. Pe cerul de un albastru foarte curat se învârteau nişte pescăruşi. Cu ochii pe jumătate închişi, tânăra fată îi observa, când nişte bătăi în uşă o

scoaseră din amorţeală.

- Am pregătit câteva sandvişuri, domnişoară Cristina, vreţi să veniţi?



Han era foarte plăcut şi Cristina fu încântată să prânzească alături de el pe terasă. Masa se desfăşură cu voioşie sub soarele torid.

- Dacă am merge să ne scăldăm? propuse brusc Han. Apa de mare va face foarte bine piciorului dumneavoastră.

Ideea o încântă pe tânăra fată. îi plăcea atât de mult să înoate! Urmată de însoţitorul său, coborî aleile mărginite de salcâmi în floare care duceau spre mare, cu o bucurie cu totul copilărească.

Baia în valurile înspumate o epuiză şi o oră mai târziu, se bronză la soare pe nisipul auriu. Han fu cel care dădu semnalul de plecare. Când pătrunseră în apartament, Ashley era deja acolo. Cu siguranţă îi aştepta, deoarece se întoarse brusc când uşa de la intrare pocni.

- Ah, iată-vă! Unde aţi fost?

Nu le aşteptă răspunsul.

- Ei bine, Cristina, povesteşte-mi puţin cum ţi-ai cheltuit suta de dolari.

Aceasta enumeră foarte conştiincios seria de cumpărături, în timp ce Ashley o privea

jumătate amuzat, jumătate iritat. Ridică mâna pentru a o întrerupe.

- Se poate spune că nu ţi-ai pierdut timpul! Haide, şterge-o şi te îmbracă frumos, te iau la cină.

- Dorinţele dumitale sunt ordine, domnule Carlton, şuieră Cristina şi-l fulgeră cu privirea.



„Totuşi, este incredibil“, gândi ea, în timp ce Ashley izbucni în râs.

- Al naibii caracter ai, frumoasa mea.

în timp ce vorbea, o privi adânc în ochi. Degetele îi atinseră tandru obrazul şi în acea clipă tânăra fată simţi o dorinţă necunoscută urcând în ea. Ce i se întâmpla oare? Brusc, timpul se oprise.

Rămaseră nemişcaţi un timp şi Cristina îşi dori ca această clipă să dureze veşnic. Dar vraja se risipi la fel de brusc cum apăruse.

Ashley părăsise salonul, lăsând-o singură şi descumpănită în mijlocul imensei încăperi. De ce oare o trata astfel?

Se duse în camera sa asemenea unui robot. Trebuia să părăsească această casă cât mai repede, să se îndepărteze de acest bărbat...

Năucă, şi cu privirea pierdută spre oceanul care vuia în depărtare, Cristina înţelese brusc că

va fi incapabilă s-o facă. Capcana se închisese, şi acum nu mai putea să ignore emoţiile care o cuprindeau îndată ce se gândea la el.

Tânăra fată trebui să cedeze în faţa evidenţei. Nu mai avea decât o dorinţă: să-l revadă. Acest gând o făcu să iasă din visare. N-o invitase oare la cină? Soarele îşi arunca deja razele oblice la orizont. Nu mai avea timp de pierdut! Câteva clipe mai târziu, puse stăpânire pe baie.



Cristina acordă o grijă cu totul specială toaletei sale. Era convinsă că Ashley trebuie să se arate foarte pretenţios faţă de înfăţişarea partenerelor sale. Si în seara aceasta, tânăra fată nu va suporta nici o critică. în timp ce se îndrepta spre dulapul cu haine, se bucură că-şi cumpărase acea minunată rochie albastră.

Când o îmbrăcă, se învârti în faţa oglinzii cu o graţie absolut feminină. în vârtej, jupa se ridică, descoperind picioarele cu contur perfect. „Ce bine am făcut că am ales albastrul", constată. Culoarea îi punea încântător în valoare pielea de culoarea caisei şi părul blond care i se revărsa pe umerii descoperiţi. Agitaţia făcea să-i strălucească ochii căprui-aurii. îl putea înfrunta pe domnul Carlton!

Ashley aştepta pe terasă, cu un pahar în mână. Un fluierat măgulitor îi scăpă de pe buze când se apropie de el.

- Superbă! Iată ce numesc eu farmec şi seducţie.

Cu obrajii îmbujoraţi, Cristina lăsă ochii în jos şi se lăsă condusă când Ashley o luă de braţ. Era atât de aproape de el, încât se îmbăta de parfumul de mosc pe care-l emana trupul bărbatului. Ashley o urcă în maşină şi murmură cu o licărire de amuzament în privire:

- De data aceasta, cred că este inutil să-ţi încui portiera cu cheia.



Obrajii Cristinei deveniră stacojii. în timp ce bărbatul se aşeză alături, fu străbătută de fiori.

Rulară cu viteză, cu ferestrele deschise, şi Cristina închise ochii, abandonându-se mângâierii vântului.

îl revăzu pe Ashley aşa cum îi apăruse pe terasă, în lumina aurie a apusului. îmbrăcat într-un costum gri ca perla a cărui croială impecabilă îi sublinia trupul musculos, era pur şi simplu irezistibil.

Când Cristina reveni la realitate, erau deja departe de Paradisul surferilor şi de aglomeraţia sa. Cu siguranţă, o ducea într-un mic local

ascuns printre coline. Brusc, Ashley părăsi drumul principal şi se afundară pe o alee mărginită de arbuşti.

Aerul era înmiresmat de parfumuri diverse, sporite de apropierea serii. O briză uşoară agita frunzişul înconjurător. Toate simţurile Cristinei erau treze şi în acea clipă ştiu că viaţa îi putea oferi încă fericirea perfectă. Tinereţea o sfătuia chiar s-o prindă bine, fără nici o restricţie, fără teama zilei de mâine. Oare nu se va revanşa asupra trecutului atât de apropiat, la care nu voia să se mai gândească?

Ashley opri Jaguarul sub o salcie şi Cristina simţi mângâierea ramurilor fremătătoare pe faţă când însoţitorul său o ajută să coboare. Zări printre frunze o cabană încântătoare, cu pereţii din lemn. Dispărea aproape în



întregime sub nenumărate flori colorate. Ashley îşi trecu braţul în jurul taliei sale fine şi o conduse până la veranda unde sclipea o lumină.

- Bună seara, domnule Carlton!

Şeful personalului părea să-l cunoască foarte bine, ceea ce o întristă profund pe Cristina. Cu siguranţă, nu era prima care venea aici cu el! O masă ascunsă într-o firidă îi aştepta. în timp ce se instalau, tânăra fată aruncă o privire în jur asupra meselor rustice şi a plantelor verzi care

cădeau în cascadă din tavan, adăugând şi mai mult farmec locului. Decorul era încântător, o ridicare de cortină pentru o scenă de dragoste. Acest gând o încântă şi o sperie în acelaşi timp pe Cristina.

Ashley conversă câteva clipe cu chelnerul, apoi se întoarse spre tânăra fată cu un zâmbet luminos pe buze.

- Mi-am permis să comand un platou cu fructe de mare. Sunt sigur că vei fi încântată. Este specialitatea lor!

Cristina era teribil de intimidată. Ar fi vrut să spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele. Totul era atât de confuz. Oftă îndelung. De ce oare o dezarma astfel, acest bărbat? Când îşi puse mâna peste a sa, tânăra fată susţinu cu greu privirea insistentă cu care o învăluia.

- Cristina, îi spuse în şoaptă, lasă-mă să te ajut, te rog...

Aceasta se încordă, dar presiunea de pe mâna sa deveni
mai puternică.



-Nu, eu... este imposibil, bâigui.

Cum oare i-ar fi putut spune?

-Nu insista, domnule Carlton.

Cristina trebui să facă un mare efort pentru a-şi redobândi siguranţa.

-Să ne gândim mai bine la clipa prezentă.

Ashley îşi retrase încet mâna apoi, brusc, întoarse capul şi îi făcu semn celui care se ocupa de vinuri.

-Bei puţin vin, Cristina?

-Oh nu, răspunse aceasta prompt. în sfârşit, beau atât de rar...

- în acest caz, lasă-mă cel puţin să-ţi ofer o cupă cu şampanie! Asta nu-ţi va putea face rău.

Cristina acceptă, cu un zâmbet timid. Câteva clipe mai târziu, ridicau paharele, la lumina lumânărilor.



Capitolul 5

Conversaţia era foarte veselă. Ashley se dovedea a fi un bărbat fermecător, plin de spirit şi Cristina se lăsă pradă fericirii sale. Era greu de crezut că, în urmă cu două zile, nici nu se cunoşteau.

- Să ţinem un toast pentru prietenia noastră, Cristina, murmură brusc Ashley.

N-o slăbea din ochi. Sub căldura ochilor albaştri, irizaţi ca mătasea, tânăra fată se simţea topindu-se de plăcere. Dădu pur şi simplu din cap şi duse cupa la buze. Oare de ce asemenea clipe trebuia să se termine?

- Si dacă mergem să dansăm?

Această întrebare neaşteptată o surprinse pe Cristina, care avu o secundă de ezitare. Ar fi fost

atât de minunat! Se imagina învârtindu-se în braţele acestui bărbat. Dar privirea i se întunecă brusc şi lăsă capul în jos.

- Nu, domnule Carlton, eu...

Acesta o întrerupse.



- Te rog, spune-mi Ashley.
- Iartă-mă...

Ardea de dorinţa de a accepta, dar nu va îndrăzni niciodată.

- N-aş putea, Ashley. Eşti obişnuit să ieşi cu femei... mult mai frumoase decât mine...

însoţitorul său izbucni într-un râs zgomotos.

- Dar eşti nebună!

Se aplecă tandru spre ea.

- Te-ai privit deja într-o oglindă, Cristina?

Tânăra fată se înfioră la sunetul vocii calde. Bătăile inimii i se accelerară şi ridică ochii spre el.

- De ce? murmură.
- Pentru că eşti încântătoare...

Un zâmbet trist lumină chipul tinerei fete. Cu un deget, Ashley îi atinse obrazul şi Cristina îi citi în privire cea mai înfocată sinceritate.

- Ei bine?

Ashley o privea cu intensitate, pândindu-i răspunsul.

- Mulţumesc, dar... oricum, sunt prea obosită.

Totuşi, asta era ceea ce-şi dorea cel mai mult pe lume,

dar nu va fi în stare în acea seară. Totul mergea prea repede.

- Promite-mi să-mi accepţi invitaţia, o rugă Ashley. Când vei dori...

- Poate, şopti Cristina.

Chipul lui Ashley se lumină. Cristina nu reuşea să înţeleagă. Cum oare un bărbat atât de seducător îşi putea



dori să danseze cu ea? Conştient de tulburarea pe care i-o provoca, Ashley îşi strecură uşor mâna peste a sa. Degetele lungi şi fine o mângâiau şi Cristina îşi simţi inima gata să zboare.

Câteva clipe mai târziu, era aşezată în Jaguar, fără să înţeleagă foarte bine ce i se întâmpla. Capul i se învârtea. Era oare şampania? Era atât de puţin obişnuită să bea... Maşina gonea pe străzile pustii îndepărtate de coastă. Ce plăcere să se lase dusă astfel! Ashley conducea repede, foarte repede. Dar Cristinei nu-i era frică. îşi lăsă privirea să alunece peste mâinile puternice care strângeau volanul şi închise ochii, fericită.

Când pătrunseră în apartament, Ashley i se adresă pentru prima dată de când părăsiseră restaurantul.

- Acum, ar trebui să te culci. Nu uita că mâine dimineaţă te scoli devreme. Te aşteaptă Fenton.

Tânăra fată încuviinţă, puţin surprinsă de această bruscă revenire la realitate. Pentru că rămăsese nemişcată, Ashley o conduse spre camera sa.

- Noapte bună, Cristina, îi murmură când se opriră în uşă. Mulţumesc pentru această seară...

Tânăra fată simţi că o părăsesc puterile. în acea clipă, Ashley o îmbrăţişă. Se cuibări lângă el, răspunzând apelului imperios. Cu un gest tandru, bărbatul îi ridică faţa şi cu o nesfârşită blândeţe, îi atinse uşor buzele cu ale sale.

Poate mai târziu îşi va regreta rătăcirea, dar acum era incapabilă să mai reziste dorinţei pe care o trezea în ea.



Contactul trupului musculos cu al său, mâinile de pe umerii goi, o făcură să se înfioare şi se abandonă acelei blânde îmbrăţişări.

Rămaseră un timp îmbrăţişaţi. în sfârşit, Ashley se îndepărtă de ea şi păru că o întreabă din privire. Cristina nu se mai putea gândi la nimic... cu excepţia acelui foc necunoscut pe care-l aprinsese în ea. Buzele li se întâlniră din nou, cu o pasiune năvalnică, înflăcărată.

Afundându-şi faţa în buclele mătăsoase, Ashley o sărută pe gât, făcând-o să geamă de plăcere. Inima Cristinei bătea să-i spargă pieptul şi-l trase mai aproape de ea. Avea impresia că pluteşte pe un nor. Brusc, bărbatul îi luă mâna şi o duse la buze. Murmură:

- Cristina...

Aceasta îşi afundă capul pe umărul lui. De ce vorbea?

- Cristina, repetă Ashley îndepărtându-se pentru a o vedea mai bine.

Ce-i va spune oare? Brusc, i se făcu teamă şi îşi dori la nebunie să regăsească acea căldură a trupului său. Dar strângând-o de încheieturile mâinilor, bărbatul o împiedică.

- Iartă-mă, Cristina. Nu... ştiu ce m-a apucat. Nu voiam...

Lumea se prăbuşi în jurul ei.

- Eşti frumoasă, Cristina, îi şopti Ashley. O clipă, am avut dorinţa nestăpânită de a te îmbrăţişa. Te rog, iartă-mă.

Vocea îi deveni mai dură.



- Nu se va mai întâmpla; îi dădu drumul şi se îndepărtă brusc.

Cu o tresărire de revoltă, Cristina se lamentă:

- Dar de ce?

- Eşti tânără, mult prea tânără. N-ar fi trebuit niciodată...

Tânăra fată era incapabilă să reacţioneze. Avea lacrimi în ochi.

- Du-te la culcare, oftă Ashley.

în ochi i se citea stânjeneala. Oare ce putea adăuga? Liniştea apăsătoare o aduse pe tânăra fată la realitate. Cum putuse crede în această dorinţă atât de nebună?

Ridică mândră capul şi dispăru în cameră.
Picioarele îi tremurau şi rămase cu spatele rezemat de uşă. Emoţia care o sufoca o făcu să izbucnească în plâns. Nimic nu-i mai putea opri valul de lacrimi care îi invadau obrajii.
Cristina dădu frâu liber disperării. Va pleca imediat mâine dimineaţă. Nu se va mai putea afla niciodată în faţa lui Ashley... Bărbatul acesta nu era bun decât s-o facă să sufere.
Oare n-a lăsat-o să înţeleagă că era prea tânără?
N-ar fi trebuit să uite că, în ochii lui, nu era decât o fetiţă. Cum l-ar fi putut interesa altfel decât pentru cinci minute de rătăcire, ca în această seară?
Foarte hotărâtă să şteargă totul din memorie, Cristina făcu o baie fierbinte. Fusese atât de stupidă! Când ajunse în cameră, înfăşurată într-un prosop alb, era liniştită.



Rochia îi zăcea pe pat şi o luă de acolo oftând îndelung. „Probabil este prima şi ultima dată când o port“, se gândi. Dar îi va aminti întotdeauna, în ciuda voinţei sale, această seară minunată.

Draperiile nu erau trase şi lumina lunii scălda camera în reflexe argintii. Cristina se apropie de fereastră şi simţi brusc o dorinţă irezistibilă de a fugi, de a părăsi acest loc care fusese teatrul unei asemenea tulburări în viaţă.

îşi reveni brusc, hotărâtă să nu cedeze

confuziei. „Mâine, totul va fi mai bine“, se linişti. Cearşafurile răcoroase îi oferiră un refugiu în care se strecură cu voluptate. Dar vai, somnul nu venea şi amintirea sărutului lor o chinuia şi mai tare.

Era prima dată... prima dată când dorinţa o copleşea, trezind în ea senzaţii necunoscute. Nu simţise încă niciodată o tulburare atât de mare... şi o fericire atât de mare.

Deodată, bătăi uşoare în uşă o făcură să tresară. Ridică repede cearşaful peste pieptul gol. Era incapabilă să scoată un sunet. Se bătu din nou.

- Cristina?

Era el. Fără să aştepte răspuns, intrase. Cristina se ghemui sub cuvertura din damasc.

în timp ce se apropia, Ashley îi arătă o ceaşcă din porţelan, aşezată pe o tavă de argint.

- Este băutura pe care ţi-a preparat-o Han în seara sosirii tale, îi explică zâmbind. Cred că îţi va face bine.



Era îmbrăcat cu un halat bleumarin, întredeschis pe bustul puternic, bronzat de soare şi Cristina nu se putu împiedica să arunce o privire aprobatoare spre picioarele lungi şi suple. Scutură din cap.

- înghite asta, Cristina, insistă el. Trebuie să dormi.

în timp ce vorbea, Ashley se aplecase spre ea

şi tânăra fată se strânse instinctiv spre perne. îl observa cu inima bătând, dar acesta se mulţumi să pună ceaşca pe noptieră, fără măcar s-o privească.

- Haide, bea... Fii rezonabilă!

Evident, nu era hotărât să plece înainte de a se supune. Acum, nu mai era decât la câţiva centimetri de ea şi-i simţea suflarea caldă pe faţă.

Oare de ce nu se mai putea controla? Era încremenită de imaginile care i se învârteau prin minte, retrezindu-i amintirea îmbrăţişării lor, încă atât de apropiată.

Cu obrajii îmbujoraţi, puse până la urmă mâna pe ceaşcă şi sub privirea lui sarcastică, înghiţi băutura până la ultima picătură.

Secundele treceau, fără ca Ashley să rupă tăcerea. Oare ce voia? Era aici doar de două zile şi suferise deja prea mult din partea lui.

„Dumnezeule, fă-l să părăsească această încăpere", se rugă Cristina. Se afla în pragul unei crize de nervi. Dacă mai rămâne acolo privind-o astfel, va izbucni în plâns. N-avea dreptul să se joace cu ea în felul ăsta. Era inuman. Avea sentimentul că-i citea până în adâncul sufletului şi că-şi bătea joc de ea.



- Noapte bună, murmură Ashley brusc, fără să înceteze s-o observe.

Cu un mers suplu, se îndepărtă şi uşa se închise în urma siluetei zvelte. De ce oare

revenise după ce se petrecuse între ei?

Pândind cel mai mic zgomot, Cristina se aşeză pe pat. Briza pătrundea prin fereasta întredeschisă, ridicând uşor perdelele sidefii. Trebuia să se calmee. Dar nu mai ştia ce dorea cu adevărat. Gândurile i se învălmăşiră în minte. îi va exploda capul.

îşi dorea să-l revadă sau dimpotrivă... să nu-l mai vadă niciodată?

- Oh nu, este imposibil, gemu, afundându-se mai adânc în pat.

în acea clipă, tânăra fată ştiu că nimic n-o va face să plece. La ideea că ar putea să nu-l mai vadă pe acest bărbat, trupul întreg i se revoltă.

O cucerise. Amintirea ochilor albaştri ca turcoaza aţintiţi asupra ei, a părului de culoarea mierii o făcu să se înfioare. Si ea care se credea tare!

în timp ce-şi lăsa gândurile să rătăcească, se lăsă pradă somnului care o cuprindea încet. Cristina nu voia şi nu putea să mai lupte. Brusc, încăperea începu să se învârtească în jurul ei. Tânăra fată nu avu decât timpul de a observa bara verticală din lemn masiv şi o parte a cuverturii care părea şi mai deschisă la culoare sub lumina lunii. Când se adânci în somn, chipul lui Ashley o însoţi în visuri.



Capitolul 6

Han era deja în bucătărie când Cristina apăru la

primele ore ale dimineţii. Oboseala i se citea pe faţă. Obsedată de amintirea sărutului lui Ashley, avusese un somn foarte agitat.

- Ce faceţi, domnişoară Cristina? întrebă Han bine dispus. Luaţi loc, vă aduc ceaiul.

în timp ce-i ţinea scaunul, exclamă:

- De fapt, domnul Ashley v-a lăsat un mesaj. A fost obligat să plece foarte devreme.

„Un mod oribil de a mă evita", se gândi tânăra fată.

Cu inima strânsă, nu-i adresă lui Han un zâmbet mai puţin radios.

- Mulţumesc, spuse luând loc.

în timp ce-şi bea sucul de portocale, Cristina nu-şi putea desprinde ochii de la biletul pe care tocmai i-l pusese pe masă. Si dacă Ashley nu mai voia s-o vadă? Luă micul plic alb, cu mâna nesigură. Câteva cuvinte fuseseră mâzgălite în grabă.



„Iartă-mă Cristina, dar a trebuit să ies devreme în dimineaţa asta. Te va conduce Han la birou. O zi bună şi pe diseară.

P.S. Să nu fugi... te rog!"

Aşadar, îl va revedea! Inima îi tresări în piept şi atacă veselă micul dejun. Han o observa cu un aer amuzat. Părea atât de tânără în acea clipă...

Părăsiră apartamentul când soarele apăru în spatele colinelor, luminând plajele încă pustii la

acea oră matinală. îmbrăcată cu jupa de culoarea nisipului şi cu o bluză într-un ton cald, aleasă în ajun, Cristina era foarte elegantă. Ţinuse să fie impecabilă în această primă zi de muncă.

Han o lăsă la intrarea clădirii din lemn în faţa căreia se oprise Ashley cu două zile mai înainte. Ezită o clipă, apoi pătrunse în birou într-un pas care se voia vioi. Două tinere femei se aflau deja aici.

- Bună ziua, mă numesc Cristina Seaton. Sunt noua secretară, spuse cu o voce puţin prea tare.

Ele ridicară ochii şi tânăra fată se simţi măsurată din cap până în picioare. Jenată, fu incapabilă să-şi continue fraza.

- Intraţi, făcu una dintre secretare ridicându-se. Sunt Jenny Condon şi ea este Julia Sydney.

Aceasta îi adresă Cristinei un zâmbet larg.

- Sper că ştiţi să munciţi, continuă Jenny îndreptându-se spre un dulap plin cu dosare. Aici nu se pune problema să pierzi timpul!



în timp ce vorbea, aşeză un vraf de formulare pe masă, în faţa Cristinei.

- Trebuie ca totul să fie bătut la maşină într-o oră. Aveţi modelele la stânga maşinii.

Ei bine, va vedea ea, această înţepată! Cu siguranţă, îşi imagina că are de-a face cu o mică incapabilă! Şaizeci de minute mai târziu, foarte

exact, Cristina îi aducea foile lui Jenny.

- Este perfect, admise secretara, cu o urmă de enervare în voce.

Ziua trecu în cel mai deplin calm. Cristina lucră repede şi bine. Trebuia să-şi dovedească priceperea cu orice preţ. Pentru nimic în lume nu voia să-i dea lui Ashley ocazia s-o critice. Când Han veni s-o ia la ora cinci, cele două femei tocmai plecau. Se mirară că n-o vedeau luând autobuzul cu ele.

- Mătuşii Beth îi este teama că mă pierd, minţi Cristina. Dar nu este decât pentru primele zile!

Privindu-le plecând, turbă de furie. Ar fi vrut atât de mult să telefoneze astăzi. Dar Julia nu lipsise nici măcar o clipă... Şi acum, sosise Han. Poate mâine...

în timp ce coborau drumul în serpentine pentru a ajunge la Paradisul surferilor, vorbiră ca nişte prieteni vechi. Cristina fu foarte surprinsă să afle că Han avea un mic restaurant în oraş.

- Dar, îl întrerupse ea, de ce... de ce lucrezi în acest caz la domnul Carlton?



- Oh, ştiţi, am o soţie şi o fiică de hrănit.
- O fiică! exclamă Cristina.
- Da, are doi ani, spuse Han cu mândrie.
- Acest restaurant nu este de-ajuns pentru a vă întreţine? insistă tânăra fată.

- Ba da.

Faţa lui Han se lumină.

- Afacerile merg bine acum.

După o scurtă tăcere, adăugă:

- Dar nu-l voi părăsi niciodată pe domnul Carlton, Cristina.

Uimită, aceasta îl întrebă din priviri. Părea brusc pierdut în gânduri îndepărtate.

- Ne-am întâlnit în Saigon. în acea perioadă aveam şaptesprezece ani... şi de atunci, nu l-am părăsit niciodată, murmură el întorcând spre Cristina o faţă pe care se întipărise o mare blândeţe. Soţia mea şi cu mine îi datorăm totul... Datorită lui am putut cumpăra acest restaurant. Tăcu câteva clipe.

- Este un om extraordinar domnişoară... extraordinar.

Cristina rămase tăcută. Oare ce putea adăuga? Această
conversaţie îl aduse pe Ashley în centrul gândurilor sale. Este adevărat că le părăsise foarte puţin astăzi... Adâncită în scaun, tânăra fată începu să viseze... Oare Ashley uitase îmbrăţişarea lor pasionată? Când se revăzu în braţele sale, abandonată lângă trupul lui, se înfioră toată. Oare cum o va întâmpina? Era atât de nerăbdătoare.... Dar Han se angajase deja în parcajul reşedinţei.



Cheia se învârti în broască şi Cristina năvăli în apartamentul adâncit în penumbra înserării.

Făcu ochii mari şi-l zări brusc pe terasă. Silueta i se contura pe orizontul luminat încă de licăriri roşiatice şi stătea nemişcat. în timp ce se apropie încet de el, se întoarse cu supleţea unei feline.

- Oh, bună seara, Cristina, exclamă. Nu te-am auzit intrând.

Privirea sa profundă o străpungea şi tânăra fată trebui să facă un efort pentru a nu-şi arăta tulburarea care o cuprindea.

- Ziua s-a desfăşurat bine?
- Oh da, răspunse Cristina grăbită. Sunt încântată.
- Este perfect!

Ashley continuă apoi pe un ton voios.

- Şi dacă am merge să ne scăldăm, Cristina? în grădinile reşedinţei există o piscină.

Tânăra fată ezită un timp, dar ochii rugători ai lui Ashley o făcură să cedeze. Câteva clipe mai târziu, i se alătură cu trupul bronzat înfăşurat într-un prosop de culoarea caisei.

Ashley era acoperit doar cu un halat alb de baie. Degaja o asemenea seducţie, încât Cristina simţi că leşină.

O conduse prin grădinile somptuoase şi ajunseră curând la o piscină înconjurată de flori multicolore, cu parfum ameţitor. Doar o briză uşoară agita suprafaţa apei ca turcoaza, luminată de două proiectoare submarine. în



timp ce Cristina îşi scotea prosopul, Ashley se aruncă într-un plonjon perfect. O aşteptă râzând de cealaltă parte a piscinei.

- Haide, Cristina, puţin curaj!

îşi aţintise privirea asupra siluetei admirabil pusă în valoare de un costum de baie negru, dintr-o piesă, care îi sublinia formele armonioase. Teribil de jenată, tânăra fată se aruncă la rândul său în apa rece.

Nu observă admiraţia sinceră care se citea pe faţa lui Ashley când i se alătură într-un craul elegant. Plutiră mult timp unul lângă celălalt şi Cristina şi-ar fi dorit ca vraja acestor clipe să nu dispară niciodată. Totuşi, Ashley o aduse la realitate ieşind brusc din apă.

- Cred că acum este timpul să ne întoarcem. Probabil Han ne aşteaptă pentru a servi cina.

împotriva voinţei sale, tânăra fată se supuse şi-l urmă pe aleile cu pomi. Ce se va întâmpla acum? Cristina nu îndrăzni să-şi imagineze.

După ce se schimbă, se privi în oglinda ovală din baie. Chiar mâine îi va cere lui Han s-o însoţească pentru a-şi cumpăra câteva produse de machiaj. îşi netezi cu peria părul auriu şi îşi strânse buclele cu o fundă albastră.

„Cu siguranţă, Han a pregătit masa în bucătărie", se gândi părăsind încăperea. Străbătu apartamentul pustiu şi se opri brusc. O masă împodobită cu o faţă de masă din dantelă fusese aranjată lângă ferestrele cu geamuri,

deschise spre noaptea calmă. Tânăra fată admiră vesela din



porţelan fin, decorată, şi se înfioră când observă lumânările aprinse între cele două tacâmuri. Flacăra pâlpâitoare se reflecta la nesfârşit în faţetele paharelor de cristal. Aşadar, vor cina singuri în acest cadru superb... şi atât de romantic.

în timp ce se pierduse în gânduri, Ashley pătrunse în salon. în seara aceasta îmbrăcase nişte pantaloni de culoare albastru deschis care-i puneau în evidenţă şoldurile înguste. Pielea cu tentă arămie era avantajos reliefată de cămaşa albă. Când îl văzu, Cristina îşi spuse că nu întâlnise niciodată un bărbat atât de frumos. înaintă spre ea, cu zâmbetul pe buze.

- Eşti încântătoare, Cristina, exclamă în timp ce-i ţinea un fotoliu.

Tânăra fată se aşeză, fără să răspundă la compliment. Tulburarea îi era prea mare. Ca şi în ajun, Ashley se dovedi o companie extrem de plăcută. O făcu să râdă mult şi fiecare minut care trecea, o relaxa mai mult. Han le servi nişte mâncăruri atât de rafinate, încât tânăra fată nu se oprea din elogii faţă de el.

îşi băură cafeaua pe terasă, pe jumătate întinşi în şezlonguri confortabile. Liniştea nopţii îi învăluia şi întunericul o împiedica pe Cristina

să distingă trăsăturile însoţitorului său. Acesta fuma o ţigară şi rotocoale de fum alb se pierdeau în vârtejuri în părul său des, pe care luna îl aureola cu reflexe argintii.



Rămaseră astfel mult timp flecărind, şi Cristina îşi jură să nu uite niciodată această seară încântătoare. în timp ce-i aducea un coniac lui Ashley, Han îi spuse câteva cuvinte la ureche pe care tânăra fată nu le înţelese. Fără îndoială, se exprimau în vietnameză, şi nu în chineză cum crezuse până atunci. Han îi explică faptul că nişte prieteni veniseră în acea zi din Vietnam. Cristina zâmbi.

- Probabil îţi lipseşte mult ţara dumitale, declară.

Apoi, se întoarse spre Ashley:

- Povesteşte-mi viaţa voastră acolo...

Cei doi bărbaţi îşi evocară amintirile cu multă nostalgie. Dacă războiul care distrusese acele locuri minunate îi marcase pentru totdeauna, Cristina înţelese că regretau că le părăsiseră. Pasionată, tânăra fată era foarte atentă şi ştiu să le încurajeze confidenţele. Plăcerea pe care o simţea ascultându-i o făcu să uite timpul care trecea. Aşa că fu uimită să-l audă pe Han spunând că trebuia să plece.

- Noapte bună, exclamă el, salutându-i.

Ashley răspunse leneş cu un uşor semn din

mână. Lucrul de care se temuse şi în acelaşi timp şi-l dorise Cristina, se întâmplase. Rămăsese singură cu el. O melancolie ascunsă o cuprinse şi se afundă mai adânc în şezlong, cu privirea pierdută spre stele.

Cuvintele lui Ashley o scoaseră cu brutalitate din visare. Nu-l auzise ridicându-se.

- Acum trebuie să mă duc să lucrez, Cristina. Dar tu poţi să te uiţi la televizor. Programul este pe masă.



Tânăra fată făcu un efort pentru a nu arăta cât de dezamăgită era. Totuşi, seara aceasta începuse atât de bine... Nu-i venea să creadă că şi-o va termina singură, în faţa televizorului.
Cu o voce foarte rece, replică:

- Mulţumesc, nu doresc deloc asta. Prefer să mă duc să mă culc. Noapte bună.

Când pătrunse în salon, se opri brusc.

- Ashley...
- Da? întrebă acesta apropiindu-se încet.
- Cred că nu mai am nimic de făcut aici. Mi-ai găsit o slujbă... de altfel, îţi mulţumesc pentru ea... dar acum, mă pot întreţine eu însămi...

înainte de a-şi fi putut termina fraza, Ashley o prinse cu violenţă de braţ. Cristina se strâmbă, înăbuşindu-şi un ţipăt. O durea. Trăsăturile sale crispate şi expresia care i se citea în privire îi făcură teamă. Cristina se zbătu, dar strânsoarea era prea puternică.

- Nu-mi place să-şi bată cineva joc de mine, şuieră Ashley.

- Lasă-mă să plec.

Un geamăt îi scăpase de pe buze. Era ca o căprioară tânără încolţită, înspăimântată. Ashley o atrase brusc spre el şi, cu ochii în ai săi, îi aruncă nişte cuvinte şfichiuitoare.

- Nu te reţine nimeni. Pleacă! Dar înainte, lasă-mă să-ţi spun un lucru. Nu-mi plac puştoaicele care au când şiretenie de femei, când capricii de copile.



Cristina deschise gura. Dar nu ieşi nici un sunet. „Este prea nedrept“, se gândi. De zile întregi Ashley juca jocul crud de-a şoarecele şi pisica şi ea, victima, era cea acuzată. Bărbatul continuă, sarcastic:

- De ce te temi frumoaso, de a fi violată?

Cuvântul o lovi ca un bici şi deveni foarte palidă.

- Nu, nu de asta, murmură.

Ashley nu-i dădu importanţă şi continuă.

- Este adevărat, în definitiv poate sunt un domn indecent. Nu ştii nimic despre mine.

Făcu gestul de a o îmbrăţişa, cu brutalitate. Era prea mult. Cristina, înnebunită de durere şi de ciudă, se lăsă încet în jos pe mochetă, cu capul afundat în braţe, gata să plângă.

în acea clipă, Ashley se dezmetici. Ce făcuse

oare? Mânia i se domoli brusc şi se aşeză în fotoliul adânc lângă care suspina Cristina şi tandru, îi înălţă capul. Lacrimile curgeau pe faţa ei frumoasă. Citi acolo atâta durere, încât îi fu ruşine de el. Ashley aşeză capul tinerei fete pe genunchi şi îl legănă încet.

- Nu ştiu ce m-a apucat, îi mărturisi. M-am comportat ca un mojic. Totuşi, nu vreau pentru nimic în lume să-ţi fac rău. îmi placi Cristina, să ştii. Dar, din păcate, eşti atât de tânără, iar eu atât de puţin liber...

Tânăra fată se lăsă legănată de vocea bărbătească având accente profunde şi, mai mult decât puteau spune



cuvintele, sunetul acestei voci o îmbată. Aşa că, încet, printre două suspine, vru să se scuze, ascunzându-se la rândul său.

Fusese cu adevărat inconsecventă în acea seară, dându-i dovada propriei dorinţe. Astfel, îl încurajase s-o iubească. Cu un gest, Ashley o opri.

- Ei bine, Cristina, şi unul şi celălalt suntem victimele unei atracţii reciproce. Nimic de condamnat în asta. Totuşi, trebuie să fiu suficient de tare pentru amândoi. Nu trebuie, micuţo... îţi cer să rămânem prieteni, nu pleca.

Cristina sorbea acele cuvinte atât de tandre, murmurate lângă buzele sale, dar trupul

încordat de dorinţă le respingea. Ea cerea stăruitor dragoste, el îi oferea tandreţe. Totuşi, acceptă cu gratitudine. Un lucru era sigur, Ashley nu voia să-l părăsească... viitorul va decide pentru ei.

Ashley se voia degajat pentru a îndepărta tensiunea simţurilor lor. îi propuse, jumătate încordat, jumătate gânditor:

- Cristina, să mergem să ne împăcăm în faţa unei ceşti cu ciocolată.

Ceea ce făcură în bucătăria mare cu decor liniştitor. încăperea aceasta era domeniul lui Han şi se reflecta acolo seninătatea sa. De la sosirea în apartament, Cristina apreciase deseori armonia şi calmul absolut care domnea aici. în acea seară, mai mult ca niciodată, atmosfera fu benefică pentru simţurile lor exacerbate.



Capitolul 1

A doua zi păru interminabilă. Totuşi, nu munca fu cea care-i lipsi Cristinei. Dar trebuia să telefoneze şi nu avu nici măcar o ocazie. Biroul lor părea să fie locul de adunare al fabricii de cherestea.

în sfârşit, pe la cinci, Jenny şi Julia îşi strânseră lucrurile. „Cu puţin noroc, Han nu va fi aici înainte de câteva minute“, se gândi tânăra fată. Când uşa se închise după colegele sale, se

repezi la telefon. Soneria răsună şi Cristina se rugă să i se răspundă. Brusc, dorinţa i se împlini.

- Alo?

Vocea foarte calmă îi era cunoscută:

- Marion... eu sunt....
- Cum... Tu eşti, Elizabeth? Unde eşti?

Tânăra fată zâmbi, erau multe zile de când nu mai fusese numită astfel.



- Ne-ai îngrijorat foarte mult, draga mea. Martin mi-a spus că te vei întoarce luni...
- Ce face el? o întrerupse Cristina.

O notă de teamă se percepea în vocea melodioasă.

- Oh, mult mai bine! Dar este adevărat, nu eşti la curent... A fost atacat.

Cristina trebui să se aşeze. Tremura toată.

- Eu mi-am petrecut weekendul la Sydney cu Franck şi cu Edna, şi când m-am întors am aflat vestea. Am crezut că mor!

Marion îşi recăpătă respiraţia.

- Nişte hoţi l-au lovit cu telefonul, îţi dai seama?

Trebuia să închidă. Dacă sosea Han?

- Dar acum se simte bine? întrebă cu o voce îngrijorată.
- Da, da, nu te nelinişti, scumpo. Dar tu, unde eşti? Ar trebui să te întorci. Să mergi cu mine să-l luăm de la spital. Iese în această după-

amiază.
Cristina izbucni.

- Dar, bineînţeles! Trebuie ca întotdeauna să fiu la dispoziţia sa. Numai că de data aceasta, nu mai consimt, Marion.

Inspiră profund.

- Oricum, este imposibil... continuă. Am un serviciu...
- Cum? Am înţeles greşit!
- Nu, ai înţeles foarte bine. Ascultă, trebuie să te las. Soseşte patronul. Salut!

Cristina tocmai zărise cupeul gri. Han nu va întârzia să intre.



Când i se aşeză alături, tânăra fată simulă o mare oboseală şi închise ochii. Nu dorea să vorbească. încet, amintirile îi reveniră în memorie.

Tatăl său se căsătorise cu Marion cu opt ani mai înainte şi între ele se stabilise imediat o legătură. Trebuia spus că Marion nu avea nimic din imaginea tradiţională a mamei vitrege. Trăiseră toţi trei fericiţi până când îi lovise nenorocirea. Un accident stupid îl omorâse pe bărbatul pe care îl iubeau cel mai mult pe lume. Dezorientată, Marion se aruncase în braţele primului venit, o fiinţă care se dovedise teribil de ambiţioasă. Cristina crezuse întotdeauna că afacerile înfloritoare ale tatălui său îl interesau înaintea oricărui alt lucru.

Apoi ea crescuse, devenind din zi în zi mai dezirabilă şi Martin devenise interesat.

Sâmbăta trecută, în timp ce se întorsese pentru a se schimba după o zi petrecută pe plajă, tânăra fată îl găsise întins pe canapea în salon. Era singur. Marion plecase la Sydney în timpul dimineţii.

- Bei un pahar? exclamase văzând-o.

- Mulţumesc, dar sunt grăbită.

O aşteptau nişte prieteni la clubul de noapte Sun Beach. Urcase în mare grabă treptele care duceau la etaj, fără să-şi dea osteneala să se oprească mai mult. Dar Martin nu asta aşteptase. O urmase în tăcere.

- îţi spun că ai tot timpul, şuierase prinzând-o cu violenţă.



- Nu fi ridicol, Martin, eu...

Dar nu avusese timp să-şi termine fraza. Martin o împinsese în interiorul camerei sale. La evocarea clipelor care urmaseră, Cristina îşi simţi sufletul tulburat.

Cu un gest brutal, o răsturnase pe pat în timp ce îi smulgea rochia de plajă. Frica o făcu să ţipe şi Martin se aruncase asupra ei pentru a o face să tacă. Buzele îi fuseseră prinse cu forţa. Nu mai putea să se mişte, bărbatul era mult prea puternic! Cu singura mâna liberă, reuşise totuşi să apuce telefonul. Fără să stea pe

gânduri, îi trăsese
o lovitură puternică în cap.

Martin se prăvălise greoi pe covor. Timp de câteva secunde care i se păruseră o veşnicie, Cristinei îi fusese imposibil să reacţioneze. Dar îşi revenise foarte repede. Era îngrozitor. Un singur gând o ţinea să fugă. Chiar dacă nu era mort, Marion n-ar fi iertat-o niciodată. Si tânăra fată alergase, ore se pare, pentru a fugi de oroarea trăită în acea frumoasă zi de vară.

- Am ajuns, domnişoară Cristina, spuse Han.

Ce se întâmplase oare? Tânăra fată deschise ochii şi recunoscu parcajul reşedinţei.

Când pătrunseră în salon, Cristina oftă îndelung. Măcar dacă ar putea rămâne aici! Dar ştia bine că era imposibil. într-o zi sau alta, cineva o va recunoaşte pe stradă... şi apoi, oricum Marion va face cercetări până la urmă.



Si cum va putea să-i povestească toate astea lui Ashley? La ideea de a-i evoca acele clipe îngrozitoare, Cristina se înfioră. Nu va reuşi asta niciodată. Nu, trebuia să plece, fără să mai aştepte...

- Cristina!

Când recunoscu vocea lui Ashley, tânăra fată rămase nemişcată, cu membrele paralizate.

- Bună seara.

în timp ce vorbea, se apropia de ea. Cristina era

gata să
i se arunce în braţe.
- Ce se întâmplă? Ai străbătut salonul cu viteza fulgerului...
Ashley îi ridică bărbia pentru a o vedea mai bine.
- Nu te simţi bine?
Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Cristina zâmbi trist.
- Ba da, ba da, mă simt foarte bine. Sunt doar puţin obosită, atâta tot.
- Vino, murmură Ashley luând-o de braţ.
în timp ce o conducea spre salon, Cristina îl observă. Nu era ca de obicei. Tânăra fată nu reuşea să precizeze ce-i dădea această impresie ciudată. Apoi, remarcă brusc că nu era îmbrăcat ca în alte zile.
în această seară era îmbrăcat cu nişte blugi prespălaţi şi cu o cămaşă albastru deschis pe care o lăsase descheiată pe bustul bronzat. Această ţinută uşoară îl schimba teribil. El care era de obicei atât de elegant! Dar poate era şi mai frumos... şi mai deziderabil.

Când întoarse capul şi-şi aţinti asupra ei privirea luminoasă, Cristina îşi simţi inima bătând mai puternic. Tresări auzindu-l pe Ashley izbucnind în râs.
- De ce mă priveşte astfel? exclamă.
Apoi se examină.

- Te şochez?
- Oh, nu, se grăbi tânăra fată să răspundă, roşind.
îşi reproşa atât de mult că nu se putuse stăpâni!
- Am făcut turul tuturor şantierelor, îi explică Ashley. Din acest motiv nu sunt... foarte prezentabil!
Ajunseră în salon şi Cristina se adânci cu totul într-o sofa moale. încăperea strălucea în lumina apusului într-o splendoare cu totul specială. Ashley i se păru şi mai bronzat. îşi aprinsese o ţigară şi Cristina se strânse uşor când veni să se aşeze alături.
- Va trebui să te iau cu mine într-o zi.
Vorbise pentru el însuşi. Se întoarse încet spre tânăra fată.
- Dacă te-ai duce să pregăteşti un ceai Cristina? îi propuse cu un zâmbet tandru. Han trebuia să plece şi apoi, acum cunoşti casa...
în timp ce aceasta se ridică pentru a merge la bucătărie, o opri.
- Iartă-mă... Vei crede că îmi petrec viaţa dând ordine, se scuză. Dar sunt în stare să mă descurc complet singur, să ştii. Aş putea chiar să-ţi prepar o masă pe o ambarcaţiune...
- Practici sportul cu vele? îl întrerupse Cristina.
Văzu apărându-i pe faţă un zâmbet plin de

nostalgie.
- Era pasiunea mea... şopti. Eram un fanatic al regatelor...
Brusc, între ei se lăsă tăcerea şi Cristina nu îndrăzni să se mai mişte.
- Haide, spuse Ashley scuturând din cap, să nu mai revenim asupra trecutului.
Părăsi canapeaua ca şi când voia să pună capăt definitiv conversaţiei lor.
- Si ceaiul acela, soseşte oare?
Tonul devenit mai tăios o scoase pe Cristina din amorţeală. Bucătăria nu mai avea într-adevăr secrete pentru ea şi ceaiul fu pregătit în câteva minute. înainte de a pleca, Han lăsase pe masă ceea ce să pună la cină. Cristina căută o tavă pentru a aşeza ceea ce fusese pregătit minuţios pentru o masă perfectă. Neavând timp nici măcar să mănânce de prânz la fabrică, era flămândă.
Când împinse uşa salonului, Ashley se repezi în întâmpinarea sa, pentru a-i lua din mâini tava încărcată cu mâncăruri.
- Trebuia să-mi spui, Cristina, te-aş fi ajutat.
în timp ce aranja cina pe o masă joasă, era încântat dinainte. Murmură mulţumit.
- Hmm... Toate astea mi se par excelente! Vino repede şi te instalează, Cristina.

Se aşezară amândoi pe mocheta groasă şi

atacară cu mare poftă acel picnic îmbelşugat. Râsetele li se auzeau în întunericul care se lăsa. Ashley era un însoţitor fermecător şi Cristina ar fi petrecut ore întregi ascultându-l vorbind cu vocea gravă şi melodioasă.
Din nefericire, masa se apropia de sfârşit şi brusc, tinerei fete i se făcu teamă. Poate o va lăsa pentru a se duce în birou unde cu siguranţă trebuia să-l aştepte nişte treburi! Dar teama îi dispăru aproape imediat.
- Lasă toate astea, Cristina, şi du-te să-ţi îmbraci un costum de baie... Aud de aici chemarea oceanului, adăugă cu o voce maliţioasă, ducându-şi mâna la ureche.
Cristina se schimbă imediat şi Ashley scoase o exclamaţie de surpriză când o văzu venind atât de repede.
- Ce iuţeală! exclamă închizând televizorul. Probabil îl deschisese crezând că nu se va întoarce
înainte de mult timp.
- Femeile au întotdeauna obiceiul să se lase aşteptate, continuă măsurând-o.
Privirea sa o tulbura mereu la fel şi nu se putea împiedica să lase ochii în jos. Dar deveni agresivă, pentru a nu-şi dezvălui confuzia.
- Este un mit, Ashley, se strădui să răspundă. Pentru nimic în lume n-ar fi lăsat tăcerea să se instaleze
între ei. Ashley izbucni în râs.

- Nu sunt cu adevărat convins, frumoaso.
Se ridică dintr-o săritură.



- Haide, destul cu discuţia. Vino repede!
Cristina îl urmă pe drumul pe care o luase cu câteva zile înainte cu Han. Mergea repede şi tinerei fete îi era foarte greu să rămână în urmă. Acum soarele apusese şi ultimele licăriri ale zilei luminau plaja aproape pustie la acea oră târzie. Oceanul în mii de culori vuia, iar valurile veneau să se spargă la mal, într-un zgomot asurzitor.
Cristina se aşeză cu genunchii strânşi sub bărbie şi se adânci în contemplarea acelui peisaj de o frumuseţe impresionantă.
Ashley, care începuse să alerge ca un copil, se întoarse din drum şi îngenunche în faţa ei.
- Nu vrei să te scalzi?
Cristina nu avu timp să răspundă. Un necunoscut tocmai li se alătură.
- Salut, Ashley, exclamă acesta. Nu crezi că este puţin cam târziu pentru baie?
Era foarte înalt, bronzat, cu umeri laţi. Cristina simţi aţintită asupra ei privirea admirativă a bărbatului. Ashley zâmbi şi-i întinse mâna.
- Bună ziua, Franck. Nu te nelinişti pentru noi, ştiu la fel de bine ca tine să fac respiraţie gură la gură!
Bărbatul nu se mişcă, iar Ashley se apropie de Cristina şi o luă de mână. Fără să înceteze să-şi privească prietenul, îi şopti câteva cuvinte la ureche.

- Este maestru înotător... Este o fiinţă redutabilă.
Apoi i se adresă lui Franck, care nu-şi luase ochii de la
Cristina.



- Nu aştepta să te prezint! Te cunosc prea bine, continuă, ducând-o repede cu sine pe tânăra fată.

Franck îi privi îndepărtându-se. Se întreba cine putea fi acea creatură încântătoare cu picioare lungi şi fine.

Răcoarea apei o surprinse pe Cristina, care scoase un strigăt. Nemilos, Ashley o atrase spre el, râzând sincer. Tânăra fată înghiţi apă şi se agăţă instinctiv de gâtul însoţitorului. Părul „aspru" de pe bustul său îi atinse uşor pieptul pe jumătate gol prin răscroiala adâncă a costumului. Tulburată, nu îndrăzni să se mişte şi Ashley o strânse puţin mai tare lângă el. Picături de apă şiroiau pe chipul său bronzat şi în întunericul aproape total acum, ochii păreau şi mai luminoşi. Rămaseră astfel nemişcaţi, cu siguranţă de teama de a nu destrăma vraja acelei clipe.

Dar Ashley se îndepărtă brusc şi reluă jocul. O stropea cu apă, râdea în hohote, asemenea unui copil lipsit de griji, fericit că trăieşte. Tânăra fată nu mai înţelegea. Va trebui oare să-i suporte mereu schimbările de dispoziţie şi să nu

ştie niciodată ce atitudine să adopte faţă de el?

Se îndepărtă înotând pentru a-şi domoli dorinţa ce o trezise în ea. Când ieşiră din apă, Ashley era din nou un prieten îndepărtat şi glumea ca şi când nimic nu se întâmplase.

Tremurând, Cristina se înfăşură în prosopul pluşat roşu-închis. Luna răsărise peste ocean, disc uriaş de argint, care aureola plaja cu o lumină slabă. Seara era minunată şi



îmbătătoare... De ce oare trebuia ca gândul permanent la Ashley s-o preocupe atât de mult încât să nu se poată bucura pe deplin de natură...

în timp ce reflecta, simţi o mână aşezându-i-se pe braţ. Atingerea o făcu să se înfioare. Scutură din cap şi-l zări pe Ashley. Era deja îmbrăcat şi o aştepta.

- Grăbeşte-te Cristina, este târziu, ai să răceşti, exclamă pe un ton fratern.

Aşadar, avea grijă de ea. Tânăra fată îşi adânci privirea în a sa. O iubea, acum era convinsă. Altfel, clipe ca cele pe care tocmai le trăiseră n-ar fi putut exista şi n-ar fi avut nici un sens.

în seara aceea, îl găsea mai frumos şi mai seducător ca niciodată. Picăturile de apă irizate de pe fruntea bronzată şi părul ciufulit dădeau chipului său un farmec irezistibil. Genele negre imense accentuau adâncimea ochilor albaştri,

chiar mai albaştri decât azurul cerului. Acolo i-ar fi plăcut Cristinei să se înece.

Brusc, jenată de privirea sa pătrunzătoare, tânăra fată îşi adună lucrurile împrăştiate pe nisip şi porni pe urmele lui. Dispărură printre dunele mărginite de drobiţă, părăsind plaja pustie, unde doar nişte perechi de îndrăgostiţi mai hoinăreau în faţa spectacolului feeric al oceanului. în timp ce mergea, Cristina începu să viseze din nou... îndrăgostiţi ca... ea şi Ashley, poate.



Capitolul 8

Cristina deschise brusc ochii şi-i aţinti asupra ferestrei prin care pătrundea ciripitul plăcut al păsărelelor. Probabil era încă foarte devreme, deoarece soarele tocmai intra în cameră. Totul era foarte liniştit. Tânăra fată se îndreptă încet şi se întinse. „Ashley trebuie să fi plecat deja la Brisane”, se gândi, rememorând conversaţia lor din ajun.

Când se întorseseră de la plajă, Cristina îşi exprimase dorinţa de a merge să se culce. Nu că ar fi fost cu adevărat obosită, dar Ashley o descumpănea. în timp ce-i ura noapte bună, acesta îi amintise de cina prevăzută pentru weekend, cu mătuşa Beth şi unchiul Edmond.

- Oh nu, exclamase tânăra fată, te rog, Ashley, scuteşte-mă de asta, nu voi cunoaşte pe nimeni.

- Ceea ce spui, nu este foarte amabil pentru mine.

Cristina fu uimită să vadă că părea sincer întristat şi
reluă foarte repede:



- Crede-mă, nu asta voiam să spun. Nu, doar că mă tem că n-am să fiu în largul meu în mijlocul tuturor prietenilor tăi.

Ashley îi zâmbi.

- Am uitat să-ţi spun că se va afla acolo o tânără fată de vârsta ta... care îţi seamănă foarte mult, încheie, mângâindu-i uşor obrazul.

- Ah da, ce înseamnă asta? îl întrebă, în defensivă.

- Că este aproape la fel de încântătoare ca tine, Cristina!

Nu se aşteptase la acest răspuns şi nu-şi putuse ascunde stânjeneala.

- Poate, dar această asemănare nu ne va uşura conversaţia, exclamase imediat, simţindu-se puţin ridicolă.

Ashley se întoarse să se aşeze pe canapea, cu o faţă veselă. Evident, îl amuza foarte mult!

- Ba da, la vârsta voastră se găsesc întotdeauna puncte comune. Veţi vorbi despre ieşirile voastre... despre iubiţi...

L-ar fi pălmuit! De ce oare o sfida astfel? Expresia sa îl surprinse probabil, deoarece deveni brusc atent.

- Cristina, vorbesc serios, trebuie neapărat să merg la această cină... şi mi-ai face o mare plăcere să mă însoţeşti.

Privirea îi era plină de o asemenea tandreţe, încât Cristina se simţi topindu-se.

- Fie, dar nu voi avea nimic de îmbărcat, murmură.

Această reflecţie spontană şi atât de feminină îl făcu pe

Ashley să zâmbească.



- Te rog, Cristina!

Cu inima palpitând, aceasta înţelese că va ceda şi această capitulare uşoară îi făcu teamă.

- Acum, du-te şi te culcă, îi ordonase cu amabilitate Ashley, stingând luminile, şi eu sunt obosit şi plec în zori la Brisbane... Noapte bună!

O rază de soare veni să mângâie fruntea tinerei fete care se strecurase din nou între cearşafuri - era preocupată - mai devreme sau mai târziu va trebui să ia o decizie. Dar Cristina ştia că va fi incapabilă să plece.

De acum, Ashley făcea parte din viaţa sa.

Parcurse cu ochii camera elegantă, în timp ce recrea în memorie decorul intim al celorlalte încăperi... Casa aceasta o fermecase atât de repede... încât îl bănuia pe Ashley de a fi vrăjitor...

O uşoară bătaie în uşă o făcu să tresară.

- Dumnezeule, cât este ceasul? exclamă sărind

din pat.
Gândurile o făcuseră să uite timpul care trecea.
- Domnişoară Cristina, veţi întârzia, striga Han din spatele uşii.
- Sosesc!
Ea, căreia îi plăcea atât de mult să întârzie sub duş, se coafă şi se îmbrăcă fulgerător. „Rămâne pentru altă dată“,



se gândi, alergând spre bucătărie. îşi bău sucul de portocale şi luă feliile de pâine prăjită pe care i le pregătise Han.

- Le voi mânca în maşină, îi explică, strângându-şi lucrurile.

Ziua trecu foarte repede. în timp ce se pregătea de plecare, Jenny se apropie de biroul său, cu un plic în mână.

- Salariul tău, exclamă întinzându-i-l.

Cristina nu se aşteptase să primească atât de curând roadele muncii sale şi surpriza fu excelentă.

Astfel, îi va putea plăti datoria lui Ashley şi să facă unele cumpărături.

Han fu punctual la întâlnire şi curând coborau drumul şerpuitor în direcţia Paradisului surferilor. El fu cel care rupse tăcerea.

- Domnişoară Cristina?

Părea că ezită, apoi continuă încet:

- Ei bine, mă întrebam dacă...

- Dar vorbeşte, Han...

- Domnul Ashley se va întoarce probabil foarte târziu de la Brisbane, aşa că m-am gândit că veţi putea veni să cinaţi la restaurantul meu... şopti, aruncându-i o privire rapidă.

- Desigur, Han, cu plăcere.

Cristina îl găsea foarte plăcut, o fire constantă, mereu gata să facă un serviciu şi foarte eficient. Nu exista în



comportamentul său nici o slugărnicie... şi sub manierele lui amabile, ascundea probabil un temperament mândru... dar în bunul înţeles al cuvântului.

Faţa lui Han se luminase la răspunsul tinerei fete şi acceleră când maşina pătrunse pe aleea care ducea la parcaj.

- încetişor, Han! exclamă Cristina izbucnind în râs. Ai să-mi laşi totuşi puţin timp să mă pregătesc.

Toată liniştea acelei seri de vară invadase apartamentul luminat de razele aurii ale apusului. Cristina era fericită. Era foarte hotărâtă să profite din plin de weekendul promiţător care i se oferea. Două zile întregi cu Ashley, nici nu îndrăznea să creadă. Va fi destul de curând luni, pentru a face o alegere.

Până atunci, cum îşi promisese deja, va uita totul, cu excepţia fericirii prezente!

Oglinda din baie îi oferi o imagine pe care o consideră absolut mulţumitoare. în seara aceea,

se vedea frumoasă. Apoi îi reveni în memorie gândul la masa de la mătuşa Beth. Se strâmbă.

Ar trebui să meargă mâine la un coafor bun, pentru că Ashley ţinea atât de mult s-o ducă acolo. Ce fericire că mi-am încasat micul salariu, se gândi periindu-şi cu energie părul.

Han o aştepta în salon; îşi scosese haina albă şi îmbrăcase un pulover verde, larg... Ţinuta aceasta uşoară nu dăuna deloc înfăţişării sale distinse de asiatic.



Cristina îi adresă un zâmbet aprobator, pe care-l regretă imediat... dar Han nu-l văzu, prea ocupat fiind să încuie apartamentul.

Câteva clipe mai târziu, tânăra fată se lăsă dusă de cupeul gri.

Foarte repede, gândurile i se îndreptară spre Ashley. Oare ce făcea acum? Inima i se strânse: poate era însoţit de

o fermecătoare tânără femeie... Scutură din cap pentru a alunga aceste idei ridicole. Nu fusese încă niciodată geloasă şi fu uimită să vadă cât de rău îi făcea asta.

Han rula rapid pe un drum de coastă şi Cristina se înfioră când îşi dădu seama că se îndreptau spre sud.

- Restaurantul dumitale nu este la Surferi? întrebă, brusc neliniştită.

- Oh nu, dar nu este decât la câţiva

kilometri, la Brighton.
Se apropiaseră în mod periculos de casa ei şi Cristina îşi alătură degetele, rugând cerul să nu întâlnească pe nimeni din cunoştinţele sale. Maşina se opri curând pe o străduţă liniştită, nu departe de port... în spatele unei grădini se ridica o clădire veche, pe frontonul căreia se aflau pictate cu roşu, nişte litere.
- Restaurantul meu, domnişoară Cristina!
Han vorbise cu o uşoară mândrie, care o amuză pe tânăra fată.



- Este încântător, Han, îl felicită ea urmându-l pe o alee acoperită cu pietriş.

Pătrunseră într-o sală foarte spaţioasă, al cărei decor oriental nu făcea decât să amintească superbul salon al lui Ashley. Era vineri seara şi oamenii ieşeau mult în acea perioadă a anului. Mesele erau toate ocupate şi lui Han îi fu greu să găsească un loc liniştit.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb se apropiară şi Han o prezentă pe Cristina. începură să vorbească în vietnameză. Tânăra fată îi auzi rostind numele lui Ashley şi se întrebă ce-şi puteau spune. Han se întoarse în sfârşit spre ea şi-i făcu semn unei femei care se afla în spatele sălii.

- Instalaţi-vă confortabil, domnişoară Cristina, şi nu vă grăbiţi să alegeţi, o sfătui

întinzându-i un meniu într-o culoare frumoasă, roşu închis.

- Când femeia ajunse lângă masa lor, Han o luă de mână.

- V-o prezint pe soţia mea, Su-Lin.

Era o adevărată frumuseţe. Pielea cu nuanţă de ambră avea reflexe de porţelan; avea un păr atât de negru şi mătăsos, cum Cristina nu văzuse vreodată, care-i încadra faţa cu pometi proeminenţi luminată de ochi imenşi, negri ca smoala. Buzele senzuale erau de un roşu firesc... femeia aceasta nu avea nevoie de nici un artificiu pentru a-i pune în vedere frumuseţea naturală.

- Sunt încântată să vă cunosc, i se adresă ea Cristinei, soţul meu mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.



Vocea îi era foarte plăcută şi se exprima fără accent.

- Si eu sunt foarte fericită, răspunse Cristina.

Apoi adăugă foarte sincer:

- Sunteţi foarte frumoasă... Han este foarte norocos! Tânăra femeie roşi la compliment şi se îndepărtă
încet printre mese. Han o privi, cu un zâmbet radios pe buze.

- Soţia dumitale este superbă, şopti Cristina.

- Da, încuviinţă Han pe un ton care o surprinse pe tânăra fată.

I se păru că îi citeşte pe chip o umbră de tristeţe.

- Sora sa era şi mai frumoasă, să ştiţi, Cristina.

Tânăra fată nu îndrăzni să răspundă nimic; Han părea
adâncit în amintiri îndepărtate.

Su-Lin se întorcea deja cu un cocteil. Cristina îl observă intrigată pe Han, dar acesta îşi regăsise zâmbetul obişnuit şi-i dădu pe loc compoziţia băuturii lăptoase.

- Este foarte dulce, cred că nu veţi regreta dacă în această seară veţi bea puţin alcool.

Apoi se scuză că nu-i putea ţine companie.

- Vin rar aici la ora aceasta şi am nişte obligaţii... Tânăra fată îl urmări cu privirea în timp ce se strecura
cu abilitate printre mese, salutându-i pe unii, întinzându-le mâna altora, mereu cu acea amabilitate atentă pe care i-o cunoştea.

Oare ce voise să spună vorbind adineaori despre acea femeie mai frumoasă decât soţia sa? Părea imposibil, atât



de perfectă era Su-Lin... şi apoi, emoţia pe care o simţise în evocarea sa, o uimise pe Cristina... s-o fi iubit înainte de a se căsători cu sora sa?

Pierdută în gândurile sale, tânăra fată uitase de cocteil... luă paharul cu gheaţă, îl duse la buze şi gustă încet băutura delicioasă.

Dozată cu pricepere, era perfectă... Căldura alcoolului, amestecată cu ambianţa liniştită a sălii şi cu murmurul conversaţiilor, o adânci pe Cristina într-o dulce euforie. „Ah, dacă era Ashley aici“, începu să ofteze...

O pereche din apropiere, mână în mână, o făcu să-şi regrete singurătatea.

Han, care părea că-i ghicise gândurile, reveni lângă ea.

- Mulţumită, domnişoară Cristina?

- Foarte. Atmosfera din restaurantul dumitale este extraordinară!

îi aduse felul de mâncare pe care-l alesese la sfaturile lui judicioase. Era o suculentă mâncare vietnameză, prezentată cu toată arta acestei ţări rafinate.

în timp ce mânca primele îmbucături, Cristina încerca să prindă din zbor frânturi de conversaţie... fără a reuşi să se intereseze cu adevărat. Doar Ashley îi ocupa gândurile.

Mai târziu, Su-Lin veni la rândul său pentru a-i aduce desertul. Fructe exotice răcoritoare, în culori strălucitoare. Când termină, Han reveni cu soţia sa să se aşeze la masă.

- înainte de a pleca, domnişoară Cristina, permiteţi-mi să vă ofer o tărie din ţara mea.



- Oh mulţumesc, Han! Dar cocteilul a fost suficient. N-aş suporta niciodată...

- Haideţi, nu vă împotriviţi. Vă voi conduce

cu maşina şi când ajungeţi, vă veţi putea culca.

Han era convingător şi tânăra fată acceptă. Sub privirea amuzată a prietenilor săi, bău cu înghiţituri mici acea băutură ameţitoare, bună la digestie, care o aduse într-o stare de semiinconştienţă foarte plăcută.

Cristina îi găsea fermecători. Se degaja din acest cuplu simpatic o fericire domoală, care liniştea. Han găsise probabil soţia ideală şi tânăra fată se bucura pentru el. îl iubea sincer. Se arătase atât de amabil de la sosirea sa!

în timp ce Han şi soţia sa stăteau de vorbă cu ea, sala restaurantului se golise treptat de numeroşii clienţi. Cristina îşi spuse că trebuia să fie foarte târziu şi se ridică încet. O dulce ameţeală îi întunecă mintea şi gazdele sale înţeleseră că dorea să plece.

Su-Lin, care-şi pierduse treptat rezerva, îi adresă un scurt salut asiatic, cu multă graţie şi Han, luând-o de cot, o conduse printre mesele părăsite, până la uşă. Noaptea era călduţă şi aerul marin o răcori pe tânăra fată care se instală cu plăcere pe pernele confortabile ale maşinii. Demară în trombă, făcând să zboare pietrişul. Cristina închise ochii şi Han conduse în tăcere.



Capitolul 9

După întoarcerea de la restaurant, Cristina căzu imediat într-un somn profund. Se trezise pe

la ora zece, foarte agitată la ideea de a-l revedea pe Ashley. Acea zi departe de el i se păruse interminabilă. Nici un zgomot nu venea să tulbure liniştea din apartament. Se întrebă dacă era singură.

Sări din pat şi se repezi în baie. Oglinda îi reflecta imaginea ciufulită şi amintirea seratei de la unchiul Edmond îi veni în minte. Uitase. Cristina nu-şi dorea deloc să meargă la coafor şi, în plus, nu avea nimic de îmbrăcat.

în sfârşit, va vedea mai târziu. Acum, singura dorinţă era să-l revadă pe Ashley.

Traversă apartamentul în pas uşor. Era pustiu. Inima i se strânse brusc. Si dacă Ashley rămăsese la Brisbane? Dar nu, era ridicol. Se întorsese foarte târziu şi probabil dormea încă.



Lumina strălucitoare a acestei dimineţi minunate o atrase pe terasă. Zări în depărtare dunele de nisip galben şi plaja unde în curând se va înghesui mulţimea în weekend. Brusc, o voce ajunse până la ea. Cu siguranţă, era cineva în bibliotecă. Cristina se apropie încet şi-l zări pe Han. Era la telefon.

- îmi pare rău, domnule Blythe, exclamă, dar nu vă pot spune nimic altceva.

Din receptor, vocea unchiului Edmond ajunse până la tânăra fată. Părea foarte iritat.

- I-am transmis mesajul dumneavoastră când a sunat de la Brisbane ieri, continuă Han,

dar nu vă pot spune unde este acum.

Pentru Cristina, soarele se întunecă brusc. Aşadar, teama sa se concretizase. Ashley nu se întorsese.

- Nu vă neliniştiţi, domnule Blythe. Diseară va fi acolo.

La celălalt capăt al firului, vocea deveni mai distinctă.

- Da, trebuie să vină cu domnişoara Cristina. Bine, domnule Blythe. La revedere, o zi bună.

Han închisese şi în acea clipă o zări pe Cristina. I se alătură pe terasă.

- Bună ziua, domnişoară, aţi dormit bine?

Cu un zâmbet larg... Cristina încuviinţă.

- Iartă-mă... dar am auzit conversaţia dumitale şi...

- Da? întrebă Han.

- Crezi că domnul Blythe va fi contrariat dacă îi însoţesc nepotul diseară?



- în nici un caz, exclamă vietnamezul. Oricum, dacă asta îi face plăcere domului Ashley, va fi încântat. Veniţi să beţi un ceai.

La acea oră înaintată a dimineţii, bucătăria era invadată de razele unui soare deja torid. în timp ce-şi mânca pâinea prăjită, Cristina îi ceru sfatul lui Han.

- Aş vrea să merg la coafor pentru diseară, îi explică. Ai putea oare să-mi indici un salon bun?

Han o privi cu un aer uimit.

- Să ştiţi că nu este chiar domeniul meu, dar...

Părea că se gândeşte.

- Da, este un salon la colţul dintre Sandy Lane şi bulevardul de pe malul mării. De altfel, este cel al doamnei Hythe.

în timp ce vorbea, strângea masa şi Cristina îl observa. Observă că ezita să continue.

- Pot să vă împrumut...

- Mulţumesc, Han, îl întrerupse repede. Eşti foarte amabil, dar ieri mi-am încasat primul salariu.

Han plecă să telefoneze pentru a-i fixa o programare şi Cristina rămase singură câteva clipe. Pentru că va merge la serată, trebuia să-i facă cinste lui Ashley.

- Ora două şi treizeci de minute, vă convine?

- Este perfect, Han, îi mulţumi tânăra fată. Asta îmi va lăsa timp să fac o baie şi să mă gândesc cu ce mă voi îmbrăca diseară pentru a fi frumoasă, adăugă zâmbind.



Acest ultim cuvânt îi aminti de Su-Lin, încântătoarea soţie a lui Han.

- Lasă-mă să-ţi spun, îi mărturisi, că eşti cel mai fericit dintre bărbaţi.

Vietnamezul o întrebă din privire.

- N-am întâlnit niciodată o femeie atât de frumoasă ca soţia dumitale. Nu-mi vine să cred

că sora sa poate fi şi mai frumoasă.
O umbră de tristeţe trecu prin ochii de culoare închisă ai lui Han şi Cristina şi-o reproşă.

- Era, domnişoară, şopti, cu un suspin în voce.
- De ce „era“? nu se putu Cristina împiedica să întrebe.
- Pentru că a murit.

Stupefiată, tânăra fată îl privi îndepărtându-se şi părăsind bucătăria. îşi reproşa atât de mult că răscolise acele amintiri penibile şi că-l făcuse să sufere. Se ridică la rândul său şi se duse în cameră.
în timp ce aranja câteva lucruri, se bătu la uşă. Bătăile inimii i se accelerară. Poate era Ashley! Tânăra fată alergă la uşă şi, în grabă, răsturnă un scaun. Probabil decepţia i se citi pe faţă când deschise uşa, deoarece un zâmbet amuzat apăru pe buzele lui Han. Acesta căra un pachet voluminos.

- Este din partea domnului Ashley, îi explică întinzându-i-l. Tocmai a trecut ca vântul.

Surprinsă, Cristina îi luă pachetul din mâini.
Han, care se îndepărtase, se întoarse brusc.



- Ah, uitasem! Domnului Ashley i-ar plăcea să fiţi gata la ora şase. Ar vrea să aibă timp să vă prezinte mătuşii sale, înainte de sosirea celorlalţi invitaţi.

în timp ce el dispărea, tânăra fată închise

uşa cu piciorul. Oare ce putea conţine acel pachet? Rupse cu nerăbdare hârtia care-l învelea şi scoase un strigăt de surpriză.

- O rochie! exclamă zărind sclipirea unui material scump.

O despături şi rămase mută de admiraţie. Era cel mai minunat cadou care i se făcuse vreodată. Era de un roz delicat şi cu un decolteu adânc. Un cordon lat înconjura talia, de unde pornea în corolă o jupă lungă. Cristina nu-şi credea ochilor. Era o adevărată rochie de prinţesă. Neîncrezătoare, o mângâie uşor cu degetul şi se înfioră la atingerea mătăsii.

Tânăra fată se lăsă pradă bucuriei şi începu să danseze în faţa oglinzii. Un râs cristalin îi scăpă de pe buze... Fusese ridicolă să-şi facă atâtea griji pentru acea seară! Ashley va fi foarte mândru de partenera sa. Va face totul pentru a fi cea mai frumoasă.

Han tocmai intrase şi Cristina nu auzise nimic. Cu o tavă în mână, o privea şi-i adresă un zâmbet sincer când se întoarse.

- Vedeţi, nu era cazul să vă neliniştiţi, comentă cu o voce amuzată.



- Oh, sunt sigură că ai fost în complicitate cu el, îl tachină Cristina.

De data aceasta, Han râse din toată inima.

- Nu, este adevărat, era de preferat să-mi laşi

surpriza, merita osteneala, sfârşi ea prin a recunoaşte.

- Haideţi, domnişoară Cristina, începu Han, fără să înceteze să zâmbească, mâncaţi puţin, v-am pregătit câteva sandvişuri.

Lăsă tava şi părăsi camera, lăsând-o doar cu fericirea sa. Acum era nerăbdătoare să se facă seară. Trebuia să fie cea mai încântătoare, pentru Ashley. O răsfăţase atât de mult.

Cu o foame de lup, se năpusti asupra tăvii aşezate pe pat şi devoră mâncarea pe care i-o pregătise Han cu atâta amabilitate. Soarele inunda camera şi Cristina se întinse languros. O privire la ceas o hotărî să se ridice. Era deja ora unu.

în timp ce apa curgea, Cristina se dezbrăcă repede şi privirea îi căzu asupra piciorului. Cicatricea dispăruse aproape total. Unguentele folosite de Han făcuseră o minune! „Este un doctor remarcabil“, se gândi râzând.

Cristina se strecură cu voluptate în spuma irizată şi închise ochii de plăcere. Căldura îi cuprindea încet trupul. Cu un gest reflex şi visător, făcu să se onduleze suprafaţa apei pe care o privea cu un aer absent. Oare ce-i rezerva viitorul?



O uşă se trânti în depărtare şi o scoase brusc din visare. împotriva voinţei ei, ieşi cu supleţe

din cadă şi luă un cearşaf de baie albastru regal. Când fu înfăşurată în el, închise pleoapele, savurând acest moment de calm şi seninătate.

Brusc, o strigă Han. „Dumnezeule, trebuie să fie deja ora două“, se gândi luând un prosop.

- Sosesc, strigă. Doar o clipă!

îmbrăcă în grabă rochia pe care o purtase în ziua sosirii, ziua în care-l întâlnise pe Ashley... Nu era timp de visare. Va întârzia. Han o aştepta la uşa de intrare, cu cheile maşinii în mână.

Salonul de coafură, de un lux bătător la ochi, era situat într-un cartier rezidenţial cu străzi lungi, mărginite de plante ornamentale cu flori roşii. Han o lăsă pe Cristina în faţa uşilor mari transparente, cu geamuri uşor colorate.

- Trec să vă iau la ora cinci, exclamă. Dacă ieşiţi mai devreme, nu ezitaţi să mă sunaţi.

Maşina demară în trombă şi Cristina, descumpănită de acea plecare bruscă, rămase câteva clipe pe trotuar, înainte de a îndrăzni să pătrundă în salon. O femeie tânără, îmbrăcată elegant, veni imediat s-o întâmpine.

- Bună ziua domnişoară. Aveţi programare? o întrebă cu amabilitate.

- Da, murmură Cristina, sunt domnişoara Seaton.

- Oh da, desigur. Doamna Grey vă aşteaptă. Binevoiţi să mă urmaţi.



Se dădu într-o parte pentru a o lăsa să treacă. Cristina o urmă de-a lungul culoarului cu lumină filtrată şi ajunse într-o încăpere spaţioasă şi luminoasă ale cărei ferestre se deschideau spre o grădină încântătoare. Plante splendide cu frunze înverzite adăugau o notă de culoare pereţilor tapisaţi cu material ocru. Tânăra femeie o aşeză într-un fotoliu din piele cafeniu-închis, de o nuanţă mai accentuată decât mocheta, şi-i aduse un teanc de reviste.

- Doamna Grey nu va întârzia.

în aceeaşi clipă, o femeie pătrunse în încăpere. I se adresă Cristinei cu un zâmbet larg.

- Gloria vă va spăla părul, domnişoară, apoi mă voi ocupa eu de dumneavoastră.

Când reveni, doamna Grey îi întinse un catalog.

- Iată mai multe modele de tunsoare. Puteţi să-l consultaţi, dacă doriţi.

Tânăra fată răsfoi paginile şi se opri brusc. Tunsoarea aceasta îi va veni de minune, era sigură. în orice caz, va fi întru totul adaptată stilului rochiei pe care o va purta diseară.

în timp ce o coafa, doamna Grey nu înceta să vorbească.

- Aşadar, aveţi norocul să mergeţi la o serată la familia Blythe?

Cristina ridică surprinsă capul. De unde ştia femeia aceasta...? Cu siguranţă, îi spusese Han

când îi făcuse programarea.



- îi cunoaşteţi? o întrebă.
- Oh, doamna Blythe este o clientă fidelă. O vedem în fiecare săptămână.

Femeia tăcu o clipă, apoi reluă:

- îl cunoaştem de asemenea şi pe nepotul său, un anume... Ashley... Ashley Carlton.

La evocarea numelui său, Cristina simţi străbătând-o un fior.

- Poate îl veţi vedea diseară, adăugă doamna Grey. în tot cazul, continuă aceasta cu un zâmbet, dacă vine, puteţi fi sigură că-l veţi vedea la braţul unei creaturi de vis.

Inima Cristinei se strânse. Ashley trebuia să fi cunoscut atât de multe femei... şi toate, unele mai frumoase decât altele. Cum oare se putea imagina luptându-se cu asemenea frumuseţi? Dar când se văzu în oglindă, orice teamă dispăru definitiv. Pentru prima dată în viaţă, se găsea cu adevărat încântătoare. Noua coafură îi punea în valoare trăsăturile fine. Ridicat cu atenţie la tâmple, părul său blond se revărsa după dorinţă în bucle necontrolate pe umeri.

- Sunteţi superbă, domnişoară, exclamă doamna Grey. Cu siguranţă, domnul Carlton nu va pierde ocazia să vă remarce!

Obrajii Cristinei se îmbujorară. Nu era încă destul de frumoasă pentru el.

- Aş putea să cumpăr câteva cosmetice?

Tocmai se gândise că nu avea nimic pentru a se machia, iar în această seară nu trebuia să neglijeze nici un amănunt.



Câteva clipe mai târziu, transformată, Cristina ieşea din salonul de coafură. Era aproape ora cinci şi Han nu întârzie să apară la colţul străzii. Tânăra fată se strecură în grabă în interiorul cupeului când opri în dreptul ei şi schiţă un zâmbet de mulţumire: privirea lui Han era elocventă.

- Cred că domnul Ashley va fi foarte mândru să vă prezinte diseară...

Complimentul lui Han aprinse în ochii adânci ai Cristinei o licărire de fericire. Dacă ar putea spune adevărul!

La acea oră de după-amiază, călduroasă încă, rezidenţa era foarte liniştită. Doar vuietul oceanului pătrundea prin ferestrele întredeschise spre terasa însorită. Cristina se repezi în camera sa, lăsându-l pe Han la uşa de la intrare. Cu siguranţă, Ashley nu va întârzia să se întoarcă şi nu se punea problema s-o vadă acum îmbrăcată în rochiţa sa simplă, galbenă. Când va veni s-o ia, va fi complet gata pentru acea cină care devenise, timp de câteva ore, unica sa preocupare.

în acea seară, oglinda îi era complice. Cristina îi arăta chipul tânăr aşa cum era şi ea trebuia să-i reflecte imaginea



unei femei radioase. Şedinţa de machiaj fu mai mult un ritual, decât un gest obişnuit.

îşi sublinie conturul buzelor cu o tuşă de fard castaniu- auriu care se potrivea de minune cu culoarea ochilor. Privirea i se îndulcise. De-abia se recunoştea. Surprinsă, dar încântată, Cristina adresă oglinzii un zâmbet ştrengăresc, complice.

Dar transformarea nu se terminase. Rochia o aştepta, întinsă pe un scaun. Tânăra fată se strecură în ea cu încântare. în timp ce-şi admira pentru ultima dată cascada de bucle blonde care-i acoperea umerii goi, fu cuprinsă brusc de o teamă: oare Ashley mai dorea s-o prezinte diseară?



Capitolul 10

Cristina intră tiptil în salonul scăldat deja în lumina apusului. Oare Ashley era acolo? O lampă aprinsă lângă canapea îi atrase atenţia şi-l zări, întins pe pernele mătăsoase, cu ochii închişi. Inima îi sări în piept şi rămase nemişcată. Frumuseţea şi carisma sa o surprindeau mereu. Un smoching bleumarin îi punea minunat în evidenţă tenul arămiu şi şuviţele de păr blond în dezordine, care-l făceau şi mai seducător.

Brusc, Ashley deschise ochii şi privirea îi căzu asupra tinerei fete. O licărire caldă i se aprinse în acea clipă în ochii incredibil de albaştri, albaştri ca oceanul.

- Eşti splendidă, Cristina, murmură ridicându-se încet. Splendidă...

- Mulţumesc, Ashley, eu...

- îţi place rochia? o întrerupse vesel. Mi-a fost foarte greu s-o aleg.



- Oh, este minunată!

Ochii îi străluceau şi toată fericirea din lume i se citea pe chip. Când se apropie şi-i oferi braţul, Cristina tresări la atingerea sa, ca şi când ar fi fost străbătută în întregime de un curent electric. Ashley îşi afundă privirea în adâncimea tulburătoare a decolteului, care lăsa să i se

întrezărească pieptul tânăr. Roşie de jenă, tânăra fată bâigui:

- Dar decolteul este poate puţin... şocant?

în faţa acestei mărturii timide, bărbatul izbucni în râs.

- Nu pentru bărbaţii care te vor vedea, frumoasa mea şi mai ales nu pentru mine, ba dimpotrivă!

în timp ce vorbea, o conduse spre uşa de la intrare şi, curând, se afla în superbul Jaguar strălucitor în soarele care apunea.

Prezenţa lui Ashley o făcea pe Cristina teribil de nervoasă. Ar fi vrut să-i vorbească, dar când se afla atât de aproape de ea, nu mai era în stare nici măcar să raţioneze logic.

în timp ce traversară Paradisul surferilor, în apusul strălucitor sclipiră primele lumini. Arborii de pe malul apei se conturau ca nişte umbre chinezeşti pe cerul cu vinişoare aurii. Părăsiră staţiunea în direcţia nord. încet, întunericul cuprinse maşina, adâncind pasagerii într-o penumbră plăcută şi calmă. Cât de ridicolă fusese să se teamă de această seară!

Pierdută în gânduri, tânăra fată nu observă că Jaguarul se angajase pe o alee mărginită de ciclame. Farurile



străpungeau noaptea profundă şi curând Ashley opri în faţa unei somptuoase locuinţe albe

înconjurată de o colonadă impozantă. Luminile străluceau la fiecare fereastră şi note muzicale se înălţau în noaptea înstelată.

- Iată-ne în vizuina leului, mărturisi Ashley cu o licărire de amuzament în privire.

Cristina rămase mută de admiraţie în faţa acestui spectacol impresionant. îmbrăcată în rochia de mătase care foşnea la fiecare mişcare, tânăra fată se lăsă condusă până la scara exterioară luminată ca în vis. Un majordom îi duse printr-un labirint de încăperi care dădea într-un salon drapat în draperii roşu-închis, unde se aflau deja circa douăzeci de persoane.

Covoare adânci şi moi, în tonuri purpurii delicate, le atenua zgomotul paşilor. Bogăţia locurilor nu era bătătoare la ochi şi se simţea în cele mai mici amănunte gustul foarte sigur al proprietarilor. Mobilele şi tablourile fuseseră alese cu artă. Lumina lustrelor de cristal aprindea reflexe irizate pe lemnul preţios al mobilierului de epocă.

Unchiul Edmond îi observă imediat şi se apropie în pas sprinten, urmat de o femeie cu părul alb. îmbrăcată într-o rochie gri-argintiu, care se armoniza cu părul, era foarte elegantă şi degaja un farmec discret.

- Bună seara, dragul meu, i se adresă ea lui Ashley, sărutându-l cu afecţiune. Sunt atât de fericită că ai venit!



în clipa următoare, o sărută pe Cristina cu aceeaşi căldură şi tânăra fată nu ştiu cum să răspundă în faţa acestei primiri atât de prietenoase.

- Nu-i da atenţie mătuşii Beth, murmură Ashley, este foarte...

Cristina nu avu timp să audă urmarea. Mătuşa Beth o conducea deja spre ceilalţi invitaţi, cărora le-o prezentă pe rând. Era absolut adorabilă.

în timp ce împărţea zâmbete spre toate acele feţe noi, Cristina simţi o umbră trecând deasupra ei. O fată tânără superbă, tocmai pătrunsese în încăpere, atrăgând toate privirile bărbaţilor şi în special a lui Ashley.

O rochie ca smaraldul i se mula pe trupul sculptural, punând în evidenţă formele provocatoare. Părul brunet, bogat, ridicat pe tâmple de doi piepteni împodobiţi cu diamante, îi cădea în cascadă pe umerii goi şi arămii. Doar un colier de aur îi sublinia decolteul îndrăzneţ. Era frumoasă... şi atât de sigură de farmecul său evident!

Cristina era incapabilă să ia parte la conversaţia care începuse în jurul ei şi când tânăra fată se apropie de Ashley cu un zâmbet triumfător, crezu că leşină. „Trebuie să mă duc lângă ei... imediat!“ se gândi, înnebunită. Scuzându-se faţă de invitaţii care o înconjurau,

Cristina străbătu salonul cu viteza fulgerului.

- Ştii foarte bine că doar prezenţa ta mă mulţumeşte, Ashley.



Tânăra fată brunetă vorbise cu o voce plină de siguranţă, fără să-l scape pe Ashley din ochii mai verzi decât apa unui lac şi, o clipă, Cristina îşi simţi inima descumpănită. Dar îşi reveni imediat şi, aruncându-i rivalei sale o privire încărcată de ură, îşi trecu tandru braţul pe sub al lui Ashley.

- Dacă mi-ai oferi un aperitiv? îi şopti strângându-se lângă el, cu un zâmbet seducător.

Trebuia să-l îndepărteze cu orice preţ de această creatură! Tânăra fată păli uşor când Ashley, fără să răspundă măcar avansurilor sale, o conduse pe Cristina, triumfătoare, spre bar.

Trebuiră să-şi croiască drum printre invitaţii acum foarte numeroşi. Cristina credea că visează. Toată fiinţa îi vibra îndată ce Ashley vorbea, sau făcea vreun gest spre ea. Părea o vrajă şi o încântare. Problemele îi dispăruseră subit, pentru a nu lăsa loc decât unei beţii extrem de plăcute.

Curând, ceilalţi invitaţi făcură cerc în jurul lor, complimentându-l pe Ashley pentru încântătoarea sa parteneră. Cristina nu fusese niciodată atât de adulată. însoţitorul său nu o părăsi nici o clipă, nici măcar pentru a se alătura tinerei frumuseţi de care se temuse atât de mult, doar cu puţin timp în urmă. Când orchestra se aşeză pe estrada înălţată

în colţul imensului salon, lângă un bufet încărcat cu mâncăruri rafinate, Cristina era în culmea fericirii, radioasă.



Muzica izbucni brusc şi perechile îmbrăţişate invadară pista de dans amenajată de-a lungul ferestrelor care se deschideau spre răcoarea unui parc ce se întindea în întuneric.

Cristina se simţi dusă de nişte braţe puternice şi se află cuibărită lângă omul pe care-l iubea. îndrăgostită! Tânăra fată suci şi răsuci în minte acest cuvânt magic. Era îndrăgostită, cu pasiune şi pentru prima dată! Ashley o ţinea captivă, fermecată, şi Cristina îşi dori ca vraja să nu înceteze niciodată.

- Dansezi divin, îi şopti acesta strângând-o lângă trupul său cald şi suplu.

Ar fi dansat cu el toată noaptea. Cât era de uşor să se învârtească în braţele sale! Se dovedi cel mai distins dintre cavaleri, cel mai atent. în timp ce se învârteau, Cristina zări imaginea lor în oglinda imensă care ocupa unul dintre pereţii salonului. Cu greu îi veni să creadă că ea era acea tânăra fată încântătoare, îmbrăţişată de cel mai seducător bărbat de la serată.

într-un elan de tandreţe, Cristina îşi puse capul frumos pe umărul lui Ashley şi îşi afundă faţa lângă gâtul său, de unde se degaja parfumul de mosc.

Când Ashley o conduse brusc spre unchiul Edmond şi mătuşa Beth, Cristina fu mirată să vadă

că cea mai mare parte a invitaţilor dispăruse.

- Dragii mei, exclamă mătuşa Beth întinzând braţele spre ei, sunteţi adorabili! Sunt atât de fericită că te-am cunoscut, Cristina, continuă ea cu amabilitate.

O luă pe tânăra fată de talie şi o trase într-o parte.



- Cred că pot spune fără să mă înşel că ai petrecut o seară excelentă, îi murmură zâmbindu-i cu subînţeles. Să vii foarte repede să ne vezi din nou... şi veghează asupra „micuţului“ meu!

Cu degetul întins spre Ashley, bătrâna doamnă vorbise cu voce mai puternică.

- Nu te teme, mătuşă, nu mai sunt un copil, zâmbi acesta, sărutându-i mâna. Si încă o dată, mii de mulţumiri pentru serată.

Câteva clipe mai târziu, Cristina se afla în parcul liniştit. Toate maşinile plecaseră şi doar Jaguarul metalizat lucea în lumina lunii. Nici un zgomot, nici o lumină nu tulbura această tihnă. Cântecul greierilor se ridica vesel în noaptea pură, iar briza răcoroasă venită dinspre oceanul foarte apropiat, agita frunzişul des al arborilor care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Ashley îi deschise galant portiera şi o ajută să se aşeze pe scaunul din piele, adânc şi confortabil. în timp ce maşina demara încet şi se îndepărta de proprietate, scoase o casetă din cutia pentru mănuşi şi o muzică languroasă se auzi brusc în

difuzoarele ascunse între geam şi bancheta din spate.

O penumbră plăcută şi senzuală îi învălui şi tânăra fată înţelese că, în acea seară, va fi incapabilă să lupte împotriva tumultului de senzaţii pe care Ashley le trezise în ea. Rulară mult timp în tăcere, lăsându-se legănaţi de sunetele calde şi suave care-i emoţionau.



Cristina nu-şi putea desprinde privirea de la însoţitorul său şi îşi dorea enorm să se cuibărească lângă el. Cum ar fi putut rămâne insensibilă la farmecul său irezistibil? Dar toate acestea i se păreau ireale. Poate ar trebui să-şi revină. Nu-şi putea alunga din minte ideea că acest bărbat era inaccesibil pentru ea. Şi totuşi, de-a lungul acestei seri minunate, nu-i dăduse oare dovezi de dragoste?

Cristina era pierdută în gândurile sale când Jaguarul dispăru în parcaj. Cu inima palpitând şi trupul încordat de
o dorinţă de nestăpânit care o copleşea, tânăra fată îl urmă pe Ashley în ascensorul care îi ducea încet spre apartament. Acesta rupse brusc tăcerea apăsătoare, care se instalase treptat între ei.

- Cristina, mâine...

în voce i se percepea nehotărârea.

- Trebuie să lipsesc toată ziua, reluă repede.

Fericirea complet nouă se umbri subit. O va lăsa

singură toată seara aceasta de neuitat... De ce?

- Cu siguranţă, nu mă voi întoarce la cină, continuă pe un ton impersonal care se adăugă la durerea tinerei fete. Nu te preocupa de mine.

Cristina ştia că nu avea rost să protesteze. Dar oare ce căuta el? De ce se juca într-un mod atât de crud cu ea? Cu cât treceau mai multe zile, cu atât reuşea să-i înţeleagă mai puţin intenţiile. Ashley apărea din ce în ce mai mult o fiinţă care nu putea fi prinsă şi nu mai putea suporta asta. Şi se arătase atât de tandru... Fusese gata să se abandoneze complet, iar el părea că o evită încă o dată.



Hotărâtă să nu-şi arate dezamăgirea profundă, încuviinţă încet şi, imediat ce deschise uşa apartamentului, se îndreptă spre camera sa. Ashley nu făcu nici un efort pentru a o reţine. Totuşi, îşi dorise asta atât de mult! Dar acum, hotărârea sa era luată. Pentru că se distra cu ea de parcă era o jucărie, îl va lăsa chiar mâine cu jocul său derutant.

îi veni să plângă, şi tânăra fată încercă să-şi scoată rochia care-i dăduse atâtea speranţe şi care nu mai însemna nimic. „Ce monstru“, se gândi în timp ce izbucni în lacrimi. Mânia amestecată cu durerea o făcu teribil de nervoasă şi se înverşună în zadar asupra fermoarului recalcitrant.

Curând, Cristina trebui să cedeze în faţa

evidenţei. Singură, nu va fi în stare să-i vină de hac şi îi era imposibil să rămână aşa. Dar oare ce va crede Ashley dacă îi va cere ajutorul? Se va gândi la un şiretlic din partea sa? Lacrimile i se înmulţiră şi, umilită, se hotărî să meargă să-i bată la uşă.

Urmă o lungă tăcere. Si dacă refuza să-i deschidă? Tânăra fată insistă. Acum, nu mai putea da înapoi. Zgomot de paşi nesiguri ajunse până la ea şi curând apăru Ashley. în faţa aerului său furios, se retrase.

- Ce faci aici la o asemenea oră? vociferă acesta.

- îmi pare într-adevăr rău... bâigui tânăra fată.

Era stacojie şi îşi regreta deja gestul. Ashley o privea atent, cu intensitate.

- Nu voiam să te deranjez, dar... nu-mi pot scoate rochia, continuă Cristina în şoaptă, în timp ce se întorcea spre el pentru a-i demonstra buna sa credinţă.



„Dacă măcar aş putea dispărea“, se gândi cu pumnii strânşi. O copleşise ruşinea şi rămase nemişcată şi mută, abandonată bunăvoinţei lui Ashley.

Acesta izbucni în râs, dar o licărire pe care Cristina o percepu în privirea sa ironică, o făcu să roşească şi mai mult. Lăsă capul în jos pentru a scăpa de sarcasmul lui.

- Trebuie să văd, şuieră el, pe un ton ironic.

în timp ce se îndepărta pentru a o lăsa să intre, Cristina se strecură în cameră cu ochii aţintiţi în pământ. Cu siguranţă, Ashley îi bănui stânjeneala, deoarece expresia feţei i se schimbă subit, lăsând loc unui zâmbet încurajator. Treptat, tânăra fată se calmă şi se abandonă degetelor pricepute ale însoţitorului său.

Camera care i se oferea privirii, reflecta personalitatea lui Ashley. Sobră, elegantă, nu conţinea nici un amănunt inutil, care ar fi marcat prezenţa unei femei. Pereţii tapisaţi cu mătase ecru, dădeau impresia de spaţiu şi doar câteva gravuri de bun-gust veneau să rupă monotonia decorului. Un pat mare din mahon ocupa centrul încăperii şi două lămpi aşezate pe noptiere, de fiecare parte a lui, îl aureolau cu o lumină plăcută. Fără petele intense a câtorva covoare aruncate pe mochetă, camera ar fi părut austeră.

Brusc, în timp ce Cristina privea în jur, Ashley scoase un strigăt de victorie şi rochia alunecă pe jos fără ca ea s-o poată reţine. încremenită, cu răsuflarea tăiată, tânăra fată aşteptă.



Bustiera din mătase de culoarea fildeşului, asortată chilotului scurt, de-abia ascundea formele încântătoare. Situaţia devenea ridicolă dacă Ashley nu făcea nici un gest. Cristina îşi simţi inima bătând cu putere în piept. Rămase

nemişcată în aşteptarea unei vorbe, a unui gest, întoarsă cu spatele la acel bărbat a cărei simplă prezenţă îi făcea trupul să vibreze şi-i tulbura mintea.

Brusc, mâini puternice îi cuprinseră talia şi o clipă după aceea, buzele calde ale lui Ashley puneau stăpânire pe ale sale. Pentru Cristina nu mai exista nimic în afara lui şi se lăsă în căuşul braţelor. încet, bărbatul o trase spre pat şi tânăra fată închise ochii când o aşeză pe cearşafurile mătăsoase. Niciodată nu simţise o asemenea emoţie. Tremurând, ştiu că nu se va mai putea smulge voluptăţii senzaţiilor pe care el făcea să se nască în ea.

Cu vârful degetelor, Ashley desenă ovalul delicat al chipului său şi urmări conturul buzelor întredeschise. Brusc, sărutările lor deveniră mai pasionate, asemenea unui foc ce devora fiinţele lor abandonate şi Cristina se lăsă condusă până la porţile unui paradis minunat, care se ivea strălucitor.

Cu cea mai admirabilă candoare, se simţi devenind femeie sub mângâierile febrile ale mâinilor pricepute ale lui Ashley. Acum, nimic nu va mai putea să-l oprească. Clipa pe care o visase şi o dorise cu atâta putere, depăşise tot ceea ce-şi putuse imagina. Trupul i se încorda de dorinţă, se oferea acestui bărbat care-l aprinsese.



Mângâierile lui Ashley deveniră mai insistente. O acoperi cu sărutări pasionate şi o beţie voluptuoasă o cuprinse când degetele lui îi desfăcură încet bustiera uşoară, descoperindu-i pieptul rotund şi ferm, palpitând de o dorinţă nestăvilită. Gemând de plăcere, Cristina se simţi gata de orice în timp ce Ashley o strângea, murmurându-i cuvinte tandre şi pasionate.

Nu mai avea decât o dorinţă: să i se dăruiască, să aparţină în întregime primei sale iubiri, chiar dacă ar trebui să fie doar pentru o singură dată. N-avea importanţă viitorul. Conta numai clipa prezentă. Cu acest bărbat voia să cunoască extazul suprem. Trupul tremurând îl chema şi când Ashley îşi aşeză faţa pe sânii plini de plăcere, Cristina se abandonă într-un oftat de voluptate.

Dar sărutările pasionate încetară şi tânăra fată simţi că îmbrăţişarea lor slăbea uşor. Incapabilă să gândească, vru să-l reţină afundându-şi degetele în părul său mătăsos, pentru a-l atrage lângă corpul ei arcuit. înţelese foarte repede că porţile paradisului tocmai se închiseseră în faţa dorinţei sale palpitante. Oare ce se întâmplase?

Cu un nod în gât, scoase un strigăt răguşit de disperare. Vru să se elibereze şi să fugă, dar Ashley o reţinu cu o mână fermă.

- Iartă-mă, Cristina, se lamentă oftând. Te doresc la nebunie.



- Lasă-mă să plec, strigă aceasta, respingându-l.

De data aceasta, Ashley nu făcu nici un gest pentru a o împiedica. Se aşeză trist pe marginea patului şi îşi afundă faţa în mâini.

- Iartă-mă, te implor...

Cristina, care-şi îmbrăca rochia în grabă, rămase cu spatele rezemat de perete, stăpânindu-şi un strigăt de durere.

- Este încă prea curând, reluă el ridicându-se.

Cu toată tandreţea din lume în privire, se apropie de tânăra fată şi când o prinse de umeri pentru a o obliga să-l privească, aceasta se simţi din nou descumpănită.

- Ai răbdare, şopti Ashley, lasă-mi puţin timp să uit un trecut încă viu, o rană necicatrizată. Să nu te înşeli Cristina. îmi placi enorm dar nu mă simt în drept de a te lega prea mult de mine. Oricum, vom mai vorbi despre asta...

Fraza o făcu pe tânăra fată să înţeleagă că, în acea seară, nu mai avea nimic de aşteptat de la Ashley. Vraja se destrămase. Dezamăgită, se îndepărtă şi alergă spre camera sa. Emoţiile serii o înnebuniseră şi se prăbuşi pe pat plângând.



Capitolul 11

Dimineaţa, Cristina se trezi devreme, când soarele pătrunse timid printre perdelele moarate.

Oarecum dezorientată, se luptă cu cearşaful înfăşurat în jurul gleznelor. Dormise prost, somnul ocolind-o până foarte târziu. Ceea ce se întâmplase în camera lui Ashley o sâcâise fără încetare.

începea o nouă zi, iar tânăra fată se întreba ce-i va rezerva. Doar mâine îl va revedea pe Ashley care, poate, îi va da explicaţia aşteptată. Acum, totuşi, îi venea greu să-l înţeleagă.

Dar astăzi va trebui să-şi ocupe timpul care prevedea a fi lung. Trebuia să-şi alunge cu orice preţ din minte gândurile posomorâte care o asaltau fără încetare, să trăiască puţin detaşată de Ashley.

în timp ce ieşea din baie, unde un duş rece îi pusese ordine în gânduri, Cristina luă hotărârea să-i scrie lui Sally.



„Este atât de mult timp de când nu am văzut-o", se gândi. Sally era cea mai bună prietenă a sa. Fuseseră la liceu împreună şi Cristina îi încredinţase întotdeauna secretele. Viaţa le despărţise. într-adevăr, Sally trebuise să părăsească oraşul când erau încă adolescente, dar nu întrerupseseră niciodată legătura.

Tânăra fată începu să-l caute pe Han şi-l găsi în biblioteca inundată de soarele dimineţii. Ştergea de praf preţioasele vaze chinezeşti. Rezemată de uşă, îi admira mişcările precise.

Văzându-l în acţiune, fusese convinsă că nici un accident nu li se putea întâmpla acelor porţelanuri fine, atâta timp cât le avea în mâini.

- Iartă-mă, Han, îl întrerupse Cristina, cu voce înceată, unde aş putea găsi hârtie de scris, te rog?

- Oh, bună ziua domnişoară, nu v-am văzut! Veţi găsi pe biroul domnului Ashley, îi răspunse prietenos.

De-abia îşi întrerupsese munca pentru a o informa şi-l văzu aşezând pe o etajeră vaza pe care o mânuia cu atâta precauţie.

„Bărbatul ăsta are mâini fermecate“, gândi Cristina pătrunzând în bibliotecă. Era a doua oară când intra în această încăpere spaţioasă, dar îşi amintea de ea în cele mai mici amănunte, aşa de fidel îi înregistrase privirea tot ceea ce atingea viaţa lui Ashley.

în acea dimineaţă, razele soarelui mângâiau blând luxoasele legături ale cărţilor, făcând să lucească tonurile calde de piele. Cristina se apropie de un birou masiv de



culoare închisă, care trona în mijlocul încăperii, acoperit tot cu hârtii împrăştiate. Asta o făcu să zâmbească. „O adevărată dezordine bărbătească“, se gândi cu o uşoară strângere de inimă. Oare de ce nu era Ashley acolo, acum?

Oftând îndelung, începu să scotocească printre foi. Oare cum va putea să găsească hârtie de scris,

în mijlocul acestei dezordini? Totuşi, nu căută mult timp. Văzu un blocnotes şi plicuri imediat ce deschise unul din sertarele biroului.

Hârtie de lux cu iniţialele lui Ashley! Descoperirea îi aminti de bileţelul pe care i-l scrisese în grabă pe aceeaşi hârtie. Cristina îl păstra cu mare grijă în poşetă, nu se va despărţi niciodată de el.

Tânăra fată se pregătea se pună blocnotesul şi plicurile acolo unde le găsise, când zări pe fundul sertarului colţul unei rame de argint, ascunsă sub un carneţel.

Nu avea obiceiul să scotocească în lucrurile semenilor, dar de data aceasta, curiozitatea învinse bunele sale maniere. încet, ridică rama. Era din argint cizelat, dar nu pentru asta îi atrăsese atenţia. Fotografia încadrată de metal o făcu pe Cristina să tresară.

Su-Lin, deoarece ea era, părea că o priveşte pe tânăra fată. Un zâmbet radios îi lumina trăsăturile fine şi chipul frumos, de porţelan, lucea sub o lumină plăcută ambrată. Portretul era însoţit de un mic mesaj înscris într-un colţ. Era redactat într-o manieră copilărească, dar nu-i lăsă Cristinei nici o îndoială asupra sensului său.



„Pentru dragul meu Ashley
Pentru dragostea noastră
A ta... Lin adorată“.

O parte a numelui rămânea de necitit, dar nu exista nici o îndoială posibilă. Era chiar Su-Lin...

- Aşadar, asta era, oftă Cristina.

Nu visa. Repeta în şoaptă mesajul care părea că vine de pe buzele îmbietoare ale tinerei vietnameze.

Dezorientată, tânăra fată puse rama la loc în sertar, apoi o reluă şi o privi din nou. Nu reuşea să-şi desprindă ochii de la ea. în cele din urmă o aşeză în sertar şi ajunse în camera sa, ca în transă. Totul se petrecuse foarte repede şi Han, care era întors cu spatele, nu observase cu siguranţă nimic.

Când închise uşa, Cristina se rezemă de tocul ei şi, cu privirea pierdută, reflectă la ceea ce tocmai descoperise.

Oare acesta era motivul pentru care Ashley nu voia să facă dragoste cu ea? Femeia aceasta atât de frumoasă se ridica între ei. Cu siguranţă o iubise foarte mult şi nu o putea uita. Fotografia păstrată cu grijă era dovada. Poate o mai iubea încă?

Dar, în acest caz, de ce nu se căsătoriseră? Şi mai ales, de ce devenise soţia lui Han? Poate nu-l iubea destul pe Ashley... Dar imediat ce o formulă, Cristina îndepărtă această ipoteză de necrezut. Un lucru o intriga totuşi. Nu înţelegea de ce Ashley păstra fotografia lui Su-Lin într-o mobilă în care Han o putea descoperi în orice clipă, făcând curăţenie. Ce-ar fi crezut acesta citind cuvintele

care o însoţeau?



Tânăra fată se pierdu în supoziţii. Toate acestea erau prea neaşteptate şi de necrezut. Oare ce va face acum, când descoperise această dragoste? Nu se va mai putea lăsa niciodată îmbrăţişată de Ashley. întotdeauna va exista între ei acea fotografie, găsită din întâmplare.

Ştia totuşi că la atingerea acelui bărbat pe care-l iubea, nimic nu o va putea reţine. Ar fi incapabilă să-i reziste. Aşa că, trebuia să ia o hotărâre imediat.

Cristina încercă să-şi pună puţină ordine în gânduri. De bine de rău îşi reveni şi, cu paşi mai siguri, se îndreptă spre baie. O toaletă uşoară şi o energică periere a părului des, îi calmară puţin nervii.

Se hotărî să-i scrie un bilet lui Ashley şi să părăsească această casă în care petrecuse atâtea ore fericite. După ce rupse mai multe încercări, în cele din urmă se hotărî:

„Dragă Adhley,

Prefer să mă întorc acasă. Nimic nu mă mai reţine aici. Gândindu-mă la viitorul nostru nesigur, am decis să pun capăt acestei aventuri.

Am apreciat amabilitatea şi atenţia ta faţă de mine în timpul sejurului aici... Iartă-mi caracterul agresiv...

Şi mulţumesc pentru tot, Ashley. îţi urez toată fericirea posibilă".

Tremurând, Cristina îşi aşternu semnătura şi

rămase mult timp rezemată de scaun. Lacrimile îi curgeau încet pe obraji şi îşi stăpâni un suspin când închise micul plic alb.



Ziua trecu foarte încet şi tânăra fată nu ieşi din cameră decât când se înnoptă, pentru a mânca un sandviş.

A doua zi dimineaţă, la trezire, aşeză biletul pe marginea oglinzii, la vedere, pentru ca Ashley sau Han să-l descopere rapid. Vrând să părăsească acest loc cât mai repede, îşi adună în grabă hainele. Avea atât de puţine lucruri! Rochia de plajă şi cele câteva lucruri pe care le cumpărase de la sosire, încăpeau cu uşurinţă în geanta sa mică.

Când o închise, ochii i se aţintiră asupra rochiei minunate pe care o purtase în ajun. Cristina preferase s-o lase, deoarece îi amintea prea mult de Ashley şi de pasiunea nestăvilită pe care o trezea în ea. Acum, tânăra fată voia să uite, să şteargă pentru totdeauna din memorie aceste evenimente care-i tulburau viaţa.

în timp ce arunca o ultimă privire acestei camere deja pline de amintiri, Han bătu uşor la uşă.

- Sosesc, îi strigă Cristina, punând mâna pe geantă.

Si în acea dimineaţă, îi pregătise un mic dejun delicios. Dar astăzi, îi lipsea pofta de mâncare şi

tânăra fată privea fără foame sortimentul de pâine caldă şi ouă cu bacon. Bău în tăcere un pahar cu suc de portocale şi se strădui să mănânce ceva. Han nu trebuia să observe nimic.

Cristina făcea un mare efort pentru a lupta împotriva disperării care o cuprindea. în maşina care o ducea pentru ultima dată la fabrica de cherestea, simulă o mare oboseală şi închise ochii, tristă.



Han nu rupse nici o clipă tăcerea. Mirosurile pătrunzătoare care năvăleau prin ferestrele întredeschise o ajutau pe tânăra fată să-şi imagineze drumul forestier. Când pneurile scrâşniră pe pietriş, deschise în sfârşit ochii. Han o privea cu un aer ciudat. Cu un gest rapid, Cristina îşi luă geanta şi se strecură grăbită afară din maşină, sperând astfel să evite orice întrebare. Dar Han o reţinu de braţ.

- Ce se întâmplă, domnişoară Cristina? Aveţi probleme?

Incapabilă să răspundă, Cristina schiţă un zâmbet trist
şi ieşi repede.

- Pe diseară, Han, murmură încet.

Intrigat, acesta o privi îndepărtându-se şi aşteptă să iasă din raza lui de vedere, pentru a demara. Jenny şi Julia erau deja la lucru. O salutară distrate pe tânăra fată care se aşeză în

spatele biroului său.

Cristinei îi fu foarte greu să se concentreze. Gândurile i se suprapuneau în mintea obosită... Aceste ultime zile fuseseră atât de bogate în evenimente! Pe la ora unsprezece, îşi spuse că era timpul să plece. Scuza îi era pregătită.

- Mă dor foarte rău dinţii, domnişoară, i se adresă lui Jenny. Aş putea să merg la dentist la ora prânzului?

Secretara înălţă capul şi-şi aţinti privirea pătrunzătoare asupra Cristinei, care roşi uşor. Niciodată nu ştiuse să mintă. Jenny o observă o clipă înainte de a răspunde:



- Dacă vrei, exclamă laconic.

Vocea îi era plină de neîncredere.

Când cele două femei lipseau pentru prânz, tânăra fată chemă un taxi. Un sfert de oră mai târziu, se îndrepta spre Paradisul surferilor, instalată comod în spatele unui Mercedes spaţios.

Taxiul o conduse, nu la dentist, cum o făcuse pe secretară să înţeleagă, ci într-un loc ce-i era familiar, dar pe care-l părăsise de ceva timp. Rulară spre sud, de-a lungul unei coaste foarte sălbatice. Valurile veneau să se spargă de stâncile de culoare ocru, care lăsau să se ghicească pe docuri golfuleţe izolate unde Cristinei îi plăcea să vină să se refugieze când se însera.

„Oare face bine“? se întrebă pierdută în

contemplarea acelor locuri pe care le iubea atât de mult. Dacă raţiunea îi dictase comportamentul, inima o avertiza că nu-l va uita niciodată pe Ashley, cu toată prestanţa sa, farmecul, modul de a vorbi şi de a o îmbrăţişa. Dar ce putea face?

Tocmai o copleşise disperarea, când taxiul se opri în faţa unei clădiri mari, în stil colonial. După ce-i plăti şoferului, rămase un timp nemişcată, privind cu nostalgie casa copilăriei sale. Cristina urcă sprintenă treptele de la intrare şi sună. Un clopoţel cristalin răsună şi o femeie zâmbitoare, puţin plinuţă, apăru în uşă. Era Marion.

- Oh, draga mea, exclamă aceasta, sunt atât de fericită să te revăd!



O sărută şi o strânse în braţe cu multă tandreţe. Tânăra fată percepu parfumul delicat care plutea invariabil în jurul lui Marion.

- Intră, o invită cu un zâmbet călduros.

Cristina o urmă prin încăperile luminoase, care îi erau familiare. Ajunseră la bucătărie.

- Mi-am pregătit o masă copioasă, împarte-o cu mine, Elizabeth...

Tânăra fată tresări. Numele i se părea străin, îl auzise atât de puţin în aceste ultime zile. Marion o întrebă cu amabilitate:

- Ce este cu serviciul pe care l-ai găsit? Oare nu mai doreşti să-ţi continui studiile la liceu?

- Ba da! A fost doar o slujbă temporară, nimic important. De altfel, mă întorc la liceu chiar de

mâine.

în timp ce răspundea întrebărilor cu care era asaltată, Cristina privea bucătăria copilăriei sale. Trăise atâtea ore plăcute în această încăpere! Privirea îi rătăcea peste ligheanul de dulceaţă în care îşi muiase pofticioasă degetele mici... farfuriile de faianţă, decorate cu scene amuzante, în culori strălucitoare... seria de tigăi de aramă, care serviseră de oglindă fetiţei cochete care fusese.

Câteva zile mai înainte, ar fi jurat că această încăpere rezuma copilăria sa şi că nimic nu-i era mai drag. Dar acum, bucătăria lui Han se interpunea peste aceasta şi-i ştergea contururile, nu din cauza perfecţiunii instalaţiilor sale moderne, ci pentru că făcea parte dintr-un cadru nou, din cadrul în care trăia Ashley...



Cristina lăsă ochii în jos şi ezită o clipă înainte de a vorbi cu o voce pe care o voia fermă şi sigură.

- Marion...

- Da, draga mea? întrebă aceasta din urmă, zâmbindu-i tandru.

- Am hotărât să mă duc să locuiesc la nişte prietene care împart un apartament mare lângă King's Road...

- Oh, dar de ce? o întrerupse cu tristeţe mama vitregă, nu eşti fericită aici cu noi? Martin va fi foarte decepţionat!

Cristina schiţă un zâmbet pe care Marion nu-l

observă.

- Nu fi ridicolă, exclamă râzând, ştii bine că ador această casă. Nu, cred doar că îmi va face bine să vă părăsesc puţin. Sunt mare, acum!

- Ai dreptate, draga mea, acceptă Marion. Oricum, dacă asta îţi face plăcere, nu ezita.

Tânăra fată sări de gâtul mamei vitrege.

- Eşti într-adevăr adorabilă! Mulţumesc... mulţumesc.

Marion se eliberă râzând de sărutările ei înfocate. Când terminară masa, Cristina se duse în camera sa. Va

pleca imediat, diseară. Nu se punea problema să-l revadă pe Martin. Ar fi fost prea penibil şi Marion ar putea observa atitudinea sa ciudată faţă de el. în timp ce deschidea dulapul de haine, care ocupa o parte dintr-un perete întreg, tânăra fată îl revăzu pe Ashley aşa cum îi apăruse sâmbătă seara, strălucitor în smochingul de culoare închisă.

Amintirile îi năvăliră în minte şi se prăbuşi pe jos, scuturată de suspine. Oare va fi posibil să-l uite într-o zi pe



acest bărbat? Acum, Cristina nu putea crede asta. îi marcase viaţa pentru totdeauna!

Rămase astfel, apatică, ore întregi. Marion părăsise casa. Cu siguranţă, tocmai alerga prin magazie, după obiceiul său! Razele soarelui care

apunea veniră s-o mângâie pe Cristina, care se ridică brusc. Nu trebuia să cedeze disperării. în definitiv, nu avea decât şaptesprezece ani! Ştergându-şi lacrimile, tânăra fată luă o valiză din piele roşcată şi aruncă una peste alta câteva haine scoase din dulap.

Trebuia să se grăbească înainte de întoarcerea lui Martin! Scrise în grabă un bilet adresat lui Marion. Va veni s-o vadă foarte des.

Prinse cu un ac plicul pe uşa camerei mamei vitrege şi ieşi repede. Ca în fiecare seară la apus, păsărelele invadaseră grădina şi Cristina închise ochii pentru a-şi întipări mai bine în minte cântecul lor vesel. Parfumul de eucalipt urca spre cerul roşiatic şi o învălui pe tânăra fată care fugi foarte repede, pentru a nu ceda nostalgiei.

Iubea acest loc mai mult decât orice pe lume, dar astăzi trebuia să plece de acolo. Cristina minţise, nu va merge la prietene. în seara aceea, va dormi la hotel. „Puţină singurătate, îmi va face cel mai mare bine", se convinse, îndreptându-se spre cea mai apropiată staţie de autobuz. Mâine, va vedea mai limpede. Cu siguranţă, totul va fi mai bine, pentru că hotărâse să-l uite pe Ashley.



Capitolul 12

A doua zi, Cristina se afla la ieşirea liceului, printre celelalte fete de vârsta sa. Se gândea la munca ce o aştepta pentru a recupera toate acele

zile de absenţă. Totuşi, perspectiva nu-i displăcea, timpul petrecut la studiu, îi va abate atenţia de la preocupările sale.

Liceul fusese mediul vieţii sale de elevă în timpul ultimilor ani şi fiecare detaliu i se părea familiar. Câteva ore petrecuse măsurând în lung şi-n lat aleile nisipoase, râzând bucuroasă cu prietenele! Iar învăţătura fusese rodnică, dar trebuia să se încheie curând. Fără îndoială cu succes, spera Cristina. Dar în acea dimineaţă nu se mai simţea atât de integrată în decor, nici atât de motivată de rezultatele şcolare. Brusc, tresări.

Han era acolo, cu spatele rezemat de grilajul treptelor de la intrare. Privea cu atenţie elevele care ieşeau şi nu păru surprins zărind-o pe Cristina, oricum nu cât fu aceasta. Cât mai natural posibil, se apropie de ea.



- O după-amiază bună, domnişoară Belamy, mama dumneavoastră vitregă mi-a înmânat un pachet să vi-l dau. Este în maşină.

Cum tânăra fată rămase mută, o invită zâmbind.

- Veniţi să-l luaţi!

Cristinei îi trebuiră câteva clipe să-şi revină, uimită pe deasupra că Han îi spusese pe numele său. în sfârşit, se hotărî să-l urmeze, bâiguind nişte cuvinte de scuză spre colegele intrigate.

- Pe mâine, le spuse cu un uşor semn din mână.

Brusc, i se părură toate foarte tinere. Poate recenta sa

aventură era cea care o maturizase prematur!
Han conducea în tăcere, cu atenţia concentrată asupra circulaţiei. Tocmai făcea o manevră abilă pentru a se elibera din şirul de maşini parcate în apropierea liceului. Acum, urma marele bulevard care ducea la ocean. Brusc, se aplecă uşor spre tânăra fată.

- Mi-ar plăcea să vă vorbesc domnişoară Cristina, iertaţi-mă, domnişoară Belamy, se corectă imediat.

Aceasta nu înţelegea cum o putuse găsi atât de repede şi nu ştia ce comportament să adopte. Brusc, se hotărî:

- De unde ştiai că eram aici? îl întrebă cu o voce tăioasă. Han zâmbi.

- Să ştiţi că nu v-am pierdut din vedere nici o clipă! Domnul Ashley a angajat un detectiv chiar în dimineaţa în care aţi sosit în casă.

îi aruncă o privire scurtă şi continuă calm:



- Ştie totul despre familia dumneavoastră, despre mama vitregă, soţul său şi asta încă de la accident.

Cristina scutură din cap, uluită. Era imposibil! Ashley nu putea fi la curent cu tot! Han rupse brusc tăcerea apăsătoare care se instalase între ei.

- De ce aţi plecat, domnişoară Cristina?

Apoi, fără să-i lase măcar timp să răspundă,

adăugă:
- Vă place domnul Ashley, în sfârşit, vreau să spun... sunteţi îndrăgostită de el?
în mod spontan, fără să-şi dea osteneala să se mai gândească, tinerei fete îi scăpă un da categoric. Apoi îl privi, uimită. Oare de ce îi punea o asemenea întrebare? Han oftă şi trăsăturile i se destinseră.
- în acest caz, de ce aţi fugit?
Cristina nu putu răspunde şi ţinu ochii plecaţi pentru a nu-i întâlni privirea. Han se întoarse spre ea.
- Dacă fuga are o legătură oarecare cu modul în care s-a comportat cu dumneavoastră, îi explică acesta, lăsaţi-mă să lămuresc anumite detalii din viaţa sa... Asta v-ar putea ajuta.
Intrigată, tânăra fată ridică ochii. îi va vorbi oare despre trecutul lui Ashley? îi aştepta vorbele cu nerăbdare.
- Trebuie să mergem în urmă, la perioada Vietnam...
La evocarea acestei ţări, Cristina tresări. „Iată-ne aici“,
se gândi şi imaginea lui Su-Lin îi apăru în memorie.
- Familia lui Su-Lin şi a mea erau foarte legate, continuă Han. Am trăit fericiţi până în ziua în care satul



nostru a fost atacat. Doar Su-Lin, sora sa mai mare, cei doi fraţi ai mei mai mici şi cu mine am scăpat de moarte. Pur şi simplu pentru că eram la câmp când s-a declanşat drama. Totul a fost ras, n-a mai rămas nimic...

Han tăcu o clipă, cu ochii înotând în lacrimi.

- Am plecat spre oraş şi pe drum am întâlnit un convoi de australieni. Un sergent a propus să ne ia într-unul din camioanele lor. îmi amintesc că au fost multe discuţii, cu siguranţă din cauza băieţilor şi a lui Su-Lin.

Un zâmbet ironic lumină trăsăturile lui Han.

- Presupun că datorită lui Mai-Lin s-au hotărât până la urmă să ne ia.

- Mai-Lin? întrebă Cristina.

- Da, sora lui Su-Lin. Avea şaisprezece ani şi era de o frumuseţe surprinzătoare. Aceea a fost ziua când am făcut cunoştinţă cu domnul Carlton... îi spuneam domnul Ashley, deoarece credeam că de fapt Carlton era poreclă. Dar n-am putut să-i spun niciodată pur şi simplu Ashley, în ciuda insistenţelor sale.

Rulau încet, deoarece circulaţia era foarte aglomerată la ora aceea. Cristina se aşeză mai confortabil şi, afundată în scaun, aşteptă urmarea cu nerăbdare.

- El este cel care şi-a asumat răspunderea noastră, continuă Han. Mi-a găsit foarte repede o slujbă într-un restaurant, ceea ce mi-a permis să ajut cu bani la modestele nevoi ale familiei. Apoi

Mai-Lin a plecat să trăiască împreună cu un doctor american.



Han se întrerupse o clipă şi Cristina îşi dădu brusc seama că fotografia din birou trebuia să fie a lui Mai-Lin şi nu a surorii sale, cum crezuse. Dar nu-l întrebă pe Han, care părea să fie adâncit în gânduri.

Orice zâmbet dispăruse de pe faţa de obicei atât de senină. Dincolo de imaginile colorate ale bulevardului, părea că vede alte imagini, îndepărtate, cunoscute doar de el. Totuşi, această scurtă absenţă nu-i denaturase cu nimic reflexele de bun şofer. îşi reluă povestea:

- Mai târziu, domnul Ashley mi-a cerut să-i găsesc un apartament liber la Saigon... „dacă pot“ a adăugat, ceea ce m-a făcut să râd. Cunoşteam oraşul ca pe buzunarul meu şi într-adevăr puteam îndeplini această misiune. Toate apartamentele cele mai frumoase erau în acel timp ocupate de americani bogaţi şi a trebuit aşadar să-i propun unul de vânzare. Dar asta nu l-a stânjenit deloc. Mi-a spus ridicând o sprânceană, aşa cum are obiceiul să facă:

- Găseşte-mi unul, Han şi mă voi descurca eu cu banii! Situaţia rezolvată, părăsi spitalul unde îşi vindecase o rană uşoară. Când fu instalat, ne-a invitat foarte generos să venim să împărţim cu el noua locuinţă. A fost o perioadă minunată... Puţin mai târziu, Mai-Lin s-a întors să locuiască împreună cu noi.

în acea clipă, Cristina bănui urmarea poveştii.

- Ei bine, reluă Han cu o licărire de amuzament în privire, ceea ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat! Mai-Lin s-a îndrăgostit de binefăcătorul nostru.

Involuntar, tânăra fată oftă uşurată.



- îi cunoaşteţi farmecul... nici o femeie nu-i rezistă!

Cristina o ştia prea bine.

- Au trăit împreună un an şi domnul Ashley a învăţat cu ea limba ţării noastre. în acea perioadă, Mai-Lin i-a oferit o fotografie cu ramă de argint. Apoi s-a petrecut drama. Mai-Lin a vrut să iasă în momentul unui atac... şi nu s-a mai întors niciodată. A fost omorâtă pe stradă, în bombardament.

în timp ce vira pentru a se angaja pe bulevardul de pe malul mării, Han reluă:

- Domnul Ashley era chinuit de remuşcări. Era convins că trebuia s-o împiedice să iasă cu orice preţ şi să dejoace destinul. Dar asta este imposibil. Mai-Lin şi l-a urmat pe al său şi nimeni nu era răspunzător de asta. Am încercat să-l fac să accepte, dar nimic nu-l putea consola...

- Pentru că o iubea atât de mult, murmură Cristina.

- Era foarte îndrăgostit de ea, desigur, răspunse Han, dar cred că împrejurările morţii sale au idealizat această dragoste.

O întrebare ardea pe buzele tinerei fete.
- Crezi... că o mai iubeşte?
- Oh nu, cu siguranţă nu! Nu i-a rămas decât tristeţea. Dar, continuă întorcându-se spre Cristina, toată această poveste ne duce la dumneavoastră, domnişoară Cristina.
Aceasta îl privi fără să înţeleagă.
- Domnul Ashley crede că micul dumneavoastră accident este o repetare a celui al lui Mai-Lin. Se simte răspunzător.
Cristina scutură din cap, neîncrezătoare.

- Este lipsit de sens, făcu ea.
- Ştiu, aprobă Han, am încercat să-l fac să asculte de raţiune, dar sub aspectul dezinvolt, este un bărbat foarte sensibil.
Brusc, tânăra fată simţi privirea lui Han aţintindu-se asupra sa.
- Mi-a mărturisit că doreşte să-i fiţi soţie, exclamă în şoaptă.
- Soţie, eu? bâigui Cristina.
Asta i se părea atât de neverosimil, încât rămase mută.
- Da! izbucni în râs Han. Şi nu sunteţi la capătul surprizelor, draga mea copilă! A organizat nunta pentru sâmbătă şi trebuie să vă ducă la mătuşa sa până la ceremonie, pentru a nu ceda unei tentaţii... foarte uşor de înţeles.
Toate aceste noutăţi erau prea neaşteptate şi

Cristinei îi fu greu să le perceapă.
- Iată, ştiţi totul. Acum cred că-mi datoraţi şi dumneavoastră o explicaţie.
Tânăra fată dădu din cap. Era teribil de impresionată de aceste dezvăluiri.
- îţi voi mărturisi totul, spuse.
îşi găsi cu greutate cuvintele.
- Am crezut că am recunoscut-o în fotografie pe Su-Lin. M-am gândit că Ashley era îndrăgostit de ea. Iartă-mă Han, dar numele era pe jumătate ascuns, continuă aţintindu-şi asupra lui ochii înlăcrimaţi.



Han începu să râdă sincer şi Cristina se simţi jignită. Ce era oare atât de nostim?
- N-aveţi de ce vă teme. Domnul Ashley o cunoaşte foarte puţin pe Su-Lin şi oricum, nu se gândeşte decât la dumneavoastră.
Aceste ultime cuvinte părură s-o electrizeze pe tânăra fată. Maşina tocmai se oprise în parcaj şi deschise în grabă portiera. Han o reţinu.
- Unde vă duceţi, domnişoară Cristina?
- La Ashley, bineînţeles!
- Ştiţi... ezită el, nu va fi uşor să-l abordaţi. Părea foarte iritat la citirea biletului dumneavoastră.
- Dar dacă îi spun... îi mărturisesc!
Tânăra fată devenea volubilă. Obrajii i se îmbujoraseră.

- Da, dacă îi povestesc istoria cu fotografia, va înţelege.
Han mai încercă s-o reţină cu blândeţe.
- Dacă totuşi catadicseşte să vă asculte. îmi închipui reacţia sa! S-ar putea să fie furios şi să vă trântească uşa în nas. Este atât de impulsiv!
încăpăţânată, Cristina se eliberă, hotărâtă să-şi urmeze ideea. Se întoarse spre Han şi-i ceru pe nepusă masă:
- împrumută-mi batista dumitale, te rog.
Uimit, acesta i-o întinse. Tânăra fată făcu din ea o bandă cu care-şi înfăşură piciorul vătămat. Apoi, respirând adânc, se îndreptă spre apartament. Pasul hotărât se încetini şi şovăi câteva clipe înainte de a ciocăni, când ieşi din ascensor.



- Pleacă, Han, răspunse o voce.
Cristina nu ascultă de acest ordin, de altfel nu-i era adresat. Intră. Ashley se întoarse, fără să se ridice. Era aşezat pe o canapea adâncă.
- Ce faci aici? exclamă cu o voce dură.
Tânăra fată făcu câţiva paşi timizi, dar tonul îi era ferm când răspunse:
- Am venit să iau praful pentru a-mi trata piciorul.
La aceste cuvinte, Ashley se îndreptă, cu o sprânceană arcuită.
- Dacă ai nevoie de leacuri, du-te la un medic!
Tânăra fată era gata să replice, dar îi fu

recunoscătoare
că n-o alungase. Câştigase primul punct. Prinzând curaj, Cristina alese sinceritatea, deoarece minciunile nu foloseau la nimic.

- Acordă-mi cinci minute, te rog.

Ashley nu răspunse.

- Nu fi ridicol, reluă tânăra încet. Ştiu că... îţi va fi uşor, cu farmecul tău, să-ţi găseşti o altă iubită. Dar eu, nu vreau nici un alt bărbat decât pe tine.

Chipul frumos era patetic. Oare Ashley îl văzuse? Acesta aruncă o privire la ceas şi, pe un ton tăios, exclamă:

- Cele cinci minute vor fi trecut curând.

- Da, da, bâigui Cristina, dar aşteaptă! Han mi-a spus că voiai să cunoşti motivele fugii mele. Mi-a mărturist că eşti furios, dar acum, ştii care-mi sunt sentimentele! Tu hotărăşti.



Cum Ashley rămânea tăcut, tânăra fată începu să vorbească repede, încercând să rămână coerentă. Trebuia să evite cu orice preţ o tăcere stânjenitoare. în câteva fraze, Cristina reuşi să explice totul. Fotografia, bănuielile, temerile sale

Ashley o privea cu atenţie. Ochii nu mai exprimau mânie. Tânăra fată prinse curaj.

- Să nu crezi în nici un caz că sunt geloasă pe trecutul tău. Am crezut pur şi simplu că o mai iubeai încă pe această femeie şi că ea intervenea

între noi. Ştiu că m-ai dorit dar... n-ai făcut niciodată dragoste cu mine.

Spusese asta pe nerăsuflate, aproape fără să vrea, şi acum nu îndrăznea să-l privească.

- Niciodată, asta este adevărat fu de acord Ashley, cu cea mai mare seriozitate. Poate vom putea remedia asta, continuă apropiindu-se de ea.

Când îi văzu privirea rece, lipsită de sentimente, tânăra fată se dădu înapoi.

- Aşadar, nu mă vrei, Cristina, exclamă el cu o voce impersonală.

Aceasta începu să-l măsoare. Pielea îi era de o paloare înspăimântătoare, părul în dezordine, dar privirea i se schimbase.

- Totuşi, nu pari beat, îi spuse calm. încearcă să mă înţelegi, Ashley, te rog, continuă tânăra fată în şoaptă. Am venit să-ţi spun cât îmi regret atitudinea. Chiar îmi pare rău. Ce altceva trebuie să fac?



în faţa disperării sale, trăsăturile lui Ashley se îmblânziră.

- Ne-am înţeles, Cristina, te iert. Să nu mai vorbim despre asta.

O luă în braţe şi o trase pe canapea. Rămaseră mult timp îmbrăţişaţi, tăcuţi, fericiţi să se regăsească după toate aceste neînţelegeri. Când Ashley îi atinse gâtul şi umerii cu buzele sale fierbinţi, Cristina se abandonă cu voluptate

mângâierilor sale. în acea clipă, nu mai dorea decât un lucru: să se dăruiască total bărbatului pe care-l iubea. Ashley simţi asta şi ştiu să-şi domine simţirile.

- Nu încă, dragostea mea, îi şopti. Oare nu ţi-a împărtăşit Han planurile mele?

Gâfâind, ea murmură:

- Ashley, nu fi crud.

Fără să răspundă, acesta o mângâie cu vârful degetelor, urmând curba plăcută a sânilor. Un lung fior o străbătu pe Cristina.

- Răspunde-mi, iubito, ce ţi-a spus Han?

- Că doreşti să mă iei de soţie, şopti aceasta. Dar nu căsătoria este scopul meu, Ashley. Nu m-am gândit la asta înainte să te întâlnesc, iar acum nu mai mult. Te iubesc, atâta tot.

- Iau notă, Cristina, îi şopti la ureche.

începu s-o sărute din nou, parcurgându-i tot trupul cu buzele sale calde.

- Este liniştitor, continuă el. Am mână liberă şi tu eşti cea mare mi-a dat-o!



Mâinile îi însoţeau cuvintele. Tânăra fată se înfioră sub atingerea delicată a degetelor. Totuşi, gesturile îi rămăseseră şovăitoare.

- Ashley, te rog!

Cristina gemu. Se îndepărtă încet de el.

- N-am respins niciodată ideea căsătoriei, Ashley. Nu m-am gândit la ea, atâta tot. Dar mă

înnebuneşti şi nu vreau să-ţi refuz nimic, încheie încet, cu vocea întreruptă de emoţie.

O ridică tandru şi o trase pe umărul său.

- Draga mea, totul se va aranja. Vei avea o ceremonie demnă de tine şi de tinereţea ta. Şi când vei fi soţia mea...

Primi direct privirea arzătoare şi elocventă. Cristina înţelese tot efortul pe care tocmai îl făcuse pentru a se desprinde de ea. îi oferea cel mai frumos cadou pe care un bărbat îndrăgostit îl putea face unei femei... aşteptarea. Cât de proastă şi de ingrată se simţea! îşi puse repede ordine în coafură.

- Ce vei face cu mine? întrebă timidă.

- Vei merge la mătuşa Beth în aşteptarea nunţii. Dacă rămâi lângă mine, nu răspund de nimic, murmură Ashley adâncindu-şi ochii albaştri ca marea în ai săi. Cinci zile fără să te ating şi cinci nopţi fără să dorm lângă tine! Nu voi putea niciodată...

Treptat, Cristina îşi veni în fire şi tresări la numele mătuşii Beth.



- Nici vorbă, Ashley, exclamă aceasta. De ce nu te-ai duce tu însuţi?

Tonul era categoric. în acea clipă, o strânse lângă el şi murmură:

- Nici pentru mine nu poate fi vorba...

O sărută din nou şi tânăra fată se abandonă, lăsându-se să alunece uşor spre ţărmurile plăcerii,

cu toată fiinţa în aşteptare. încă o dată, Ashley puse capăt acestui joc crud, smulgându-se din braţele sale. Privirea confirma ceea ce Cristina ghicise deja.

- înţelegi, dragostea mea, nu-i aşa? o imploră. în nici un caz nu aş putea rezista până sâmbătă. Cristina încuviinţă, împotriva voinţei sale.

- în acest caz, du-mă înapoi la hotelul unde am rezervat deja o cameră. Probabil ştii, exclamă ea cu ironie.

- Desigur, întări Ashley. Şi detectivul meu locuieşte acolo. Este cel care mi-a comunicat plecările şi venirile tale de când ai fugit.

- Oh, exclamă Cristina, când mă gândesc că ai pus să fiu urmărită zi şi noapte, ca o vinovată! Mânia îi reveni, în timp ce Ashley îşi regăsise buna dispoziţie.

- Dar iubito, era singurul mijloc ca să nu-mi scapi.

Tânăra fată se prefăcu că fuge, dar fu reţinută de o
mână fermă.

- Să fim serioşi, Cristina! Vei rămâne aici în camera ta şi vom aştepta cuminţi ziua cea mare. Apoi, brusc, adăugă într-un hohot de râs:



- Mor de foame, tu nu?

Tânăra fată oftă. Era într-adevăr incredibil! Dar o undă de tandreţe o copleşi când îl privi.

- Te iubesc, Ashley, murmură.

- Ştiu, răspunse acesta cu un zâmbet încrezut.

Cristina ar fi dorit să-l pălmuiască. Cât de odios putea
să fie uneori! Totuşi, când o duse spre bucătărie, cedă supusă, îndrăgostită.



Capitolul 13

Cinci zile trecură foarte repede, în ciuda stării de profundă agitaţie în care se afla Cristina. Trebui să-şi anunţe câţiva prieteni şi să alerge prin magazine în compania lui Marion. Ashley hotărâse ca aceasta din urmă să se ocupe de trusorul fiicei sale vitrege. Lui îşi rezervase oferirea rochiei de mireasă.

O voia superbă şi Cristina trebui să cedeze alegerii sale. Totuşi, tânăra fată refuză ca Ashley să asiste la probe. Voia să fie o surpriză când va veni ziua. Trebuia de asemenea descoperită acea mulţime de mici nimicuri care se numesc accesorii, dar care, în realitate, sunt de mare importanţă pentru o femeie.

în timp ce ardea de nerăbdare să-i parţină lui Ashley, Cristina îşi dorea să prelungească timpul minunat al acestei logodne scurte, pe care îl trăia ca în vis. Avea sentimentul că această aşteptare era unul din momentele privilegiate ale tinerei sale existenţe.



Ashley lipsise deseori, absorbit de munca sa. Dar se regăseau în fiecare zi pentru o cină între patru ochi. într-o seară, în timp ce-l aştepta pe terasă, mângâiată de ultimele raze ale soarelui, acesta o surprinse apărând în spatele ei. O prinse uşor de umeri şi, în timp ce-i săruta cu

tandreţe gâtul delicat, îi strecură în buzunarul rochiei un obiect.

Fără să se desprindă din îmbrăţişare, tânăra fată puse imediat mâna pe el. Era o cutiuţă din piele, o cutiuţă pentru bijuterii. Făcându-şi de lucru, în grabă, cu încheietoarea, degetele îi tremurară. Scoase un strigăt când văzu pe catifeaua de culoare închisă strălucirea unor pietre preţioase. în cutie sclipea un superb smarald într-o montură de diamante.

- Mulţumită, dragostea mea? murmură Ashley.

Emoţia o împiedică pe Cristina să vorbească şi-i aduse
lacrimi pe marginile genelor lungi.

- Este prea mult, reuşi să articuleze.

- Nu, vei învăţa că nimic nu este prea frumos pentru soţia mea.

Aşa era el, seducător, tandru dar şi sarcastic, şi tânăra fată începuse să-i înţeleagă mai bine firea generoasă şi pasionată.



în sfârşit, ziua cea mare sosi. La cererea lui Ashley, Sally venise anume de la Sydney şi Cristina se bucura s-o aibă alături. Era atât de mult timp de când nu se văzuseră!

Temătoare, tânăra fată îşi întreba prietena din privire, în timp ce aceasta făcea un ultim retuş voalului de mireasă.

- Crezi că va fi bine? o întrebă pentru a treia oară.

- Dacă îmi mai pui încă o dată întrebarea, plec imediat înapoi la Sydney, glumi Sally.

Se apropie de Cristina.

- Eşti încântătoare, îi şopti. Priveşte-te în oglindă, ţi-o va spune mai bine decât mine.

Tânăra fată acceptă distrată. Nu avea decât un singur gând: va fi oare demnă de Ashley? Această întrebare îi frământa mintea. Alungă imaginea radioasă a lui Mai-Lin şi o privi pe a sa în oglindă. în spatele umărului său, zări silueta înaltă a bărbatului pe care-l iubea.

Stătea în cadrul uşii pe care o întredeschisese şi o observa. Mai bine decât în oglindă, se văzu în ochii săi şi nu mai avu nici o îndoială. Ashley înaintă încet fără s-o scape din ochi şi Cristina îi recepţiona expresia de nesfârşită tandreţe.

- Ce frumoasă eşti, iubito!

- într-adevăr, îţi plac? îndrăzni aceasta timid.

Fără să răspundă, îi luă mâna şi i-o sărută cu pasiune. Cristinei i se tăie respiraţia de fericire. Ashley era prea frumos... oare cum o putuse alege?



Un costum gri îi punea în valoare trupul înalt, musculos, şi o cămaşă imaculată îi evidenţia tenul bronzat. Cât despre

pieptănătură, era mai cuminte, dar păstra totuşi o neglijenţă seducătoare. Tânăra fată avu o uşoară strângere de inimă. „Toate femeile sunt probabil îndrăgostite de el“, se gândi, şi imediat ochii i se îndreptară spre Sally. Privirea prietenei sale era admirativă. Dar Cristina nu ştia că tânăra femeie îi asocia în admiraţia sa pe amândoi.

Ce pereche frumoasă formau! Mireasa era superbă. Jupa largă a rochiei se lăsa ca o corolă suplă dintr-un corsaj strâns pe talie. Materialul mătăsos de culoarea fildeşului avea reflexe de perlă. Pielea delicată a Cristinei părea de culoarea ambrei. Pentru a încheia ansamblul, Sally prinsese cu îndemânare voalul uşor la tâmplele tinerei fete cu ajutorul a doi piepteni fini. Tulul cădea în cute suple peste umeri.

Ashley o măsură ca un cunoscător pe cea care îi va deveni soţie. Brusc, urmări delicat cu degetul linia tulburătoare a decolteului său.

- Iubito, îi murmură, nu crezi că lipseşte ceva aici?

în timp ce Cristina îl întreba din privire, îi prinse un colier de perle în jurul gâtului delicat.

- Bravo pentru retuşul final, exclamă Sally. Ai un gust desăvârşit, Ashley!

Acesta se întoarse spre ea, cu un zâmbet larg.



- N-am dovedit-o oare alegându-ţi prietena?

Sally se pregătea să se îndepărteze pentru a-i lăsa pe tineri în admiraţia lor reciprocă, dar Han anunţă primii invitaţi:

- Vino, Cristina, să ne consacrăm invitaţilor noştri, îi şopti Ashley luându-i mâna.

O conduse până în salon, unde se îngrămădea deja un număr mare de persoane.

Ceea ce urmă, va rămâne întipărit pentru totdeauna în memoria tinerei fete şi totuşi, crezu că trăieşte un vis. După ceremonia civilă, căsătoria religioasă o emoţionă până la lacrimi. Intră în biserică la braţul unchiului lui Ashley, care o conduse la altar în sunetele unei orgi mari. Două scăunele pentru rugăciune, înconjurate de nenumărate flori, îi aştepta pe cei doi soţi. Erau buchete peste tot!

Un preot, prieten cu Ashley, rosti un discurs laudativ plin de tact, în care sublinia calităţile mirelui, asociindu-le cu cele ale Cristinei.

Apoi se schimbară verighetele... moment minunat în care se legară pe viaţă. Cu ochii în lacrimi, Cristina tremura de fericire când Ashley îi luă mâna pentru a-i pune pe deget o superbă verighetă din aur cizelat.

- Bună ziua, doamnă Carlton, îi şopti păstrând câteva clipe mâna micuţă în a sa.

Se terminase, Elizabeth Belamy nu mai exista! Radioasă, tânăra fată ieşi din biserică la braţul unui soţ victorios.



Ashley prevăzuse totul în cele mai mici amănunte. Masa, servită în grădinile unui hotel care dădeau spre ocean, fu excelentă şi păruse să-i mulţumească pe invitaţi. Cea mai mare parte erau prieteni ai lui Ashley, deoarece Cristina adunase foarte puţini. Doar cele mai bune colege de la liceu şi... Marion.

Mama sa vitregă părea încântată şi nu se oprea din laude la adresa „acestei mirese atât de strălucitoare!" îl scuzase pe Martin, dând un motiv întemeiat absenţei sale.

- Regretă foarte mult că nu este printre noi, draga mea, îi explicase încă de la sosire.

Cristina se prefăcuse că o crede, dar cunoştea adevăratul motiv al acestei absenţe şi era încântată.

Când soarele care apunea lumină cu razle sale aurii peluzele imense, mirii deschiseră balul. Cristina adora să danseze. Se învârtea în braţele lui Ashley, ameţită de ritmul unui vals care-i făcea rochia să se rotească în jurul său, vrăjită de parfumul său bărbătesc.

în timp ce invitaţii îi imitară, Ashley o conduse direct spre Jaguar. Maşina îi aştepta în

faţa restaurantului şi tânăra fată, obosită de această zi plină de emoţii, aprecie confortul scaunelor pe care se ghemui, înfăşurată în cutele rochiei.

„Oare unde mă duce?“ se întreba în timp ce Ashley demara în tăcere. Nu îndrăznise să pună nici o întrebare referitoare la acest subiect.



Jaguarul rula fără zgomot pe asfalt şi depăşiră curând oraşul, pornind pe bulevardul lat de pe ţărm. Cu ochii pe jumătate închişi, tânăra fată se lăsă condusă, adâncită într-o dulce toropeală. Cristina înţelese foarte repede unde o ducea Ashley şi când opri maşina la locuinţa luxoasă, nu fu mirată.

- Am ajuns, doamnă Carlton, murmură acesta cu voce tandră în timp ce-i deschidea portiera.

Poate era o oprire pentru a-şi schimba hainele şi a se odihni puţin înainte de a pleca din nou, se gândi tânăra fată. Dar nu avu timp să se gândească mai mult. Când pătrunseră în apartament, Ashley o trase spre el.

- Nu-mi doresc deloc să mergem mai departe... Ne vom simţi foarte bine aici, la noi acasă. Ce crezi, iubito?

Cristina îi zâmbi.

- Este adevărat Ashley, rămânem aici? Ce fericită sunt! De altfel, n-am decât o dorinţă, să-

mi schimb rochia şi să mă aşez.

- Este singura ta dorinţă?

Vorbise cu o voce tandră şi ironică în acelaşi timp. Tânăra fată îşi simţi faţa îmbujorându-se.

- Bine, continuă Ashley, fugi şi te schimbă şi nu uita să îmbraci acea superbă cămaşă de noapte pe care ţi-a dăruit-o Marion.

Cristina roşi ceva mai mult la evocarea încântătorului neglijeu. închisă în camera sa, se dezbrăcă şi-l îmbrăcă.



Satinul de culoarea caisei îi lumina pielea aurie. în timp ce se învârtea în faţa oglinzii, Cristina se găsi foarte seducătoare şi adresă un zâmbet complice aceleia care-i devenise cea mai bună confidentă.

Ashley o aştepta în bucătăria mare, în faţa unui platou garnisit cu sandvişuri.

- Mi-e o foame de lupt, mărturisi. N-am mâncat nimic la serată! Vino repede....

Nici tânăra fată nu se atinsese mai mult decât Ashley de mâncărurile suculente, dar acum ştia că ar fi fost incapabilă să înghită cea mai mică îmbucătură.

Refuzând scaunul pe care i-l oferea, Cristina îl privi cu intensitate. Aşa că se apropie de ea şi o prinse de talie.

- Ai dreptate, avem ceva mai bun de făcut...

murmură conducând-o încet spre camera sa.

O cuprinse brusc teama şi se cabră când o duse spre patul mare.

- Ashley, bâigui, eu... te iubesc, dar nu ştiu...

Acesta râse ironic.

- Haide, Cristina, eşti oare o tânără fată timidă care-şi păstrează virginitatea pentru noaptea nunţii şi se scuză pentru asta?

Ea dori să-l pălmuiască! Dar, schimbând tonul, Ashley o aşeză pe pernă, ţinând-o lângă el.

- Să nu-ţi fie teamă, dragostea mea, totul va fi bine.



O aşeză tandru pe pat. Cristina rămase nemişcată, încordată, într-o febrilă aşteptare. încet, cu gesturi precise, Ashley o dezbrăcă în timp ce stinse luminile pentru a-i menaja pudoarea.

Acum, rochia lungă albă zăcea pe covor, pată palidă în semiîntunericul încăperii. Noaptea era calmă, liniştea încurajatoare aproape apăsătoare şi Cristina îi putea auzi bătăile repezi ale inimii. în patul mare, se înfioră sub cearşafurile uşoare care de-abia îi acopereau goliciunea.

Ashley se dezbrăcă la rândul său pentru a se strecura lângă ea. în acea clipă, atingerea trupului cald trezi brusc în tânăra fată simţurile

adormite.

- Ashley, murmură aceasta îmbrăţişându-l strâns.

Acesta o acoperi cu sărutări pasionate, descoperindu-i treptat trupul. Delicat, degetele pricepute se jucară cu vârfurile sânilor încordaţi de dorinţă, se plimbară de-a lungul curbelor pline ale şoldurilor. Pierdută în braţele lui Ashley, Cristina vibra din toată fiinţa sa. Nu-şi imaginase niciodată o asemenea fericire. Emoţia era prea puternică!

Ashley îi şoptea la ureche cuvinte tandre, de dragoste, pe care ea le percepea, dar al căror sens nu-l înţelegea... dar ce importanţă aveau cuvintele? Tânăra fată se lăsă dusă spre încântări nesfârşite, de fiinţa pe care o iubea cel mai mult pe lume. Si Ashley, cu multă delicateţe, întârzia propria plăcere, pentru a o aduce încet pe a sa la culme.



Acordul trupurilor fu perfect şi acelaşi strigăt de plăcere scăpă de pe buzele unite, în aceeaşi clipă. Ashley tocmai deschisese pentru Cristina porţile unui nou paradis.

Zorii îi găsiră dormind, strâns îmbrăţişaţi. Părul tinerei femei răspândit pe pernă, ascundea în parte faţa lui Ashley. Cântecul unei păsări, poate mai vibrant decât al altora, o trezi pe Cristina.

Nu îndrăzni să se mişte, de teamă să nu-şi alunge visurile, dar realitatea era acolo, lângă ea.

- Iubitule, şopti radioasă, sunt atât de fericită!

Ashley, care nu mai dormea deja de un timp, dădu la o
parte părul mătăsos şi o privi în ochi.

- Acesta nu este decât preludiul unei lungi fericiri, dragostea mea.

Era tot ceea ce-şi dorea să audă, şi Cristina se lăsă purtată în braţele soţului său, spre cele mai minunate călătorii.

Sfârşit